

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φθινόπωρο έμυρισε. Τό καλοκαίρι φθίνει. Και μέσα εις τὰ σπῆτα μας μυρίζει νοσφθαλινῶς. Στην φύσιν ἡ ὑπόκρινσις πλανᾶται τοῦ χειμῶνος. Κι' ἐγὼ πάλιν μελαγχολῶ καὶ συλλογιέμαι μόνος τὸ δόλιον πανωφόρι μου, πού στίς ἀσχές τοῦ Μᾶν το σκότωσα καὶ πάει.

Παλτό μου, τώρα ἕνα κερί στή μνήμη σου θ' ἀνάψω καὶ σπῆχους, σὺν τὸν Σολωμό, θλιμμένους θὰ σοῦ γράψω:

Σὲ θ-μοῦμαι! Κρεμῶσουν στο πλεύρο μου μὲ χρώμα ἀχνό. Τ' ἔχεις; σοῦπα. Καὶ οὐ μ' ἀποκρίθηκες. Ἀπὸ σένα θὰ χωρισθῶ. Καὶ πέρασε ὁ Χάρωντας ὁ παλαιτζῆς στὸ δρόμο καὶ ο' ἄραψε, παλτοῦλι μου, ἀπ' τὸν δικό μου ὕμνο. "Ὁ, κύτταξε καὶ γέλασε τῆς νύκτας τὸ Σουλτάνο τὸν παλαιαντζῆ τὸν πλάνο καὶ πέταξε σὲ μένανε στὴν κἀμαρά μου ἐπάνω. "Ἔλα καὶ ζανάξιδέ με καὶ γλυκοτύλιξέ με...

"Ὅταν πούλοῦσα τὸ παλτό, ἔλεγα: Ποίος ξέρει; Μπορεῖ νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ αἰῶνος καλοκαίρι. Ἀλλὰ πολὺ γελάστηκα. Τὸ μαρτυροῦν τὰ νέφη. Καὶ ὁ χειμῶνας, φίλοι μου, καρέκλας μου γνέφει. Ἀκουσα πῶς ἀπόφασις εἶν' ὁλῶν τῶν κρατῶν ἔπως διοργανώσουν καὶ τὴν ἀεροδρόμιον ἀν' ὅλων τῶν πολιτῶν. Καὶ πρὸς σπῆμην ὑπέθεσα πῶς θὰ περιληφθῶ κι' ἐγὼ σ' αὐτὸ σκέδιο κι' ἀπ' τὸν ἀέρα δωρεάν θὰ νὰ προφ-λαχθῶ Ματαία ὅμως ἡ ἐλπίς. Καθότι δυστυχῶς ἐπεισθὼν ὁ φτωχὸς πῶς ἡ ἀεροδρόμιον ἀπὸ τὸ ξεροθόρι ἀπαραιτήτως χρειάζεται καινούργιο πανωφόρι.

Φθινόπωρο έμυρισε. Θὰ θνῶνε τὰ λινὰ κι' ἀπὸ τίς πλῆξ θὰ λείψουνε τὰ μελαψὰ γυνῆ. Ἦταν καιρὸς, οἱ γυνίσιαι νὰ μποῦνε εἰς τὸ ράφι. Γιατί ἔπρεπε νὰ ζήσουνε κι' οἱ δόλιοι φωτογράφοι. Τόσον καιρὸ ὑπέστανον τὸν συναγωνισμὸν ἀπ' ὅλες τίς λουόμενες, πού πλήθος περσιμῶν, σὺν θγαίναν ἀπ' τὴ θάλασσα, ὅλες στὴν ἀμμουδιὰν φωτογραφίζαν δωρεάν.

Τὴν φύσιν ὅλην διαπερνᾷ μία ἀνατριχίλα. Κιτρινίσαν καὶ πέφτουνε κατὰ σωρὸς τὰ φύλλα. Στίς μάχες τῶσο πέφτουνε ἱππῶνες καὶ Σίναϊ. Πέφτουν σὺν φύλλα καὶ αὐτοὶ, κι' ἐγὼ οἱ ἀφοῦ εἶνε. Ἦ ζῆσσι πλέον ἔπαθε πολὺ μεγάλη πτώσις. "Ἔστω κι' ἂν τρέξῃ οὐ... Προμηνῶς, ὦ, δὲν θὰ τὴν (γλυτώσῃ).

Ἐγινε ἤδη ὁ ἀνεμὸς λιγὰς τσουκτερός. Ἦτανε πᾶ καιρὸς. Ἀργότερα θὰ ἔλθουνε καὶ τὰ μεγάλα κρύα. Μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία δὲν ἄσταν διόλου ἀσχημο, ἀλήθεια, θρὲ παιδιὰ, νὰ συνεννοηθῶμε λίγο... νὰ ζεσταθῶμε.

Φθινόπωρο έμυρισε. Εἰς τὰ ἐμπορικὰ σπεύδουνε λίαν ἀπληστα ὅλα τὰ θηλυκὰ. Ἐλέγκουνε ὑφάσματα καὶ τίς τιμὲς ρωτοῦνε. Θέλουνε νὰ φωνίσουνε ἢ εὐθὺς μετανοοῦνε. Καὶ πᾶν κι' ἄλλοι νὰ ἰδοῦνε. Πηγαίνουνε καὶ ἔρχονται καὶ δὲν ἀποφασίζουν. Ζητᾶνε νὰ φωνίσουνε καὶ ὅμως δὲν φωνίζουν. Καὶ τοὺς ἐμπόρους κάνουνε σκληρὰ νὰ μαρτυροῦνε. Ἀλήθεια, αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι πᾶς... δὲν ἐγκληματοῦνε: Ἦ πελατεία γέμισε ὅλα τὰ μοδιότρεκα ὅπου ὁ ἀνδρὲς σφάζονται ἀνηλεῶς καὶ ἀδικα. "Ὁ, τί τραῦνες, πράγματι, αὐτὴν τὴν ἐποχὴ οἱ σύζυγοι οἱ φτωχοί: Κι' ἔπειτα ἄλλαι ἀποροῦν γιὰτ' ἕνας δικαστῆς πῆγε νὰ γίνῃ μοναχὸς ἀπ' τὴ ζωὴ ἀπελπισθείς. Τὶ νάκανε ὁ καυμένος ἀφοῦ ἦταν παντρεμένος καὶ ἡ κυρὴ δικαστοῦ θάθελε, νέτα-σκέτα, καινούργια τουαλέττα;

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Εἰσπητήριο ἐξετάσεις

Κατὰ τὰς εἰσπητήριους ἐξετάσεις τῶν διαφόρων σχολῶν, ἡρίστευσον οἱ μαθηταὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀπέντησαν ὡς ἀκολουθῶς εἰς τὰς τεθείσας ἐρωτήσεις: — Πῶς ἐλέγετο ὁ πατέρας τοῦ Ρωμαίου Κράσσου, ὁ ὅποιος μετείχε τῆς πρώτης τριανδρίας; — Κρασσοπατέρας.

"Ἄλλη ἐρώτησις φυσικῆς Πειραματικῆς: — Πῶς λέγεται τὸ φαινόμενον, τὸ ὁποῖον παράγει, ὅταν ἀφήσωμεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἕναν δίσκον νὰ κυλισθῇ; — Διςκυλιότης!

Ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα

Ἀντιγράφωμεν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας: Ἦκετὰ τὴν ἐνέργειαν ἐκσκαφῆς εἰς τὴν δὸδὸν Βουλιαγμένης ἀνευρέθη μαρμάρινος τάφος ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, περιέχων ἀνθρώπινον σκελετὸν καὶ πᾶν ἱκανὸν δοχεῖον τεθραυσμένων. Πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ συζύγου τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποῖου ἐξεσφενδόνισεν ἡ πεθερὰ τοῦ τοῦ «τεθραυσμένον δοχεῖον»...

Εἰς ροδοπάρειον

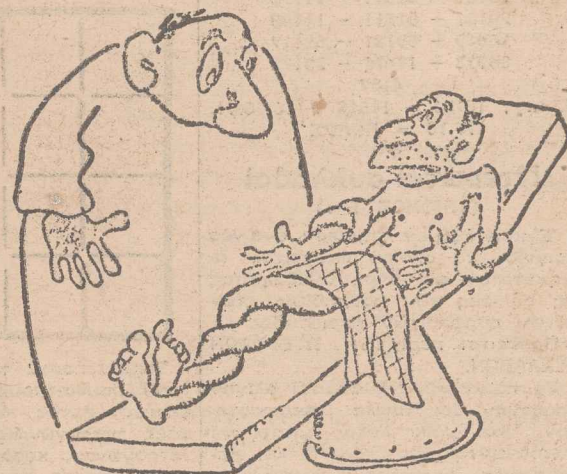
Μοῦ στέλνεις «ἀσπασμοῦς» μέσα στὸ γράμμα πού κάνουν τὴν φρεσκάδα τους στὸ δρόμο... θαρρῶ πῶς πάει ἀδικα ὁ κόπος... Παράγγελλέ μου κ' ἔρχομαι ἐν τῷ ἄμα, μὴ δίνης βάρος στὸ φτωχὸ τὸ ταχυδρόμιον! ἔρχομαι καὶ τοὺς παίρνω αὐτοπροσώπως!...

Εἰς ἐπισκευαζομένην...

Τὰ ὠρία ξανθὰ μαλλᾶκια σου πού στέλνεις στὸν μαρμάρην, τὰ ρόδα τοῦ προσώπου σου πού ὁ ἔμπορος σοῦ φέρει τὰ ομάλτινα δοντάκια σου πού πρὶν πλαγιαίσης θγά-ζεις — κρώματα, χάρες, ἐμμορφίαι, φρεσκάδες πού ἀγοράζεις — σὺν πόσο, πόσο ἀκριθὰ νὰ σοῦ στοιχίζουν τάχα; πὺ λίγο θὰ σοῦ κόστιζε... μὴ προωπῇς μόνάκα!

Ἀπόπειρα αὐτοκτονίας

Μία μαθήτρια, ἀποτυχούσα εἰς τὴν Γεωμετρίαν, ἀπεπειράθη χθὲς, ἐξ ἀπελπισίας, ν' αὐτοκτονήσῃ κατὰ ἱαπωνικὸν τρόπον. Ἐσπρίριζεν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς τὸν μαθητικὸν τῆς χάρακα, γιὰ νὰ κάμῃ... χα-ο-α-κίρι.

Ὁ χειρουργός: Λοιπὸν, ἀπὸ πού θέλετε ν' ἀρχίσουμε;

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθήναι
17 Σεπτεμβρίου 1938
Ἔτος Β' ἀρ. φύλ. 104

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Ἡ ἐξωτερικὴ κατὰστασις

Πονοὶν ντὲ Τεράιν

Ὁ Γολγοθὰς μῆς ὥραις

Σὺλ Μαρὶ

Ἀγάπη στίς φλόγες

Γ. Ἀσπρέα

Ὁ ἐραστὴς τῆς Λαίδης Κιμπερλέυ

Π. Καψῆ

Ἡ Κουρσάρα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά

Λαύρα

Ἦνὸ τὸ πεῦκον

Π. Παλαιολόγου

Τὸ αἰώνιο τραγοῦδι

Δημοσθένης Βουτυρᾶ

Τὸ μυστήριον

Ἀσ. Γιαλαμά

Αἰώνιες Σκλάβες

Μωρίς Ντεκομπρά

Φταιεὶ ὁ ἀέρας

Ζάν Ριμπώ

Ἐγκλήματα στὸ κύνῃ

Ἀθηναῖοι

Τέσσερα γράμματα ἀπὸ τὴν ἐδοχὴ

Ἀντώνη Ζίσκα

Φωτογραφίαι θανατικῶν ἔκτε-λέσεων

Χᾶνς Γκέντερ

Μεσημβρινὴ μπουνάτσα

Ζάν Μιραμπώ

Ποίος τῆς ἀνοίξε τὰ μάτια

Γκασπάρ Κλίκαμεντ

Πάλιν λιονταρίων

Ἀθ. Δούζα

Τὸ σκυλὶ τοῦ σκοτωμένου

Εὐᾶς Ραγκούση

Φθινόπωρο καὶ θιρίνες

Κας Ἄντα

Τὶ λανσάρεται στὸ Πορίσι

Εὐθυμὲς σελίδες — Ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα — Γελοιογραφίαι — Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ ἱστορικὰ περιεργὰ — Μικρὲς ἱστορίαις. Παιγνίδια κλπ.

Μεταξὺ ἐργέντων: Δὲν σοῦ εἶπα τόσες φορές νὰ μὴ σκουπίζης τὰ παπούτσια σου μὲ τὴν πετσέτα. Τὰ κουρτινάκια γιὰτὶ τάχουμε;

Ἀνυσυχίαι εἰς Γενεῦν

ΓΕΝΕΥΗ. (Τοῦ ἀναποκρίτου μας). — Τὰ τελευταῖα διεθνή γεγονότα προέκλεισαν ζωηρὰν ἀνυσυχίαν εἰς τοὺς κύκλους τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν. Οἱ ἐν-ταῦθα ἀντιπρόσωποι τῶν κρατῶν εὐρίσκονται εἰς πυ-ρετώδη κίνησιν. Συζητοῦν, σχολιάζουν τὰ γεγονό-τα, συνέχονται εἰς ἀλληλεπληλούς συσκέψεις. Περὶ τὰς πρώτας νυκτερινὰς ὥρας τῆς σήμερον ἕνας ἀν-τιπρόσωπος ἐπῆρε εἰς τὸ τηλεφῶνον λίαν ἐπείγον-τως ἄλλους τοὺς ἀντιπροσώπους κρατῶν καὶ τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς θαυμάσια:

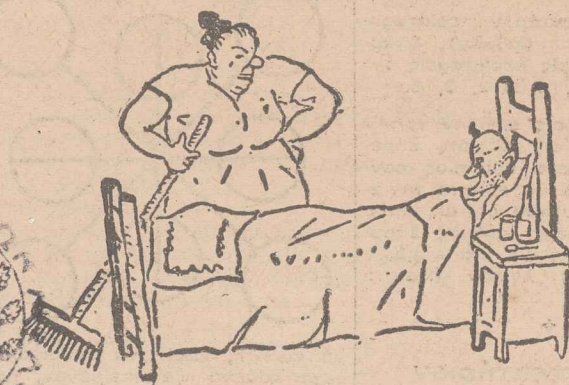
— Παιδιά, τί λέτε; Ἐρχεσθε τὸ δρόμὸν στὸ ξενο-δοχεῖο μου, νὰ ἀνταλλάξουμε καὶ τὰς σκεψεις μας.

Κυνῇ (στὸ φτερό)

Χθὲς τὴν πρωΐαν ἕνας μανιώδης κυνγὸς ἐκτύπη-σε μὲ τὸ δίκανόν του τὴν Σεζιὰν πτέρυγα... τοῦ Ζαπτείου Μεγάρου.

Θεάματα

ΑΝΔΡΕΑΔΗ: Λόξες τῶν γυναικῶν... πού δι-αλέγουν τέτοια ἔργα.
ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ: Ἔργον Συναδινού: Καλῶς ἡλ-θε... Φαλιέρο μὲ τὰ ποσοστά.

— Γυναικα μου, αἰσθάνομαι ὅτι πᾶν στὸ καλὸ...
— Καλὰ. Ἀλλὰ πρόσεχε μὴν ἀργήσης περισσότε-ρο ἀπ' τίς ἔντεκα.

στο παράθυρο.
Φαινόταν πώς ανέπνεε με εὐχαρίστη-
σι τὸν καθαρὸν νυκτερινὸν ἀέρα ποῦ
Ἐφ' ὅσον ἡ ὥρα περνοῦσε ἡ μελαγ-
χολία τῆς νέας γινόταν ἀηπουχία.
Ἐξαφὰ τινάχτηκε. Ἐπειτα ἐστάθηκε

Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ραοῦλ τὴν ἔθε-
 ρισε πολὺ πρόστυχη αὐτὴν τῇ γυναίκα.
 Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ἄντρα

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 30ὴν σελίδα)

Το τέλος του εμπνευσμένου λόγου του φιλοφρονού Τύπου κ. Νικόλαου εκλάφυαν παρά το ροταρεμένοι ζητωκραυγαί υμνιάδων λούσαν πέρ τις 'Ελλάδας, της 4ης Αυγούστου και πεπαισμημένοι 'Εθνικοί Κυβερνῶντες με πρωτοφανή ενθουσιασμόν, εἰς τράχον ὥστε ἡ ὁμόνοια εὐδοκῶν ἐπὶ πολλῶν ὄντων με ἀνεχέη· Ζήτω ὁ Μετασῆς, Ζήτω ὁ σωτῆρας μας Ζήτω ἡ 4η Αυγούστου. Ζήτωσαν οὐ ὅπουρη μάχη.

Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 1.
Εμπορικαὶ ἀγγέλαι Δραχ. 1.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΪΑ

Η εξέλιξις της... καταστροφής ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΗΜΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Πώς είνε δυνατόν να άποκρυβή δλόκληρος στό-
λος ή στρατεύμα πίσω από ένα «προπέτασμα»
τεχνητού καπνού.

Κατά τους άρχαίους έπικούς ποιητάς, όταν οί θεοί ήθελαν να προστατεύουν κανέναν ήρωα κατά την διάρκεια της μάχης, τον έτύλιγαν μέσα είν ένα σύννεφο, είν τρόπον ώστε ο έχθρός δέν τον έβλεπε πιά.

Έπειδή όμως άπό τότε, φαίνεται ότι κάποιος από τους ήρωας αυτούς παραπονεθηκε ότι οί θεοί δέν θυμώνα πάντα να ήρουν τό σύννεφο στο κατάλληλο μέρος και την κατάλληλη ώρα, μερικοί άσολογούμενοι με την τέχνην του πολέμου, με την πρόβλεψιν ότι σήμερα ή ύμρι οί θεοί θα έκαναν τί δύναμι και τό γόητρό τους και κατά συνέπειαν ο κόσμος θα έπαυε να πιστεύη σ' αυτούς, έσκέφτηκαν να κατασκευάσουν τό σύννεφο επί τόπου με τεχνητά μέσα. Έτσι θα είχαν την προστασίαν από την στην κατάλληλη στιγμή.

Άπό τους άρχαιοτάτους χρόνους έχομε παράδειγμα και μυστηριώδεις συνταγές χάρις στις οποίες καταβύθωναν να δημιουργούν μεγάλην ποσότητα καπνού.

Έπειτα κάποιος έσκέφτηκε να κατασκευάσει ένα σύννεφο, τό όποιον, εκτός από τί έκρυβε αυτόν που τό χρησιμοποιούσε, ήταν και δηλητηριώδες για τον έχθρόν. Είς τό 429 πρ. Χριστού οί Σπαρτιάται έχρησιμοποίησαν προς τόν σκοπόν αυτόν ούσίαν πολύ επιβλαβείν για τόν οργανισμόν.

Σπουδαίος πρόδρομος σ' αυτό ήταν και οί 'Ιταλοί. Ο Λεονάρδος ντ Βίντσι έρόπνευε την χρησιμοποίησιν καπνού με διάφορους κούκλους άτιμους έναντιον έχθρόν ύκρινόμενους είν ένα πύργον. Ο περίβοτος για τούς Λεονάρδος φιοράντι έδημοσίευσε στό 1604 μερικά πολύ ένδιαφέροντα διόδια, είν τό όποια, μετά από τών άλλων, έδίδακε την κατασκευή μιας «τρομερης και υπερόχου» φωτιάς και της και την συνθέσιν ενός λαδιού «τόσο δριμύνη που όταν πέσει μέσα είν ένα πύργον άνδρες και γυναίκες άναγκαζόνται να τόν εγκαταλείψουν».

Ένας πραγματικός προφήτης του χημικού πολέμου, κατά τόν παλαιόν αιώνα ήταν ο Α. Ρομπιντά. Άφου, παρ' όλες τις έλλείψεις και τά περάματα που έγιναν προηγουμένως, μόνον στή 1915 έχρησιμοποίησαν στή πρώτην φορά τά όεία είν τόν πόλεμον πρέπει να θεωρησούμε σαν άληθινή προφητεία τό όσα έγραφε επί του προκειμένου ο μέγας καταπείσματος τεχνίτη καπνού. Η προφητεία έίν πραγματικότητα.

Σήμερα ένα καπνογόνον μηχανήμα μπορεί να κατασκευάσει ένα πελλίδιον σύννεφο, πλάτους 100 περίπου μέτρων, ύψος 250. έν ά καίρι δέν είνε ύψος και βάθος 1.500 μέτρων. Άρκονε λοιπόν μερικά τέτοια μηχανήματα για να κατασκευάσουν σύννεφο πολύ μεγαλύτερα και πυκνότερα από τά πραγματικά.

Άπόλυτος μυστικός κρατείται φυσικά είν την μελέτην και την κατασκευήν των χημικών αυτόν πολέμων μέσα. Ξέρου με μονάχα ότι άρκει 1) 460 χιλιάστον του γραμμαρίου μιας υοριμένης χημικής ούσιας για να παραληρή τελείως ένας άνθρωπος. 2) Άπό αυτό μπορείτε τώρα να φαντασθήτε πώς θα είν ο χημικός πόλεμος του μέλλοντος.

Με την βοήθειαν της νυκτός γράφει, τό χημικά τηλεβόλα θάλουν από την πολιορκημένην πόλιν και όταν φθάσουν είν άπόσπασιν θολής, εξακοντίζουσιν κατά των έχθρικών θέσεων ειδικές ρουκέττες που παράγουν ένα δηλητηριώδες σύννεφο. Οί πυροβολητά φορούν μία κόσκα που τούς σκεπάζει όλο τό κεφάλι και τούς προστατεύει από τά δηλητηριώδη αέρια. Χάρις είν τό προστατευτικόν αυτό μέτρον μπορούν να προχωρήσουν και μέσα είν τό δηλητηριώδες σύννεφο, που έχει θάλει εκτός μάχης όλον τόν έχθρικόν στρατόν.

Έπίκαιρο ΑΡΣΕΝΙΚΟΣ ... ΝΤΕ ΤΕΜΠ

Ο κ. Μώρεϋ, που σπρί-
ζει τας προβλέψεις του
δί' ένα νέον παγκόσιον
πόλεμον, είν τας κηλί-
δας του... ήλιου.

Η έμφάνισις τεραστίων κηλίδων επί του ήλιου, την όποιαν διαπιστώνουν τελευταίως όλα τά Άστεροσκοπεία της γης, δείξει λαδήν είν τούς αιωνοκόπους να πρόβουν είν τρομεράς και λαν άπαιοσόδους προβλέψεις.

Η έμφάνισις κηλίδων επί της ήφαιρας του ζυδοτύπου Άστέρως, λέγει ο Έρρκ Μάκ Μώρεϋ, είν πάντοτε ως άποτέλεσμα τόν άλληλοσπαργμόν των κατοίκων της.

Την έμφάνισις του μεγάλου πολέμου, τας τρομεράς συνεπειάς του όποιον και όμηρον δοκίμασαν οί κάτοικοι της γης προανγγίζεν ή έμφάνισις κηλίδων επί του ήλιου. Τόν Γαλλογερμανικόν πόλεμον τό 70 έπίσης καθώς και τούς Βαλκανικούς τούτους του 12-13.

Τό μέρος της ήφαιρας του ήλιου, τό όποιον έκάστου Άστέρως λείπει τό μέγεθος αυτόν, παρ είν ένα ύπομοντικόν χαρακτηριστήν να εξακριβώσιν και τό μέρος ή τό μέρος της γης είν τά όποια θα ένέγντο ο πόλεμος και την χρονικήν διάρκειαν αυτού. Ού μυστικόν τας κηλίδας που ύποφάνισαν επί του ήλιου προ πέτε έταν, εύρεθή είν την δυσάρεστον θέσιν να διαπιστώσιν ότι τό 1936 άρχιζεν ένας άποτροπιαστικός καταστροφικός πόλεμος, ο όποιος θα αματωκόμινε σήμαντα τόν πεπληρωμένον κόσμον.

Ο πόλεμος αυτός, όστις καθωρίσθη ότι θα γίνη είν την Άνω Ά ντολιν και θα φέρη είν σήμκρον σιν τούς Άπαντας με τούς Κινέζους, θα σσηματισθώ πρώτν την ήμερην και μετά, τό έν μετά τό άλλο, όλα τά κράτη της Ευρώπης, άλλ' είν άλλης άσφαρής, ή όποια θα έμφανισθώ πρώτν είν την ήμερην Κερρώνσιν και κατόπιν είν την Κεντρικήν Ευρώπην.

Η διάρκεια του, παρ' όλα τά καταστροφικά όπλα που έχουν είν την διάρκειαν των όλα τά Κράτη της γης, πάν όλο είν την σύμφορον λαήν του πολέμου να σμυδάται και να είν πολύ μεγάλη τέρα της του 1915, ίσως δέ υπερέθ και της του... Πελοποννησιακού είν διάρκειαν. Πάντως, δέ κρητική πλέον από τας δύο δεκά ετησίους, ίσως δέ φθάσιν και τας τέσσαρας!... Ο θεός να δώρη να ήλθωσθί ούτε τό δέκατον των προβλέψεων του κ. Μώρεϋ.

Η προφητεία αυτή του Μώρεϋ είν έγρηγομε παραπάνω, ένέγντο πρό πάντες έτών.

Άς ίδωμε τί μέχρι σήμερον έπληθύνου.

1) Ο Σιναιοπακικός πόλεμος. Αυτός άρχισε πρ. δύο σέκον έτών, έλαβε τεραστίον έκτασιν, ή πείλησεν ν' άνομικη ή Άμερική είν αυτόν, κατά την θύσιν του ήπαυδν και συνεκτείσει με άγνωση άποτέλεσμα.

Άς τόν παρακολουθήσουμε, για να ίδωμε αν ή προφητεία του σφου άστρονόμου θα ήγη μέχρι τέλους άληθινή.

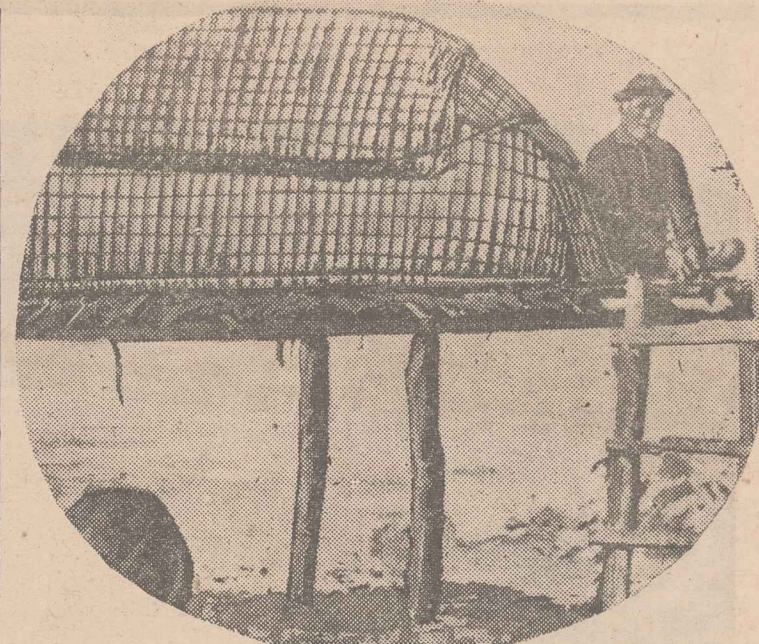
2) Ο Ισπανικός πόλεμος έκλεισε σή ην τό υδ το χρόνιν.

Έξ άόρμησις αυτού και της άνωμίας της Γερμανίας κατά τόν Ά' Παγκόσιον πόλεμον, ή κατάστροφος περιπέλεια και άρκετές φορές έφθασαν τά πράγματα είν κρίσιμον σημείον, μόνον δέ ή άγλήκη είνήν φημις μεσοάδειας άπερτίσιν.

Κατόπιν έχομεν τό Αυστριακόν, τό όποιον συνεκίτησιν την Ευρώπην, άλλα χωρίς να προκαλέσιν πόλεμον.

Τό Σουηδικόν, όμως, αυτόν την στιγμήν περιπέλεια είν μάλλον την κατάστροφον και δέν νυμφόμεν πιά να καταλήγ. Την στιγμήν αυτήν όλοι παρασκευάζονταν προς πόλεμον, άγνωντό δέν είν ένα μιά σύρροεις είν την Κεντρικήν Ευρώπην δέν έπεκταθή είν όλον τόν κόσμον. Αίτη πιθανόν είν ότι και τό Σιναιοπακικόν να λάβη μορφήν άλλα, ως και τό Ισπανικόν.

Ο θεός, λοιπόν, -δία δεύτερον φοράν άς τόν επικαλεσθόμεν- άς θάλη τό χέρι του.

Κτίζουσιν οί πολιτισμένοι άνθρωποι τά μεγαθήρια της άρχιτεκτονικής. Οί μη... πολιτισμένοι, οί άνθρωποι που ζούν κατά φύσιν, εκεί όπου τά οκάπεδα δέν έφθασαν δέκα χιλιάδες βραχυμάς ο πίπκας κτίζουσιν όπου θέλουν τά σπιτία των... καί... όπως θέλουν. Άνωτέρω μία εικόνα σπιτιού ενός κατοίκου της Άνω Άνατολής, ή όποια δέν σπρίζειται είν κολλήνας από μπετόν άρμέ, άλλ' από έύλα, για να περνάνε από κάτω τά νερά, όταν οί ποταμοί της πατρίδος του πλημμυρίζουν.

Τα φρούτα της έποχής ΤΟ ΕΥΓΕΥΣΤΟ ΣΤΑΦΥΛΙ ΜΑΣ ΞΑΝΑΝΕΙΩΝΕΙ

Αι ευεργετικά ιδιότητές του και αι θεραπευτικές
και επί πάσης φύσεως άσθενειών.

Δέν πρόκειται να μεταφέρουμε (γλαυκά είν Άθήνας) με τό σπείλωμα μας αυτό, που τονίζει τους ιδιαιτερούς ιδιότητες του σταφυλιού και τά μοναδικά άποτέλεσματα της σταφυλοθεραπείας. Έχουν γραφή πολλά, έπάνω σ' αυτό τό θέμα, τά τελευταία χρόνια, σε περιοδικά και έφημερίδες και πολλά διόδια έχουν έκδοθ. Όλα αυτά όμως δέν έυποδίζουν να πούμε είν τούς άναγνώστας μας όλίγα για τό ένθικόν αυτό φρούτο, τό όποιον αυτή την έποχή χρυσαίζει και κοκκινίζει στον ήλιο από τό ένα άκρο της πατρίδος μας στο άλλο. Τό σταφυλί είν πράγματι ένα από τά κυριώτερα προϊόντα του τόπου μας και άποτελεί πρό γματι πηγήν άληθινού πλούτου. Άλλά δέν πρόκειται περί αυτού.

Δέν κάνομε οικονομολογικήν μελέτην, άλλα θέλομεν να τονίσωμε πόσον ο θαυμασμός αυτός καρπός είνε ώφέλιμος για την υγεία και την ζωήν του ανθρώπου.

Καθώς ώριμάζει κάτω από τό φλογερό ήλιο της πατρίδος μας, έναποθηκεύει όλον τόν πλούτον του φωτός και της άκτινοβολίας και ένθ άποτελεί εύγευστό τάτην τροφήν είν ταυτόχρονα και ένας άξιολογώτατος συντελεστής της υγείας μας. Περιλάμβανει ζάχαρον άμέσως άφορμώμενον, πολύτιμα μεταλλικά όπλα, τανίνην, κυτταρίνην και άπειρές ποσότητες βιταμίνης. Έπίσης ποτίζαν και πρωτεΐνην. Η φλούδα των περιέχει τας βιταμίνες Α και Β, τών όποιων ή πρώτη δοσθή είν άνάπτυξιν και παρατείνει την ζωήν, διότι σμυδάει είν την δημιουργίαν νέων κυττάρων.

Η θηταμίνη Α είν άπαραίτητη σε όσους θέλουν -και ποίος δέν θέλει- να μείνουν νέοι και δυνατοί. Είν άπαραίτητη για τά παιδιά. Ός προς τις βιταμίνες Β άναγκαζόμενον τό νευρικό σύστημα και διατηρούν είν καλήν κατάστασιν όλους τούς άδένες που παίζουσιν ένα σπουδαίον ρόλον είν τόν οργανισμόν μας. Τέλος ή τανίνη, τονωτικόν έν

γένει τό οργανισμόν, και ιδιαιτερούς χρήσιμη είν τούς συνδετικούς ιστούς, περιλαμβάνεται είν μεγάλην ποσότητα είν τούς σπόρους του σταφυλιού. Είν ως έκ τούτου ώφέλιμος να τούς σπάρ κανείς με τά δόντια και να τούς τρώη.

Τό σταφυλί είν τό φρούτο τό όποιον κυνεύεται καλύτερα από κάθε άλλο, γι' αυτό δέ και οί γιατροί τό συνιστούν σκεδόν είν όλους τούς άρρώστους. Η σταφυλοθεραπεία ή όποια ένγινε της μόδας τά τελευταία χρόνια, σημαίνει τά καλύτερα άποτελέσματα. Πράγματι, αυξάνει και τακτοποιεί την λειτουργίαν των νεφρών, καθαρίζει τόν οργανισμόν, μειώνει την ποσότητα του σκηματισμένου ούρικού όξέος και διευκολύνει την άποβολήν του. Ταυτόχρονα τακτοποιεί την λειτουργίαν του έντερικού συστήματος. Έννοείται ότι πρόσωπα των όποιων τό έντερον είν με πολύ ευαίσθητον πρέπει να κανονίζουν με προσοχή την ποσότητα του τρωμένου σταφυλιού.

Η σταφυλοθεραπεία συνιστάται για διάφορες άσθενείας και ειδικώς δι' έλλειψιν όρέξεως, δυσκοιλιώτους, χρονίαν ευκοιλία, άμφορραγίας, κρυσθιν, άρθριτισμόν και ρευματισμόν, φλογώδην νευρικό και της κούτσας, έκζεμα, κλπ. Συνιστάται μάλλον ταυτόχρονα και κατά της πολυαρτηρίας, άλλα και ως μέσον για να πακύνουν όσα δέν πακύνουν κατ' ούδέν άλλον τρόπον. Τούτο δέ διότι, διά της ευεργετικής ένεργείας των επί των οργάνων της πέψεως, διευκολύνουν την άφομοίωσιν των τροφών και την άρσιν του οργανισμού έν γένει. Θάνατον μάλλον είν μέχρι τό σημείου να στήσιν τόν σταφυλοθεραπείαν και είν περιπτώσεις νευρικών και διανοητικών διαταραχών.

Είς τό έπόμενον φύλλο, θα άς δώσουμε άκόμη μερικές όδηγίες για τί χρησιμότητα του σταφυλιού.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Τού άκαδημαϊκού
κ. Δημητρίου Γο.
Καυπούδουλου

Αι μεγαλύτερα εύφαια και αι μεγαλύτερα άνοσταί των ποιητών όφελονται είν την όμοιοκαταλήξιν.

Αι άπόπειραι της Ποίησης να υπερωβήσιν τά όρια της περιγραφής και τού αίσθηματος και να είν βάλν είν τας κτήσεις της φιλοσοφίας, όμοιάζει προς τας προσπάθειας της θρησκείας ν' άπομακρυνθί από τά όρια της παραδόσεως και τού δόγματος και να είνωρησιν είν τας κτήσεις της έπιστήμης.

Λέουσιν ότι τό κατάστημα ενός πλοίου και ή σκηνή ενός θεάτρου έχουν άναλόγους συγκινήσεις. Η άποφορά είν, ότι είν τό πλοίο ή ναυτία προσβάλλει τούς έπιβάτας, ένθ είν τό θέατρον τούς άτυχούς θεατάς.

Παραπονούμεθα διά την άσθενή μνήμην μας, ένθ θα έπρεπε μάλλον να παραπονούμεθα διά την άσθενή λήθην μας.

Τό μεγαλύτερον καύχημα της συγκρινόμεν ποιήσεως είν ότι καίλην άνθρωπου δέν έτόλμησαν να την τραγουδήσουν.

Θέλεις να ένθωσιάζεις τόν σύγχρονον Έλληνα; Άμα τόν συναντήσιν, έξομολογήσιν είν αυτόν πόθεν έρχεται και πού πηγαίνει.

Άφου παρέδωκον πάντα νόμον και πάντα κανόνα, τρωμέν άσπλην τούς κανόνες... τού Άσπλην.

Θά έλθω έποχή που σ' τραγουδίσω άσπλην ή θρησκεία, θα έμποδίσουν διά της άσπληνίας.

Μία γράμ μου έλεγεν: «Άμα γεννηθί ο άνθρωπος, ξεκινάει από την τρύπα του τό σκουλήκι που θα φάη μία μέρα τό κορμί του».

Άμα έπάλλησε τό παλτό μου, άνακάλυξα ότι είν είν τούς άσπληνούς θάλασσας και δέν τό έναπόφευκτο, διότι μου έξέστεινε τούς άσπληνούς.

Και ή υπερβολική ύποστήριξις δέν χρησιμεύει τό έννόημα όταν μία μέρα κρατούσα δύο μασητούνια, τό δικό μου και ένα ξένο που τό πήγαζα πίσω.

Τι φοβερόν πράγμα ως τόσο και αυτή ή άθανασία της ψυχής! Νά φαντάζεται κανείς, ότι και μετά θάνατον ν' αντιλαμβάνεται και θά παρακολουθί την έκπληξιν γενομένην, και την δράσην προσηύχων που πύκτω να κλείσιν τά μάτια του διά να πάσιν να θλήψιν!

Όπως έχάσαμε την ιδέα του γυμνού είν την κοινωνία, έχάσαμε και την ιδέα του άπλου είν την φιλολογίαν.

Η άζία δέν χρησιμεύει κυρίως διά να προσδότη κανείς, άλλα διά να άμύνεται κατά τό διαρκούς σπρωξίματος της αντίδράσεως.

Μερικοί άνθρωποι άναπτύσσουσιν άνωμαλή δραστηριότητα, όπως τό δένδρον, που ούτε ο άνεμος ξέρει διατί τό κινεί, ούτε αυτό διατί κινείται.

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Ο ένάσκαμμεθός μένος στον άλλον: Δέν σου γνάνε όσο ήπιαμε; Θέλεις άκόμη να ήπης;

ΛΙΓΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Άπό τά πιο αίσθημα-
τικά της διε-
θνούς φιλολονίας

Έχω μέτωπο αλκαμμένο, μάτια θαυλωμένα, προσεκτικά, κόμη πυρρή, λιγνά μάγουλα, τολμηρήν όφι, κείλη παχεία ερωτικά, στο γέλιο δύσκολα, κεφάλι σκυμμένο, ώραιο λαίο, σπύρος δασύ, μέλη σωστά, φόρεμα άπλο κι' έκλεκτό, γυνά τα όπασα, τί σκέψη, τίς πράξεις, τό λόγο, είμαι άνοικτοκέρας, λιτοδίαιτος, σπληνικός, τραχύς, άπλός, αντίθετος είν στον κόσμο, αντίθετος μου είν τα γεγονότα.

Είμαι θλιμμένος της περισσοτέρας ήμέρας μου και μόνος, πάντα συλλογιόμενος, άπιστος στις έλπίδες και στο φέθο, ή ντροπαλότητα με ταπεινώνει κι' ή όργη με κάνει γενναίο.

Προφυλακτική μου μίλει ή λογική, μά ή καρδιά, πλούσια μ' έλαττώματα και άρετές, παραλήρη: «Θάνατε, έσύ θα μου δώσης δόξα κι' άνάπαυσιν».

Κι' όμως άσθον τραγουδιών ψυχή έκινες άλλοτε στα κείλη μου θεά, όταν τών ανθρώπων μου χρόνιον έφηνε ή πρώτη έποχή κι' ή τανε πίσω της ώτό.

Έτούτη, που κατεβαίνει μαζί μου από τό όρόμο του κλάματος προς τί δουρήν όκνη της Λήθης: τώρα μη άκούομενος είν επικαλούμαι' άλλωμον! μονάχα μία σπύδα τού πνευμάτος σου μένει ζωντανή.

Κι' έσύ έφηνες άντάμα με τί άδρες; Ώ θεά! κι' έσύ άκόμη μ' άφηνεις στις συλλογιόμενες άναμνήσεις και στον τυφλό φέθο του μέλλοντος.

Μά νομίζω, και μου τό ξαναλέει ο έρωτας, πώς κακό έπιάω να έξομώ με σπάνιες, κουραστικές ρίμες τόν πόνο που πρέπει να μένη μαζί μου.

Μακρυνή μου άγάπη, πώς σε λατρώ.

Κάθε ήμέρα που περνά, κάθε νύχτα, πορεύεται, κάθε ώρα που φεύγει, κάθε λεπτό που ξεφυλά, έσέ-να σκεπτομαι μικρή μου, μακρυνή άγάπη.

Κι' όμως οί μέρες, οί νύχτες, οί άδρες, τά λεπτά, περνούν και μου παίρνουν τί ζωή, με ρίχνουν στή μακρυτέρη άγνωση, μη μεθαίνοντας νέα σου.

Με έχασες λοιπόν, μικρή μου άγάπη;

Μακριά, στην λαγνέμενη Άνατολή, θάβω μία νύκτα να σ' ερωτά, θάβω να έξομω μαζί μία νύκτα, μία ζωή.

Άς περνούν οί χρόνοι κι' άς χάνονται οί μίνες, κι' οί μέρες άς τρέχουν στό χρόνο τό γυρίσμα.

Δέν έξωμ, πάς εκεί μακριά, σε μία άκρη της λαγνέμενης Άνατολής, σε μία γυναίκα, που θα χαρή, αν τυχόν και με ίση έξωμικά μπροστά της, που θα μου δώρη τό χέλι της, πάλιν πάλιν τό γλυκό κρασί της άγάπης και θα σπείη γύρω από τό λαίο μου τά κρύσταλλα της, για να νοσήσιν τούς κτύπους της καρδιάς μου.

(ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΕΚΚΟΛΟΥ)

„ΑΓΑΠΟΥΛΑ ΜΟΥ”

Ο παράδεισος των καϊδευτικών ονομάτων

Η άγάπη, ο έρωας, ή τρυφερή διάθεση έν γένει έμπνέουσιν ποικιλοτρόπως και χρησιμοποίησιν διάφορες μορφές για να έκφράσουν τό αίσθημά τους και την άφοσίωσή τους.

Μεταξύ αυτών, από τις πιο χρησιμώμενες έκδηλώσεις-καμιά φορά κι' από τις πιο παράξενες-είνε τά καϊδευτικά όνόματα. Μέσα σ' αυτά έκχύνεται συχνά όλη ή ποίσις και όλη ή καλλιτεχνική διάθεσι ανθρώπων που δέν έχουν ίσως άλλως καμμία έπαφην με την καλλιτεχνία. Άκούει κανείς, κατ' αυτόν τόν τρόπον, τις πιο περιέργες όνομασίες, τις άπιθανώτερες επικήλσεις και ένθ στρέφει να δει περί τί νός πρόκειται, βρίσκειται μπροστά σ' ένα άμωρο, κορίτσι, σε μία κοινόβη κορία ή σ' έναν ξερακινό κύριο και αντίλαμβάνεται, ότι ή άγνοστη έπικλη σ' άπευθύνεται σ' ένα άπ' αυτά τά όντα, ως «καϊδευτικό».

Δέν έχει άκόμη γράφει ή Ιστορία των καϊδευτικών όνομάτων, και είνε βεβαίως ένα ένδιαφέρον θέμα για όποιον θα ήθελε να τό έρευνήσιν και να αναλύσιν. Δυστυχώς δέν διαθέτουμε ούτε τόν καιρόν, ούτε τόν χώρον για να κάνουμε αυτή τί μελέτη, ή όποια μόνο σε βιβλίο, πρέπει ν' αναπυκνή.

Άλλά άς κάνουμε έναν μικρό περίπτο, είν τόν παράδεισον αυτό των έκδηλώσεων της άγάπης, ο όποιος άς ένδιαφέρη βεβαίως τούς άναγνώστας μας.

Στην πρώτη σειρά των καϊδευτικών όνομάτων έρχονται τά υποκοριστικά, έκαίνα όπλα, τά όποια δημιουργούνται με κάποια όποιαδήποτε τροποποίησιν των γυναικείων ή άνδρικών όνομάτων. Άς πάρουμε π. χ. την άφρα Έλένη, ή όποια-δέν ξέρουμε άκριβώς πώς, την έλεγεν ο Πάρις και ο Μενέλαος-είν τό στήμα όμως τών νέων Έλλήνων γίνεται Έλενίνα, Έλενίτσα, Έλενούλα, Νιτόκι, Λένα, Λενάκι, Λενίτσα, Λενούλα και μπορεί να καταστήσιν στο τέλος Νούλα, Λούλα ή και Νάκο, όποτε μπορεί να πιστέψιν κανείς ότι πρόκειται γι' έγύρι.

Άς περάσω στή Μαρία, ή όποια παρουσιάζει άκόμη περισσότερες μεταβολές. Άπληρη Μαρίκα, Μαρίτσα, Μαρούλα, Μαράκι, Μαρίκας, Μαρούλα, Μαρκουλά, Μάρα, Ρούλα, Ρικά, Ρικάκι, Ριρικάκι και τά λοιπά είν τό άπαιρον, για να φθάσουμε στον Γιώργο, ο όποιος από Γιωργήκη, Γιωργάλη και Τζωρτζή γίνεται Γάργος, Γούλης και Γυγούλης και είν τόν Ξανθήπρον, ο όποιος της ίδιες πάντοτε καταλήξεις γίνεται Ξανθοπούλακης, Ξανθήπικης ή και Ξανθιπούλας. Έννοείται ότι όπόρουν και ύποκοριστικά, τά όποια δέν ένθωμίζουσιν καθόλου την άσκήν τούς προέλευσι, ως Πανίτσα, ή όποια προέρχεται από τό Πηνελόπη, Πόπη, Έλλη, Έλλιτσα, Έλλάκι που προέρχεται από τό Έλένη ή από τό Έλευθερία και ούτω καθεξής.

Έννοείται ότι πρώτα από όλα αυτά, ίσως έρχονται τά κοινά μέν, άλλα με τί θαυμάσιον τούς έννοια ώραία: άνδρούλη μου! και «γυναικούλα μου!» και πάντα άπ' όλα τά ώραιότατα, έφ' όσον τούς όδετα ή έννοια που προέχει. (Καλέ μου! και «καλή μου!» «καλέ μου!» = «ψυχή μου!» και «φώς μου!»)

Υπάρχουν όμως άλλα καϊδευτικά,

P. K.

Άγαπίτε μου, κύριε, πρέπει να σας κόψω τό δεξί σας χέρι.
-Όρα! Έχετε την καλωσύνη να φωνάζετε τόν γραμματέα μου:
-Και ή σκέψιν έχει αυτός;
-Αυτός είν τό δεξί μου χέρι.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

Ο «όλιπος Βαλέντης-αξιωματικός του πυροβολικού-και η Άγγιλη λαίδη Έλνινor Κιμπερλέφ διαδραμάτιζαν από την Άλβαν, αγαπιώντας και όρξίζοντας να μη χωριστούν ποτέ. Η λαίδη γνωστοποίησε στους γονείς της, ότι ο φίλος της να μείνει κοντά στο αγαπημένο της, στην Άλβαν, γιατί εκεί θα ζούσαν και θα δούσαν την συγκρατημένη, γιατί η άμορφη λαίδη είχε αρραβωνισμένη με τον αξιωματικό του Άγγλικού στρατού Κόουντ Κάρνουαλ. Αυτός ο τελευταίος μάλιστα έρχεται στην Άλβαν με την άφιξή να βρει άμορφη να μονομαχήσει με τον φίλο της, να τον σκοτώσει. Την άφιξη Κόουντ Κάρνουαλ, καθώς και την άφιξη της λαίδηs πληροφορείται ο Ζάρμας-ένος αξιωματικού φίλος του όλιππου που έχει βοηθήσει πολύ τους δυο ερωτευμένους-και άποφασίζει να βρει άμορφη και να κτυπήσει αυτό με τον Κόουντ για να σώσει το φίλο του. Την άποφαση του αυτή γνωστοποιεί στην άλβαν, η οποία σκεπάζεται να δεχθεί τη δυστυχία του και πηγαίνει στην άλβαν, στην πόλη των Κόουντ. Η Έλνινor προειδοποιεί τον Κόουντ ότι δεν θέλει διάσπαρ να αναφερθεί στην Βρετανική προεδρία εάν έφαρμαχθεί τις διολογικές του προθέσεις. Ο Κόουντ όμως δεν διατάζει και πηγαίνει στη στρατιωτική λέσχη για να συναντήσει τον Βαλέντη, ο οποίος όμως βρίσκεται εκείνη την ώρα στην πόλη και τον λέσχη. Ο Κόουντ καταθέτει από τη λέσχη, στην άλβαν, κάποιες κάρτες και να τον γνωρίζει τον σωματικό και του ζητάει πληροφορίες για το άτομό του. Ο όλιππος σκευδίζει να αυτοσυντηρή, Ο Κόουντ τον προκαλεί. Άλλ' ο όλιππος, μη θέροντας ποιάς είναι, τον παίρνει για τρελό και τον χτυπά. Στο όρθιο συνάντη τον Ζάρμα που και τον χτυπάει. Τότε ο καλός φίλος άλβαν έρχεται στον όλιππο, τρέφει τον λέσχη, βρίσκει τον Κόουντ και τον προκαλεί να τον όρξίζοντας τον.

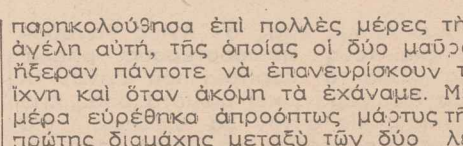
«Θὰ τοὺς στείλω ἀμέσως, ἐσκέπτετο, ὁ Κάουντ δὲν μπορεῖ νὰ βρισκεται πούθεν ἄλλοῦ, παρὰ στὴ λέσχη ἢ σὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βρετανίας», ἢ τῆς «Ἀγγλίας», μὲ τὴ γυνὴ ἐκεῖνι στρίγγλα». Γιατὶ ἔτσι συνήθιζε νὰ χαρακτηρίζῃ τὴν Μίσσεσ Κάουτζαν.

Στὴ Στρατιωτικὴ Λέσχῃ, χωρὶς νὰ ἀνα

"Επειτα από την τρίτη συμβολή, ό τα-

κίλος
τὸ

κίλως μορφὰς τῆς ἐπὶ τῆς ζωῆς, εἶνε
τὸ ἔναστικτον τῆς αὐτοσυνητηρόσεως

κι αμύτη τη φορά. Συνέριξε τα αγκυ-
νάκια του πόδια στο πτώμα της ε-
φου, έριξε ένα φοβερό βρυχηθμό
και έδεξε τα τοιχώματα του δονή-
σαν αντίπαλο. Μεγαλοπρεπής ο-
λογος, έπροχώρησε έως ότου εφου
κι αυτός κοντά στο πτώμα της ε-
φου. Κι αυτός απάντησε μ' έναν
φερό βρυχηθμό. Ο νεώτερος συ-

Εἶχαν συμπληρωθῇ. Καὶ ἀπετέλεσαν
κατόπιν, ἐφεξῆς μίαν ἀγέλην, μία
μικρὰ κοινότητα. Οἱ δύο λέοντες δι-
αμένοντο τὴν τροφήν, χωρὶς κα-
τάδοος πλέον. *Ὅσον ἀφορὰ διὰ τὰ
θηρία, μόναι τῶν εἰκῶν ἐκλέξει τοῦ
συνήθους τῶν.

—Πόσο πωλᾷς τοῦ στήθους σου
τ' ἀφροπλοσμένα κίτρα:
—Ὁ γάμος εἶν' ἡ ζυγαρία
κι' ἡ Ἐκκλησιᾷ πωλῆτρα.

—Πόσο πωλᾷς τὰ κάλλη σου
καὶ τῆς τιμῆς τὰ κρίνα:
—Ἐτοῦτα εἶν' ἀπλήρωτα
κι' ἄτιμητα εἶν' ἔκεινα.

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τώρα τὸν ἀπασχολοῦσε ἓνα ἄλλο ζήτημα.

στον του— να επανέλθω εις τὸ παλαιόν το
νο ἀγοράκι, γιατί ἔχει σκοπὸ νὰ μὴν πα

ἐπάγγελμα. Υἱοθέτησε καὶ ἓνα χαριτωμέ-
τρευτῆ, καὶ γιὰ τὸ ὅποιο τρελλαίνεται.

λην, τὴν φιλοτιμίαν νὰ ἐξεέλθῃ νικητὴς ὁ
συμπατριώτης του, προσέθεσε εἰς τὴν

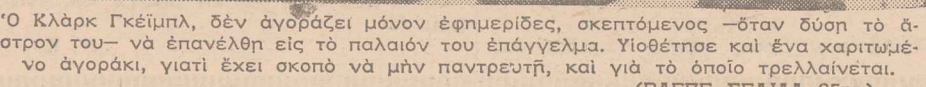
NEW
ποιο
την

ὕπεσχετο νὰ φθάσῃ γρήγορ
ἀνάπτυξιν καὶ τὴν κορμοστασι

Τὸ νέο λεοντάρι παρεμόνευε ἔ

(Από τὰ «Σμυρνιωτικά»

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ξανάρχισαν πάλι και τότε τώρα ο καλός
συμματάρχης, έπειδη επρόκειτο περί ζέ-
ου αξιοματικού και ησθάνετο, σαν Έλ-
λην, την φιλοτιμία να εξέλθη νικητής ο
συμματριώτης του, προσέθεσε εις την
(Βλέπε συνέχεια εις την 30ην σελίδα)

ται
πετε
ράσ
νέω
ποιο
την
του
σα

ἐκφρασις—σὲ μιὰν ὁμάδα ποὺ ὁ
καίτο ἀπὸ ἓναν μεγαλοπρεπῆ τε-
νον λέοντα, δύο λέαινες καὶ ἑνα-
ντα ἑξον βασιλέα τῆς ζούγκλας, ὁ ὅ-
τι ὑπέσχετο νὰ θάσῃ γρήγορα
ἀνάπτυσιν καὶ τὴν κορμοστασί-
α τῆς πατρὸς του. Ἀθέατος, ὅσο μποροῦ-
σε, ἀζῶ μὲ τοὺς δύο ὑπηρετάς μου.

δὲν ἵππῳ ἀπαιτῶν μίαν νέα συνάντη-
 σιν ἔδινε λαθὼν εἰς νέαν καὶ πιό-
 σματώδη πάλην, τοῦτο δέ, καθ' ὅ-
 ο νέος λέων, εἶχε ἐν τῷ μεταξύ μ-
 γαλῶσαι καὶ δυναμῶσαι πολύ.

Τὸ νέο λεοντὶ παρήμενους ἔ-
 νεροελπίαι πού ἔκανε τὸ μπάνιο τ-
 μέσα στὶς καλαμιές καὶ στὰ ρηχὰ νε-

—Τὴ Νύχτα παῖδες ἀγόρασε,
γιὰ πούλημα νὰ δώσω;
(Ἀπὸ τὰ «Σμυρνιακτικὰ»)

καὶ τῆς τιμῆς τὰ κρίνα;
— Ἐτοῦτα εἰν' ἀλλήρωτα
κι' ἀτίμητα εἰν' ἑκείνα.

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΖΗΤΙΑΝΙΑΣ

Παράδοξοι όδονοί, οι όποιοι περιέχουν άσφαλείς διευθύνσεις διαφόρων φιλανθρωπικών και άπ' όπου δέν φεύγει ό έπαίτης μέ άδειαντά τά χέρια.

Κάτω από μία γέφυρα του Σηκουάνα, στο Παρίσι, μία περίπολος θρική την περασμένην έβδομάδα τό πλάμα του διαδίου ζήτανου, τεύ «Μπαρίμπα φουλά», όπως τον έλεγαν από μία κουρελιασμένη και ξεχωρισμένη όσρα που φορούσε στο λαιμό χειμώνα-καλοκαίρι.

Είς όλην την περιφέρειαν της «Όπερας, των «Ναυίων και της Μαγδαληνής, δηλαδή σε όλο σχεδόν τό Παρίσι, ό μπάριμπα φουλά ήτον πασιγνώστος, κείσε εις την κακτοπιστικήν φύσιν όντων του: Καμπούρης και οσάκις, πάντα κουρελιασμένος, ήξερε να προκαλή τον όκτο των διαδωτών με έντελώς ιδιαιτερον τέχνην. Καί τό νομίματα έφεταν σωρός στο ληνδωμένο καπέλλο του, ένν τα χέρια του έτρεμαν.

Πόσον χρονών ήταν ό μπάριμπα φουλά; Ήταν γέρος όδονος, και όμως τόσο όσο φονιάς. Ένας γιατρός της «Ασφαλείας, όταν έξήτασε τό πλάμα, είπεν ότι ό γέρος απέθανε από συγκοπή.

Μέσα σ' ένα τσουβαλάκι, που τό μεταχειρίζονταν για προσέφαλο και που τό είχε διασκώσεί μαζί του, δρέθηκε ένα βελούδινο Τραπεζίτη με μίαν κατάθεσιν τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων. Τό πόσον αυτό ήταν ό εύκολετός καρπός της ζήτησις του, που είχε γίνει για τον μπάριμπα φουλά έπικερδέστατον έπαγγελμα.

Δέν είναι ή πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Πολύ συχνά, σε διάφορα μέρη του κόσμου, ανακαλύπτονται έξ επαγγελματίες ζήτανιοι που έχουν συγκεντρώσει ένα μικρόν όπασμα. Καί οι περισσότεροι, τά χρημάτα αυτά τά παίρνουν από τους φτωχούς, που συνηθίζουν να εύκολιστον στη πώλεια, ένν οι πλούσιοι, όταν θέλουν να κάμουν μίαν εύεργεσία, άπειθούνται στα φιλανθρωπικά ιδρύματα. Γι' αυτό οι ζήτανιοι σε πόλη μέρη λέγονται «Κλέφτες των φτωχών» και είναι συγκεντρωμένοι σε ομάδες ώστε να μπορούν σε κάθε στιγμή να υπερασπίσουν τό συμφέροντά τους.

Δέν είναι πολλά χρόνια, που στο Βερολίνον υπήρχε ένα είδος λαϊκής πολυκατοικίας, όπου έμεναν όλοι οι έξ επαγγέλματος ζήτανιοι και οσάκιτιδες. «Τυφλοί εκ γενετής» με μάτι άετο, «Κουλού» που

«Μαργαρίτα Σ. Είναι μία πολύ άσχημη και κτηνίασα γεροντοκόρη. Για να την δαμάσετε άρκει να της πείτε: «Με συγχωρείτε για την ένόλησιν, ώραία μου δεσποινίς...» Προσοχή να μη την πείτε κυρία, γιατί τά σάς δώξη με τίς κλωτσιές».

«Γιέτρος Γ. Δέν πρέπει ποτέ να τό ζητήσετε έλεημοσύνη, αλλά μάς όποιον έργασία, λέγοντας: «Εγώ δέν είμαι άπ' αυτούς που εκμεταλλεύονται την καλωσύνη των κερών, θέλω να κερδίσω τό ψυμί μου με την ίδρωτά του προσώπου μου». Τότε αυτός συνηθίζει και σάς δίνει ένα καλό ποσό, δικαιολογούμενος ότι δέν έχει να σάς δώρη δουλειά και μη θέλοντας να βίχη την άξιοπρέπεια σας».

Κατά τον περιέργον λοιπόν αυτόν τρόπον, ό περιήκτης αυτός όδονος μαθαίνει τους ζήτανίους πώς να παίρνουν με τρόπο τά λεπτά του πλούσιον τους.

Είς άπολύτως βέβαιον, ότι ένας ζήτανος, έπισκεπόμενος έννενοκάσις πενήντα διευθύνσεις που αναφέρονται στον όδονό, μαζεύει τόσα χρήματα, όσα τό είναι άρκειτά για να ζήρη από τους τόκους. Πράγματι, όπολιούζεται ότι ή Γαλλία δίνει έτησίως είκοσι εκατομμύρια φράγκα σε τέτοιες μικροελεημοσύνας.

Η ΡΑΙΤΙΣ είναι ό μέγας αθένητης της κοσμικής γυναίκας

ΜΗΝ παίρνουν, κυρίες, τά μολυνδάρια σας άέρα. Μην ονευρεσθεσ πληρη χειραφετησιν, τελειαν ανατην του άνδρικού ζυγού από τον τρυφερόν σας τράκλιν. Αυτό είναι μία ούτοπία. Χωρίς τους άνδρες, δέν μπορείτε να κάμετε όθια. Είθε σκάβες της αναγκαστικότητας του άρεσ, χωρίς καλά-καλά, τίς περισσότερες φορές, να τό ξέρετε.

Μάλιστα, κυρίες, «Ετσι είναι και όι άλλοι. Καί τό ότι είναι έτσι, δέν τό λέμε έμεις. Τό θεσπάζει, μία διάσημος όμοφυλός σας: Η Βίκυ Μπάουμ. Η έξαιρετική αυτή διανοούμενη έκαμε μία άνασκόπηση τίς γυναίκες ζωής, είδε πόσο άπαράσιτοι είναι οι άνδρες και ό αυτές άκόμη τίς γυναίκες που νομίζουν, ότι είναι άπολύτως έλευθερες, και άνέκορξες».

«...Και νομίζουν, ότι μπορούν να κάμουν χωρίς τους άνδρες!...» «Ετσι τά έταξαν έν ή σοφία του ό Πλάστς. Έφρόντισε να προηγή ή δημιουργία του άνδρός και ύστερα να γίνει ή γυναίκα. Την Ένα την έβλεπε ύστερα από τον «Αδάμ, για να μην είναι μόνο ή το υτελικότο πλάσμα, χωρίς την ύποποίησι του άνδρός. Έτσι και ποσότης την ευδομονία της Παραδείσου».

Ο άνδρας, δηλαδή, έμεινε και έπί ένα διάστημα μόνος, χωρίς γυναίκα, στον κόσμο, όταν πρωτοεπλάσθη. Καί τότε άσφαλώς ή π. την περισσότερον από κάθε άλλοτε εύτυχής. Η γυναίκα όμως, από τό στιγμή που είδε τό φως της ζωής, εύρεθη στο πλευρό του άνδρός, εκ τό όποιο προήλθε, δέν έμεινε ούτε δευτερόλεπτο μόνη. Καί ούτε μπορεί να μεν...»

Στίς κωμωδίες του «Αριστοφάνους οι γυναίκες κάνουν γυναικες και άπεγνωσμένες προσπάθειες ν' απαλλαγούν από τους άνδρες, να τους καταργήσουν έντελώς. Η άδυναμία των όμως να επιτύχουν έναν τέτοιον άθλον, εκδηλώνεται σε κάθε στιγμή. Καί τό συμπέρασμα όλης αυτής της άντιανδρικής προσπάθειας είναι να γίνουν οι γυναίκες που την άνελασαν, ήρωδες κωμωδίας, δηλαδή φαίδες όο δέν παίρνει.

Μην έπικειρείτε λοιπόν μάταια τά άδύνατα, ή άδρά πλάσματα! Βρίστε τους άνδρες όο να κορυφή ή γλώσσα σας. Πέστε τους έλεονόους, κακούς, «Άποραθήτε επί «όλο ίδιοι είναι», δηλαδή ότι πανανθρώποι. Καί κατόπιν από την βροχην αυτήν των ύδρων, ριχθή... στην άγκαλιά των. Είναι τό φρονιμώτερο που έχετε να κάμετε.

Δέν πρόκειται, όμως έδώ μονάχα για την αισθητική άνάγκην, που νοιώθει ή γυναίκα για τον άνδρα. Υπάρχουν και θηλικά, που δέν υποτάσσονται στον γλυκύν ζυγόν του άνδρικού έρωτος. Είς, πράγματι, μερικές περιέργες άνεξάρτητες, που όταν τους είπη κανείς ότι έχουν άνάγκην ενός φίλου, απαντούν:

—Τι να τον κάνω; Δέν μου άρέζει καθόλου.

«Όρα! Δέν άφηνετε τον άνδρα να σάς κατακτήρη έρωτικάς. Νομίζετε όμως ότι κατόπιν αυτού

«...Οι σημερινές μοντέρνες γυναίκες είναι σκάβες τών άνδρών περισσότερο από τίς γιαγιάδες τους. Γι' αυτό, όσες είσαε ένεργητικές και οσάσες, μη ζηλεύετε και μην έπιθυμείτε τήν πολυτέλεια της (μεγάλης ζωής), που αυξάνει μοιραίως τών άνδρών, τους όποιους έχετε άνάγκη.

Εσείς, άνεργηκη δεσποινίς, πού διακηρύσσετε, ότι δέν έχετε καμμία άνάγκη των άνδρών, πού στέκεσθε καλά-καλά, τίς περισσότερες φορές, να τό ξέρετε.

«Αλλά! Σεις, κυρίες, άντουν: Όσων να μού περιποιηθήτε τά μολυδιά. Πότε να έλθω;... Πώς... Αόριο τό άπόγευμα!... Άχ... άχι!... Πρέπει να με κτενίσετε σήμερα... Να, σήμερα, γιατί τό δράδυ έχω να πώ κάπου... Πώς; Δέν μπορείτε σήμερα!... Άχ, κυρίες, άντουν... πρέπει... είναι άνάγκη... Σας πασκαλώ πολύ...»

«Εσείς, άνεργηκη δεσποινίς, παρακαλείτε έναν άνδρα. Καί, όοε μου... με ποιά θερμή τον παρακαλείτε!...» «Σας παρακαλώ, κυρίες, άντουν... Θα με υποχρεώσετε... Θα με σκελδωώσετε...»

«Εσείς, υπερήφανη δεσποινίς, όμολογείτε ότι τά σκελδωώθητε από έναν άνδρα; Δέν σάς άναγκάζει ζυ αυτήν την στιγμήν. Άλλά ούτε κι έσείς πρέπει ν' άναγκάζετε τον έαυτόν σας, τον τόσο περιφρονήν των άνδρών έαυτόν σας.

—Όποτε να έλθω τό άπόγευμα, κυρίες, άντουν; «Ο, σάς εύκαίρω, σάς πάρα πολύ. Σας είμαι κατάπορομένη».

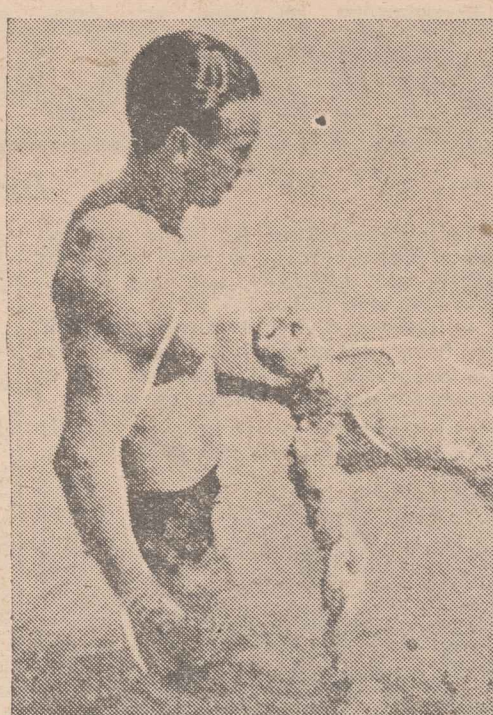
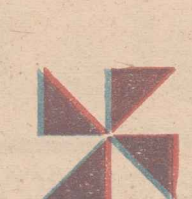
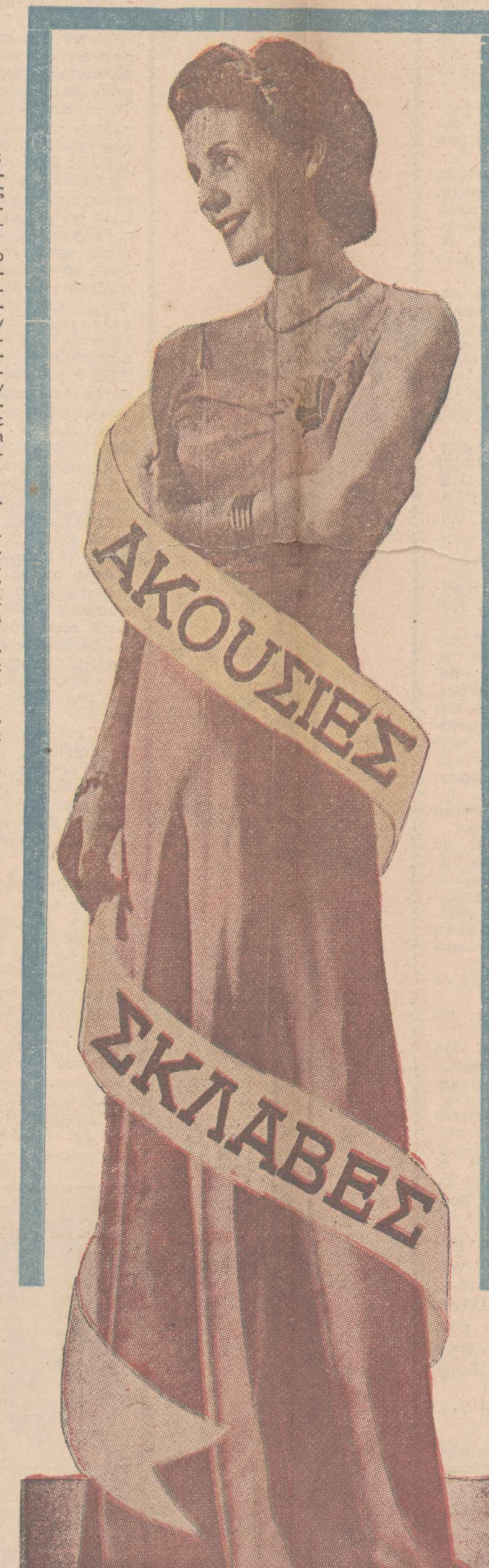
Καί πάτε, δεσποινίς, στον «Άντουν». Καί παραδίθεσθε στις περιποιησεις της τέχνης του. Άν έλθουν με κι έμεις στο κομμητήριο, θά σάς θρούμε έγκαταλειμένη, ός, την υπερήφανη δεσποινίδα, στις αυτοκρατορικές βελήσεις του κουσφέρ σας.

—Σκύψτε τό κεφάλι σας... ακόμα λίγο... Έτσι... Στριψτε δεξιά... Μην κινείσθε

Θά φανίτε πολύ άστεία, δεσποινίς, αν αυτή τό στιγμή ίσχυρισθήτε ότι τό κεφάλι σας σάς άνίκη. «Οχι! Είναι υποταγμένο στην άπόλυτη κυριαρχία του κουρέα, του όποιο τό φαλίδι έλασε αυτοκρατορικά διατάγματα και τό διαφορά σ' όδρα της περιμανής αποπώπων την πυρωμένη των βελών επάνω στα μαλλιά σας...»

«Όσο πιο μοντέρνα είναι μία γυναίκα, τόσο σκάδα των άνδρών είναι. Τότε φαίνεται παραδένον. Άλλά! Είναι αλήθες. Οι σημερινές δηλαδή γυναίκες, που νομίζουν, ότι έχουν ποσιθή από τό πνεύμα γόν του άνδρικού έρωτος. Είς, πράγματι, μερικές περισσότερες άνεξάρτητες, που όταν τους είπη κανείς ότι έχουν άνάγκην ενός φίλου, απαντούν:

—Τι να τον κάνω; Δέν μου άρέζει καθόλου.

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ είναι ό παντοδύναμος κύριος του μοντέρνου κοριτσιού

περισσότεροι άρρενες άφέντες. Έχει σήμερα μία καθώς πρέπει κυρία τον μαστό της. Άλλος τήρанныος αυτός, κυριαρχεί όλο του σώματος και τίς πού άκατάδεκτες γυναίκες. Είθε σκάδα του, κυρία. Αυτός εξουσιάζει την σφριγώδη όπτιτά σας, τίς δροσιά της έσπερμίδος σας, τίς φρεσκάδα και την ύμωφιά σας.

Αλλά ό έχετε παραδώσει ύποχρεωσιν στον άρρενα, πού σάς κάνει τό μαρά, τά πού πολύτιμα πράγματα της θηλκής σας ύποστάσεως. Κι' αυτόφωρ να εκδηλώνετε ύποταγήν εις τό άρρεν. Ίδου ή πρώτη στιγμή! Παίρνετε στο πλάφυον των κουρέα σας:

—Αλλά! Σεις, κυρίες, άντουν: Όσων να μού περιποιηθήτε τά μολυδιά. Πότε να έλθω;... Πώς... Αόριο τό άπόγευμα!... Άχ... άχι!... Πρέπει να με κτενίσετε σήμερα... Να, σήμερα, γιατί τό δράδυ έχω να πώ κάπου... Πώς; Δέν μπορείτε σήμερα!... Άχ, κυρίες, άντουν... πρέπει... είναι άνάγκη... Σας πασκαλώ πολύ...»

«Εσείς, άνεργηκη δεσποινίς, παρακαλείτε έναν άνδρα. Καί, όοε μου... με ποιά θερμή τον παρακαλείτε!...» «Σας παρακαλώ, κυρίες, άντουν... Θα με υποχρεώσετε... Θα με σκελδωώσετε...»

«Εσείς, υπερήφανη δεσποινίς, όμολογείτε ότι τά σκελδωώθητε από έναν άνδρα; Δέν σάς άναγκάζει ζυ αυτήν την στιγμήν. Άλλά ούτε κι έσείς πρέπει ν' άναγκάζετε τον έαυτόν σας, τον τόσο περιφρονήν των άνδρών έαυτόν σας.

—Όποτε να έλθω τό άπόγευμα, κυρίες, άντουν; «Ο, σάς εύκαίρω, σάς πάρα πολύ. Σας είμαι κατάπορομένη».

Καί πάτε, δεσποινίς, στον «Άντουν». Καί παραδίθεσθε στις περιποιησεις της τέχνης του. Άν έλθουν με κι έμεις στο κομμητήριο, θά σάς θρούμε έγκαταλειμένη, ός, την υπερήφανη δεσποινίδα, στις αυτοκρατορικές βελήσεις του κουσφέρ σας.

—Σκύψτε τό κεφάλι σας... ακόμα λίγο... Έτσι... Στριψτε δεξιά... Μην κινείσθε

Θά φανίτε πολύ άστεία, δεσποινίς, αν αυτή τό στιγμή ίσχυρισθήτε ότι τό κεφάλι σας σάς άνίκη. «Οχι! Είναι υποταγμένο στην άπόλυτη κυριαρχία του κουρέα, του όποιο τό φαλίδι έλασε αυτοκρατορικά διατάγματα και τό διαφορά σ' όδρα της περιμανής αποπώπων την πυρωμένη των βελών επάνω στα μαλλιά σας...»

«Όσο πιο μοντέρνα είναι μία γυναίκα, τόσο σκάδα των άνδρών είναι. Τότε φαίνεται παραδένον. Άλλά! Είναι αλήθες. Οι σημερινές δηλαδή γυναίκες, που νομίζουν, ότι έχουν ποσιθή από τό πνεύμα γόν του άνδρικού έρωτος. Είς, πράγματι, μερικές περισσότερες άνεξάρτητες, που όταν τους είπη κανείς ότι έχουν άνάγκην ενός φίλου, απαντούν:

«Εσείς, άνεργηκη δεσποινίς, παρακαλείτε έναν άνδρα. Καί, όοε μου... με ποιά θερμή τον παρακαλείτε!...» «Σας παρακαλώ, κυρίες, άντουν... Θα με υποχρεώσετε... Θα με σκελδωώσετε...»

«Εσείς, υπερήφανη δεσποινίς, όμολογείτε ότι τά σκελδωώθητε από έναν άνδρα; Δέν σάς άναγκάζει ζυ αυτήν την στιγμήν. Άλλά ούτε κι έσείς πρέπει ν' άναγκάζετε τον έαυτόν σας, τον τόσο περιφρονήν των άνδρών έαυτόν σας.

—Όποτε να έλθω τό άπόγευμα, κυρίες, άντουν; «Ο, σάς εύκαίρω, σάς πάρα πολύ. Σας είμαι κατάπορομένη».

Καί πάτε, δεσποινίς, στον «Άντουν». Καί παραδίθεσθε στις περιποιησεις της τέχνης του. Άν έλθουν με κι έμεις στο κομμητήριο, θά σάς θρούμε έγκαταλειμένη, ός, την υπερήφανη δεσποινίδα, στις αυτοκρατορικές βελήσεις του κουσφέρ σας.

—Σκύψτε τό κεφάλι σας... ακόμα λίγο... Έτσι... Στριψτε δεξιά... Μην κινείσθε

Θά φανίτε πολύ άστεία, δεσποινίς, αν αυτή τό στιγμή ίσχυρισθήτε ότι τό κεφάλι σας σάς άνίκη. «Οχι! Είναι υποταγμένο στην άπόλυτη κυριαρχία του κουρέα, του όποιο τό φαλίδι έλασε αυτοκρατορικά διατάγματα και τό διαφορά σ' όδρα της περιμανής αποπώπων την πυρωμένη των βελών επάνω στα μαλλιά σας...»

«Όσο πιο μοντέρνα είναι μία γυναίκα, τόσο σκάδα των άνδρών είναι. Τότε φαίνεται παραδένον. Άλλά! Είναι αλήθες. Οι σημερινές δηλαδή γυναίκες, που νομίζουν, ότι έχουν ποσιθή από τό πνεύμα γόν του άνδρικού έρωτος. Είς, πράγματι, μερικές περισσότερες άνεξάρτητες, που όταν τους είπη κανείς ότι έχουν άνάγκην ενός φίλου, απαντούν:

—Τι να τον κάνω; Δέν μου άρέζει καθόλου.

«Όρα! Δέν άφηνετε τον άνδρα να σάς κατακτήρη έρωτικάς. Νομίζετε όμως ότι κατόπιν αυτού

«Όσο πιο μοντέρνα είναι μία γυναίκα, τόσο σκάδα των άνδρών είναι. Τότε φαίνεται παραδένον. Άλλά! Είναι αλήθες. Οι σημερινές δηλαδή γυναίκες, που νομίζουν, ότι έχουν ποσιθή από τό πνεύμα γόν του άνδρικού έρωτος. Είς, πράγματι, μερικές περισσότερες άνεξάρτητες, που όταν τους είπη κανείς ότι έχουν άνάγκην ενός φίλου, απαντούν:

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΙΛΙΓΓΙΩΔΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΙ

Η έκστρατεία των «Αμερικάνων ιδιοκτητών κινηματογράφων, έναντίον των υπερόντων μισών των ήθοποιών του Χόλλυγουντ.

Τελευταίως οι άμερικανικές έφημερίδες έδημοσίευσαν με μεγάλη γράμματα και εις έμφανή θεσιν μίαν προκήρυξιν του «Συνόμοι των Άνεξάρτητων Ιδιοκτητών Κινηματογράφων, διά τίς όπας τά μέλη του έκρουν τον κώδωνα του κινδύνου και υπεισέκνισαν στις μεγάλες κινηματογραφικές έπιχειρήσεις του Χόλλυγουντ τον κίνδυνον πού διατρέχει ή έν γένει κινηματογραφική δομηχανία από τους εφημιόμενους και δημοφίλους άστέρας.

Βεβαίως ή προειδοποίησις αυτή δέν μπορεί παρά να προσκάλεση έκάλειν σε όλους τους φίλους του κινηματογράφου, για τους όποιους ό διάφοροι άστέρες, γυναίκες και άνδρες, είναι ένα είδος θεόπτης, είναι όμως και τελειώς άνδισοί όσον άφορά τίς μεγάλες δυσκολίες και τά τεράστια έξοδα που άπαιτεί ή δημιουργία μίας ταινίας.

Πρέπει ως εκ τούτου οι άστέρες ίδιος πού πρωταγωνιστούν στα διάφορα έργα «να αποδώσουν, για να καλυφθούν τά έξοδα παραγωγής και να μείνουν τά σχετικά κέρδη.

Ο κόσμος έσυνήθισε να θεωρεί την οικονομικήν κατάσταση του Χόλλυγουντ ως άκλονήτως άνθησαν. Ός πολυάριθμοι και σπάταλοι βέβαια, αλλά όχι άδικαιολόγητα. Βεβαίως όλοι έκριναν ότι μισοί πού φάνουν, όπως συμβαίνει με μερικούς άστέρες, τό ένα έκατομμύριο δολαρίων την έβδομάδα και ταινίες πού κοστίζουν δεκάδες έκατομμύρια, άποτελούν σαν κάποιαν υπερβολή, κάποια βέβαια, αλλά ταυτοχρόνως, ό καθένας εκέπτετο ότι οι άνδρες πού διεύθυνουν τίς έπιχειρήσεις αυτές θά έέρουν τί κάνουν.

Και με μίαν όί τοιοι οι άνθρωποι του κινηματογράφου διεδίδουν κινδύνον στη συνέχισι αυτής της καταστάσεως. Γιατί; Απλούστατα, διότι ύπόσχονταν ταινίες πού εκόσταν έκατομμύρια, στις όποιες έλπιαν σπαρσθή οι καλύτεροι έλιπιδες και οι όποιες, παρ' όλην όπ τούς κύριους ρόλους έπαιζαν όστέρες πρώτου μεγέθους, δέν έσπεμίσαν άπολύτως καμμία έπιτυχία. Πώς να καλυφθούν λοιπόν τά έξοδα πού πού έξοδεύθηκαν για τό νύμφια της ταινίας και μετά σ' αυτήν προτεύουσας θεοί και καλλιτέχνες οι ηναιέτες οι πόρτοι μισοί των διεφρομένων στόρι.

Προοριός σας δέν είναι να άφωσάνεσθε, άπερίσπαστες και έλευθερες από κάθε άνδρική έπιρροή, στη δημιουργία μεγάλων έργων. Έχετε σε άλλον πρώτερον προοριόν: Να δημιουργήτε άνθρώπους. Καί σ' αυτό σάς είναι άπαραίτητο οι άνδρες.

Η γυναίκα ύποταγή στον άνδρα μετατρέπεται στις πλείστες περιπτώσεις σε κυριαχή. Η Ράιμ, λέγει ό Ιστορικός, υπέταξε την Έλλάδα, όλη ύποταγή υπό του έλληνικού πνεύματος». Καί τέτοιο συμβαίνει στις σχέσεις μεταξύ άνδρών και γυναικών. Ο άνδρας υπτάσσει τίς γυναίκες, διότι τίς είναι άπάρτητες, άλλά ύποτάσσεται υπό των γυναικών, όστροπιών. Κάνει ό,τι, αυτή θέλει. Ο χαριτωμένος θηλίκος σκάβος γίνεται ένας μικρός τύραννος.

Και μόνον ή άπολύτη γυναικοκρατία του λαού είναι ύποτακτική σκάδα τό άνδρός και ντρέπεται να τό όμολογήσ. Ιστιάσται, τό θρίσκε κοσμευτικό για την θηλκήν της ύποτασιν και άποσταλιν να ή:

—Εμείς οι γυναίκες θέλωμε καλινάια. Δέν πρέπει να μάς άφένουν έλευθερές... Καί αισθάνεται μία περιέργη ικανοποίησι, όταν ό συζυγός της εκδηλώνει έπί αυτήν την κυριαρχικήν του άδρόπια με... μερικά χατούκια.

Τρίτη κατηγορία είναι εκείνη των ταινιών πού έκρίθησαν άπ' αρχής κατάλληλες για την Ευρώπη, για τίς όποιες όμως ό ύπολογισμός άποδόσεως είναι κάπως άβέβαιος, έφ' όσον δέν βασίζονται έπί του άμερικανικού κοινού.

Κατά τίς στατιστικές, πρώτη μεταξύ των άστέρων πού σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία και άποδίδουν, έρχεται ή Σιρλεϊ Τέμπλ, με μισόν έξακοσίον χιλιάδων δολαρίων (έξ χιλιάδων δολαρίων) την έβδομάδα. Η Άνδοξ της ύπηρες καταλήκτικη. Ένν τό 1933 ό κατόλογος των πρώτου μεγέθους άστέρων δέν την άνέφερε καθόλου, τό 1934 την άνέφερε στην όγδόην ήπει θείαν και τό 1935, 36 και 37 έσημειωσε τίς μεγαλύτερες εισοδήσεις. Πρέπει δε να άκεφί κανείς ότι είναι μόλις έννά έτών όσμερα.

Δεύτερος έρχεται ό Κλάρκ Γκέμπλ, τριάντα έπτά έτών και με μισόν ένός έκατομμύριον δολαρίων την έβδομάδα. Τρίτος είναι ό Ρόμπερτ Τάιλορ, είκοσιέντε έτών, με μισόν τριακοσίον πενήντα χιλιάδων δολαρίων την έβδομάδα.

Τέταρτος ό Μίλιγκ Κρόσμπ, μάλλον άγνωστος στην Ευρώπη, με ένα έκατομμύριο δολαρίων μισόν έτών. Πέμπτος ό όυλιανός Πάουελ, σαράντα πέντε έτών, αλλά, ως προάβεται, με λαμπρό μέλλον. Μισός ένα έκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες δολαρίων την έβδομάδα.

Την έκπη θεοί καταλαμβάνει πάλι ένα μικρό κορτί, δώδεκα έτών μόλις, ή Τζίν Ουίτερς, με μισόν διακοσίον χιλιάδων δολαρίων έβδομάδας.

Την έβδομήν δέ ή Τζίντζερ Ρότσερς, είκοσιέντε έτών, με μισόν πεντακοσίον χιλιάδων δολαρίων, ένν ό πορταίον της κερδίζει έννεακόσιες χιλιάδες δολαρίων, όγδόη άναγράφεται, αν και δέν έχη παρά ένός έτους καριέρα, ή Σόνια Χένιν, ήλικίας είκοσιέντε έτών.

Ένατος ό Γκάρο Κούπερ, τριάντα έπτά έτών και δέκατη ή Μόνα Λού. Άγνωστον όμως έως ποτε οι άστέρες αυτοί πρώτου μεγέθους θά κρατήσουν την θέσιν τους και αν δέν θά περιληφθούν και αύτά μία μέρα, άργά ή γρήγορα, στην κατάλογο των πρωταγωνιστών πού δέν «αποδίδουν τίς καί ως εκ τούτου πρέπει να διαγραφώσται πού για σάσας θέματα και για τέχνη.

Μία άλλη κατηγορία άποτελούν οι ταινίες οι όποιες έσημειωσαν μέν έπιτυχία στην άρχή, αλλά έπειτα «άπεθαναν». Τό γιατί έδώ είναι πιο μυστηριώδες από τό πρώτο και όφελεται θέβασιν στην άλλαγή της ψυχολογικής καταστάσεως και του γούστου των Άμερικανών.

Κατά τίς στατιστικές, πρώτη μεταξύ των άστέρων πού σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία και άποδίδουν, έρχεται ή Σιρλεϊ Τέμπλ, με μισόν έξακοσίον χιλιάδων δολαρίων (έξ χιλιάδων δολαρίων) την έβδομάδα. Η Άνδοξ της ύπηρες καταλήκτικη. Ένν τό 1933 ό κατόλογος των πρώτου μεγέθους άστέρων δέν την άνέφερε καθόλου, τό 1934 την άνέφερε στην όγδόην ήπει θείαν και τό 1935, 36 και 37 έσημειωσε τίς μεγαλύτερες εισοδήσεις. Πρέπει δε να άκεφί κανείς ότι είναι μόλις έννά έτών όσμερα.

Δεύτερος έρχεται ό Κλάρκ Γκέμπλ, τριάντα έπτά έτών και με μισόν ένός έκατομμύριον δολαρίων την έβδομάδα. Τρίτος είναι ό Ρόμπερτ Τάιλορ, είκοσιέντε έτών, με μισόν τριακοσίον πενήντα χιλιάδων δολαρίων την έβδομάδα.

Τέταρτος ό Μίλιγκ Κρόσμπ, μάλλον άγνωστος στην Ευρώπη, με ένα έκατομμύριο δολαρίων μισόν έτών. Πέμπτος ό όυλιανός Πάουελ, σαράντα πέντε έτών, αλλά, ως προάβεται, με λαμπρό μέλλον. Μισός ένα έκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες δολαρίων την έβδομάδα.

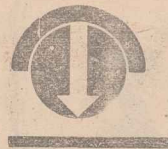
Την έκπη θεοί καταλαμβάνει πάλι ένα μικρό κορτί, δώδεκα έτών μόλις, ή Τζίν Ουίτερς, με μισόν διακοσίον χιλιάδων δολαρίων έβδομάδας.

Την έβδομήν δέ ή Τζίντζερ Ρότσερς, είκοσιέντε έτών, με μισόν πεντακοσίον χιλιάδων δολαρίων, ένν ό πορταίον της κερδίζει έννεακόσιες χιλιάδες δολαρίων, όγδόη άναγράφεται, αν και δέν έχη παρά ένός έτους καριέρα, ή Σόνια Χένιν, ήλικίας είκοσιέντε έτών.

Ένατος ό Γκάρο Κούπερ, τριάντα έπτά έτών και δέκατη ή Μόνα Λού. Άγνωστον όμως έως ποτε οι άστέρες αυτοί πρώτου μεγέθους θά κρατήσουν την θέσιν τους και αν δέν θά περιληφθούν και αύτά μία μέρα, άργά ή γρήγορα, στην κατάλογο των πρωταγωνιστών πού δέν «αποδίδουν τίς καί ως εκ τούτου πρέπει να διαγραφώσται πού για σάσας θέματα και για τέχνη.

Μία άλλη κατηγορία άποτελούν οι ταινίες οι όποιες έσημειωσαν μέν έπιτυχία στην άρχή, αλλά έπειτα «άπεθαναν». Τό γιατί έδώ είναι πιο μυστηριώδες από τό πρώτο και όφελεται θέβασιν στην άλλαγή της ψυχολογικής καταστάσεως και του γούστου των Άμερικανών.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

«Η μπορα φαινόντανε να πλησιάζει. Σκοτεινά είχε πέσει δυνατή, σ'α νάρθε ξαφικά, η νύχτα. Καθισμένοι και οι έξι στη τζαμαρία του εξοχικού μαγαζιού, κοιτάζαμε έξω. Βλέπαμε τὰ δέντρα που σ'α νὰ έτραιναν στο πλησίον της μπορας, τὰ πελώρια που πετούσαν αήθησα απ' τὸν δέντρο στο άλλο...»

Μία δσρπη με χρώμα αίματος, έγινε μὲς στὰ πόρτα σύννεφα σ'α νὰ ματώθηκαν, νὰ σ'αγίσταναν αὐτὰ. Βροντή τους κομμά. Σιωπηλό χτύπημα χωρίς φωνή κιάνητα.

Νά πάλι, άλλη. Μά αὐτὸ σ'α νὰ μὲς έτόλιξε στίς φωτεινές, έπέραντες, φτερούγες της. Κέπειτα άπέραζε τή τζαμαρία...

Σταγόνες άκούστηκαν νὰ πέφτουν χτυπώντας τή σκεπή τὰ γυαλιά. «Όλα γέμισαν θόρυθο, που πριν ήταν τόσο σιωπηλά, και θόρυθο διαβολικό. Η έροχη...»

«... έπράγματο με όρμη στολισμένη στίς άρχες με άστρωτες έπειτα δίχως αότες...»

Σιωπηλοί κοιτάζαμε. Μά δεν είχαμε καί τί νὰ πούμε. Τάχαμε πει. — Για κοιτάξε, Δημήτρη, έπεξε έφηνι καὶ ὁ Σάιτας τί μὲς ήρθε τώρα, στο νύ, τί μὲς θύμισε ἡ μπορα αὐτή. — Τι ; ρώτησε κείνος. — Δέ θυμάσαι μία άλλη μπορα σέ μία άλλη τζαμαρία έξωχική, πρό τριάντα πέντε, σαράντα χρόνων...

— «Ω, ὦ ! Τι μὲς θύμισες ! Στὸ γάμο τοῦ Πάνου ! τοῦ εξαδέλφου μου τοῦ Πάνου ! Μαί, ναι ! Έχεις δίκιο ! Καί χτες τὸν είδα στὸν ὕπνο μου πὺ εἶχε γιγνια νὰ τὸν δῶ ! Ήτανε, λέει, έπιμερόματα, κιάκούα νὰ παρῶντο, καί ελέω αὐτόνα ! Καί τὸν είδα, ὅχι νέο, άλλ' ὅπως θάνε τώρα, ἂν εἶ. Χάρηκα. Μά ήταν τόσο σάν αληθινὸ ! Δέ θέλησε νάρθε μέσα καί μὲς λέει :

— Δέ θάρῶ ἑπάνω, άλλωτε ! Θέλω νὰ μὲς πείς πὺ κοιταίει ἡ γυναίκα μου ; ... — Τι περίεργο ! Έκανε ὁ Μάνθος Πάντος, γιατί, ὁ γυιός του, ἂς τὸν πούμε γυιό του, ἀπ' τὸ πολὺ κροαί !

«Εμεῖς άκούγαμε χωρίς νὰ καταλαβαίνουμε τίποτε. Ρωτήσαμε όμως, αὐτοὺς, ἡ καλύτερα ὁ δικηγόρος Σαί-τας...»

«... ἡμεῖς αὐτοὺς, τὴν ἱστορία τοῦ Πάνου τοῦ εξαδέλφου του. Καί ἡ βροχή εξακολουθοῦσε νὰ πέφτει με ὀρμη. Τα νερὰ μὲς είχαν κυκλώσει...»

— Ὁ εξαδέλφος μου ὁ Πάνος Σαί-τας ήταν ἀπὸ μικρὸ παιδικὸ ὀρφανὸς καί ἀπὸ μάνα καί ἀπὸ πατέρα. Ὁ πατέρας μου τὸν είχε πάρει, ήταν ἐπιτοπος τὴν περιουσία του, στὸ σπῆτι μὲς ἀναπόφραξε σάν νάταν ὁ μεγάλος μου ἀδελφός.

«Απὸ τὸν πῶς τὴν μελαγχολικός καί σ'α γέρος σ'α φερσάντο του. Παγινώδια δὲν ήθελε καί οὔτε είχε φίλους ἐκτὸς ἀπὸ μάνα καί τὸν Μάνθο. Μὲ τὸ Μάνθο σπουδάζανε έπειτα μαζὺ στὸ Πολυτεχνεῖο καί δῆχανε μηχανικοί.

Είχε πάρει τότε, καί τὴ διαχείριση τῆς περιουσίας του. Καί είχε άρκετὴ περσοσία, κ' ἑνα μεγάλο χτήμα μάλι-στα, τὸ μοιραίο, ὅπως τότε λέγαμε γὺ, κοντὰ σέ μία ἀκροδολοσσά. Σαῶτὸ πηγαίναμε τὸ καλοκαίρι καί καθόμα-στε καί κάναμε καί λουτρά.

«Ένα καλοκαίρι έπήγαμε, ἐγὼ κιαὶ τὸς, στὸ χτήμα γιὰ νὰ κόψουμε σῦκα καί νὰ κάναμε καί λουτρό. Θάχουν τότε ἐγὼ, εἰκοσι, εἰκοσι ἑνὸς χρόνων, κιαὶ εἰκοσι πέντε, σ'α εἰκοσι έξη. Κάναμε τὸ λουτρό μας, κέπειτα κα-θίσουμε σέ μία σπηλιά, στήν εἰσοδὸ τῆς νὰ φάμε. Εἶχε ὁ Πάνος μαζὺ τὸ ψητὸ καί κροαί. Πάντα έτσι κάναμε. Καί ἡ σπηλιά δὲν ήταν χαμηλά, άλλὰ ψηλά σ'α βράχια. Δροσά θαυμασία... Τὸ στρώσαμε λοιπὸν, στὸ φαί καί στὸ κροαί. Καί είχε φέρει φαί γιὰ δέκα.

«... ἦταν, ἦταν...»

— Γυναίκες, κορίτσια εἶνε κάτω, μὲς λέει σιγὰ ὁ Πάνος σ'α νὰ φοδόνταν μὲν τὸν άκούσουν, ἂν μιλοῦσε δυ-νατά.

«Εγὼ σηκώθηκα καί κοίταξα. Δὲν εί-δα παρὰ θράχια καί θάλασσα. Ὑμιλι-ες ὁμως γυναίκες άκούονταν τώρα, ἦταν, ἦταν...»

Μία δσρπη με χρώμα αίματος, έγινε μὲς στὰ πόρτα σύννεφα σ'α νὰ ματώθηκαν, νὰ σ'αγίσταναν αὐτὰ. Βροντή τους κομμά. Σιωπηλό χτύπημα χωρίς φωνή κιάνητα.

Νά πάλι, άλλη. Μά αὐτὸ σ'α νὰ μὲς έτόλιξε στίς φωτεινές, έπέραντες, φτερούγες της. Κέπειτα άπέραζε τή τζαμαρία...

Σταγόνες άκούστηκαν νὰ πέφτουν χτυπώντας τή σκεπή τὰ γυαλιά. «Όλα γέμισαν θόρυθο, που πριν ήταν τόσο σιωπηλά, και θόρυθο διαβολικό. Η έροχη...»

«... έπράγματο με όρμη στολισμένη στίς άρχες με άστρωτες έπειτα δίχως αότες...»

Σιωπηλοί κοιτάζαμε. Μά δεν είχαμε καί τί νὰ πούμε. Τάχαμε πει. — Για κοιτάξε, Δημήτρη, έπεξε έφηνι καὶ ὁ Σάιτας τί μὲς ήρθε τώρα, στο νύ, τί μὲς θύμισε ἡ μπορα αὐτή. — Τι ; ρώτησε κείνος. — Δέ θυμάσαι μία άλλη μπορα σέ μία άλλη τζαμαρία έξωχική, πρό τριάντα πέντε, σαράντα χρόνων...

— «Ω, ὦ ! Τι μὲς θύμισες ! Στὸ γάμο τοῦ Πάνου ! τοῦ εξαδέλφου μου τοῦ Πάνου ! Μαί, ναι ! Έχεις δίκιο ! Καί χτες τὸν είδα στὸν ὕπνο μου πὺ εἶχε γιγνια νὰ τὸν δῶ ! Ήτανε, λέει, έπιμερόματα, κιάκούα νὰ παρῶντο, καί ελέω αὐτόνα ! Καί τὸν είδα, ὅχι νέο, άλλ' ὅπως θάνε τώρα, ἂν εἶ. Χάρηκα. Μά ήταν τόσο σάν αληθινὸ ! Δέ θέλησε νάρθε μέσα καί μὲς λέει :

— Δέ θάρῶ ἑπάνω, άλλωτε ! Θέλω νὰ μὲς πείς πὺ κοιταίει ἡ γυναίκα μου ; ... — Τι περίεργο ! Έκανε ὁ Μάνθος Πάντος, γιατί, ὁ γυιός του, ἂς τὸν πούμε γυιό του, ἀπ' τὸ πολὺ κροαί !

«Εμεῖς άκούγαμε χωρίς νὰ καταλαβαίνουμε τίποτε. Ρωτήσαμε όμως, αὐτοὺς, ἡ καλύτερα ὁ δικηγόρος Σαί-τας...»

«... ἡμεῖς αὐτοὺς, τὴν ἱστορία τοῦ Πάνου τοῦ εξαδέλφου του. Καί ἡ βροχή εξακολουθοῦσε νὰ πέφτει με ὀρμη. Τα νερὰ μὲς είχαν κυκλώσει...»

— Ὁ εξαδέλφος μου ὁ Πάνος Σαί-τας ήταν ἀπὸ μικρὸ παιδικὸ ὀρφανὸς καί ἀπὸ μάνα καί ἀπὸ πατέρα. Ὁ πατέρας μου τὸν είχε πάρει, ήταν ἐπιτοπος τὴν περιουσία του, στὸ σπῆτι μὲς ἀναπόφραξε σάν νάταν ὁ μεγάλος μου ἀδελφός.

«Απὸ τὸν πῶς τὴν μελαγχολικός καί σ'α γέρος σ'α φερσάντο του. Παγινώδια δὲν ήθελε καί οὔτε είχε φίλους ἐκτὸς ἀπὸ μάνα καί τὸν Μάνθο. Μὲ τὸ Μάνθο σπουδάζανε έπειτα μαζὺ στὸ Πολυτεχνεῖο καί δῆχανε μηχανικοί.

«... ἦταν, ἦταν...»

— Γυναίκες, κορίτσια εἶνε κάτω, μὲς λέει σιγὰ ὁ Πάνος σ'α νὰ φοδόνταν μὲν τὸν άκούσουν, ἂν μιλοῦσε δυ-νατά.

«Εγὼ σηκώθηκα καί κοίταξα. Δὲν εί-δα παρὰ θράχια καί θάλασσα. Ὑμιλι-ες ὁμως γυναίκες άκούονταν τώρα, ἦταν, ἦταν...»

Μία δσρπη με χρώμα αίματος, έγινε μὲς στὰ πόρτα σύννεφα σ'α νὰ ματώθηκαν, νὰ σ'αγίσταναν αὐτὰ. Βροντή τους κομμά. Σιωπηλό χτύπημα χωρίς φωνή κιάνητα.

Νά πάλι, άλλη. Μά αὐτὸ σ'α νὰ μὲς έτόλιξε στίς φωτεινές, έπέραντες, φτερούγες της. Κέπειτα άπέραζε τή τζαμαρία...

Σταγόνες άκούστηκαν νὰ πέφτουν χτυπώντας τή σκεπή τὰ γυαλιά. «Όλα γέμισαν θόρυθο, που πριν ήταν τόσο σιωπηλά, και θόρυθο διαβολικό. Η έροχη...»

«... έπράγματο με όρμη στολισμένη στίς άρχες με άστρωτες έπειτα δίχως αότες...»

Σιωπηλοί κοιτάζαμε. Μά δεν είχαμε καί τί νὰ πούμε. Τάχαμε πει. — Για κοιτάξε, Δημήτρη, έπεξε έφηνι καὶ ὁ Σάιτας τί μὲς ήρθε τώρα, στο νύ, τί μὲς θύμισε ἡ μπορα αὐτή. — Τι ; ρώτησε κείνος. — Δέ θυμάσαι μία άλλη μπορα σέ μία άλλη τζαμαρία έξωχική, πρό τριάντα πέντε, σαράντα χρόνων...

— «Ω, ὦ ! Τι μὲς θύμισες ! Στὸ γάμο τοῦ Πάνου ! τοῦ εξαδέλφου μου τοῦ Πάνου ! Μαί, ναι ! Έχεις δίκιο ! Καί χτες τὸν είδα στὸν ὕπνο μου πὺ εἶχε γιγνια νὰ τὸν δῶ ! Ήτανε, λέει, έπιμερόματα, κιάκούα νὰ παρῶντο, καί ελέω αὐτόνα ! Καί τὸν είδα, ὅχι νέο, άλλ' ὅπως θάνε τώρα, ἂν εἶ. Χάρηκα. Μά ήταν τόσο σάν αληθινὸ ! Δέ θέλησε νάρθε μέσα καί μὲς λέει :

— Δέ θάρῶ ἑπάνω, άλλωτε ! Θέλω νὰ μὲς πείς πὺ κοιταίει ἡ γυναίκα μου ; ... — Τι περίεργο ! Έκανε ὁ Μάνθος Πάντος, γιατί, ὁ γυιός του, ἂς τὸν πούμε γυιό του, ἀπ' τὸ πολὺ κροαί !

«Εμεῖς άκούγαμε χωρίς νὰ καταλαβαίνουμε τίποτε. Ρωτήσαμε όμως, αὐτοὺς, ἡ καλύτερα ὁ δικηγόρος Σαί-τας...»

«... ἡμεῖς αὐτοὺς, τὴν ἱστορία τοῦ Πάνου τοῦ εξαδέλφου του. Καί ἡ βροχή εξακολουθοῦσε νὰ πέφτει με ὀρμη. Τα νερὰ μὲς είχαν κυκλώσει...»

— Ὁ εξαδέλφος μου ὁ Πάνος Σαί-τας ήταν ἀπὸ μικρὸ παιδικὸ ὀρφανὸς καί ἀπὸ μάνα καί ἀπὸ πατέρα. Ὁ πατέρας μου τὸν είχε πάρει, ήταν ἐπιτοπος τὴν περιουσία του, στὸ σπῆτι μὲς ἀναπόφραξε σάν νάταν ὁ μεγάλος μου ἀδελφός.

«Απὸ τὸν πῶς τὴν μελαγχολικός καί σ'α γέρος σ'α φερσάντο του. Παγινώδια δὲν ήθελε καί οὔτε είχε φίλους ἐκτὸς ἀπὸ μάνα καί τὸν Μάνθο. Μὲ τὸ Μάνθο σπουδάζανε έπειτα μαζὺ στὸ Πολυτεχνεῖο καί δῆχανε μηχανικοί.

«... ἦταν, ἦταν...»

— Γυναίκες, κορίτσια εἶνε κάτω, μὲς λέει σιγὰ ὁ Πάνος σ'α νὰ φοδόνταν μὲν τὸν άκούσουν, ἂν μιλοῦσε δυ-νατά.

«Εγὼ σηκώθηκα καί κοίταξα. Δὲν εί-δα παρὰ θράχια καί θάλασσα. Ὑμιλι-ες ὁμως γυναίκες άκούονταν τώρα, ἦταν, ἦταν...»

Μία δσρπη με χρώμα αίματος, έγινε μὲς στὰ πόρτα σύννεφα σ'α νὰ ματώθηκαν, νὰ σ'αγίσταναν αὐτὰ. Βροντή τους κομμά. Σιωπηλό χτύπημα χωρίς φωνή κιάνητα.

Νά πάλι, άλλη. Μά αὐτὸ σ'α νὰ μὲς έτόλιξε στίς φωτεινές, έπέραντες, φτερούγες της. Κέπειτα άπέραζε τή τζαμαρία...

Σταγόνες άκούστηκαν νὰ πέφτουν χτυπώντας τή σκεπή τὰ γυαλιά. «Όλα γέμισαν θόρυθο, που πριν ήταν τόσο σιωπηλά, και θόρυθο διαβολικό. Η έροχη...»

«... έπράγματο με όρμη στολισμένη στίς άρχες με άστρωτες έπειτα δίχως αότες...»

Σιωπηλοί κοιτάζαμε. Μά δεν είχαμε καί τί νὰ πούμε. Τάχαμε πει. — Για κοιτάξε, Δημήτρη, έπεξε έφηνι καὶ ὁ Σάιτας τί μὲς ήρθε τώρα, στο νύ, τί μὲς θύμισε ἡ μπορα αὐτή. — Τι ; ρώτησε κείνος. — Δέ θυμάσαι μία άλλη μπορα σέ μία άλλη τζαμαρία έξωχική, πρό τριάντα πέντε, σαράντα χρόνων...

— «Ω, ὦ ! Τι μὲς θύμισες ! Στὸ γάμο τοῦ Πάνου ! τοῦ εξαδέλφου μου τοῦ Πάνου ! Μαί, ναι ! Έχεις δίκιο ! Καί χτες τὸν είδα στὸν ὕπνο μου πὺ εἶχε γιγνια νὰ τὸν δῶ ! Ήτανε, λέει, έπιμερόματα, κιάκούα νὰ παρῶντο, καί ελέω αὐτόνα ! Καί τὸν είδα, ὅχι νέο, άλλ' ὅπως θάνε τώρα, ἂν εἶ. Χάρηκα. Μά ήταν τόσο σάν αληθινὸ ! Δέ θέλησε νάρθε μέσα καί μὲς λέει :

— Δέ θάρῶ ἑπάνω, άλλωτε ! Θέλω νὰ μὲς πείς πὺ κοιταίει ἡ γυναίκα μου ; ... — Τι περίεργο ! Έκανε ὁ Μάνθος Πάντος, γιατί, ὁ γυιός του, ἂς τὸν πούμε γυιό του, ἀπ' τὸ πολὺ κροαί !

«Εμεῖς άκούγαμε χωρίς νὰ καταλαβαίνουμε τίποτε. Ρωτήσαμε όμως, αὐτοὺς, ἡ καλύτερα ὁ δικηγόρος Σαί-τας...»

«... ἡμεῖς αὐτοὺς, τὴν ἱστορία τοῦ Πάνου τοῦ εξαδέλφου του. Καί ἡ βροχή εξακολουθοῦσε νὰ πέφτει με ὀρμη. Τα νερὰ μὲς είχαν κυκλώσει...»

— Ὁ εξαδέλφος μου ὁ Πάνος Σαί-τας ήταν ἀπὸ μικρὸ παιδικὸ ὀρφανὸς καί ἀπὸ μάνα καί ἀπὸ πατέρα. Ὁ πατέρας μου τὸν είχε πάρει, ήταν ἐπιτοπος τὴν περιουσία του, στὸ σπῆτι μὲς ἀναπόφραξε σάν νάταν ὁ μεγάλος μου ἀδελφός.

«Απὸ τὸν πῶς τὴν μελαγχολικός καί σ'α γέρος σ'α φερσάντο του. Παγινώδια δὲν ήθελε καί οὔτε είχε φίλους ἐκτὸς ἀπὸ μάνα καί τὸν Μάνθο. Μὲ τὸ Μάνθο σπουδάζανε έπειτα μαζὺ στὸ Πολυτεχνεῖο καί δῆχανε μηχανικοί.

ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ...

ΦΤΑΙΕΙ Ο ΑΕΡΑΣ ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ!

Ύπό τὴν ζῶν μίς λουτροπόλεως, τοῦ κ. ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

«Εγνώρισα πολλούς φαροέρ στή ζωή μου. Καί ἐγέλασα μὲ τις ποικίλες φά-σες τῶν. Τὸν πὺ περιεργό ὅμως φαρ-οέρ τὸν ἐγνώρισα στήν μικρὴ λουτρό-πολι, πὺ πέρασα τὸ καλοκαίρι μου.

Δὲν ήταν ἀνθρώπος. Δὲν ήταν οὔτε καν ὀράτος. Ήταν ἀπλούστατα ὁ κ. Αέ-ρας.

Περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου ὁ ἀέρας κάμνει μίαν ἐκτακτὴ καί ζωηρὴ ἐπίσκε-ψι στίς λουτροπόλεις, ὅπως καί παντοῦ. Τὴν ἐπίσκεψι τοῦ αὐτοῦ τὴν ὀνομάζου-με μὲ τὸν τίτλον «μελτέμι».

Κι' ἐφέτος λοιπὸν ὁ κ. Αέρας ἐφθασε μία ἡμέρα ἐκεῖ πὺ παραθερίζουμε, ὀρ-μητικὸς, θορυβώδης, θαλασσοποῖς. Έ-δωσε σέ μεγάλῃ συγκίνησι τὴ θάλασσα, ἡ ὅποια ἄρκισε νὰ σπαστῇ κάτω ἀπὸ τὰ κτυπήματά του. Αναποδογύρως με-ρικές πρόκειρα ἐγκαταστειμένους σκινές.

«Έδωσε τὴν ἄμμο νὰ κορέψῃ ταραντέλ-λα στήν πλάξ. Έμπρόσθε τὰ μαλιὰ τῶν γυναικῶν. Έδοκίμασε τέλος νὰ σπ-κώρ καί νὰ ἀπαγῇ μερικές λουμέ-νες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Έ-καμε μ' ἑνα λόγο ἀνεκδιήγητες τρέλλες εἰς τὴν ἀκτὴ ὁ ζωηρὸς ἐπὶ ἐπισκέ-πτης μας.

«Ἄλλ' ὅλες οἱ ἄλλες πράξεις τοῦ ὠ-χρίου μπροστὰ στήν σατανικὴ φάρα, πὺ ἐοικνοθέτουμε εἰς δάρος ἑνὸς σε-δαμίου καθηντοῦ τῆς θεολογίας.

Ὁ κύριος καθηντής παρεβέρει μὲ τὴν κυρία του, μία πολὺ ἀσπρὴ γυ-ναίκα, ἡ ὅποια ἐφρόρισε, σάν ἀργάγε-λος, μὲ τὴν ρομαίαν τὸν θλαμμάτων τῆς καί μὲ τὴν παντοῦλαν ἐνίοτε, ὅ-πως ἰσχυρίζοντο οἱ κακὲς γλώσσες, δὲν ἔαμψαν ἰσχύον τὸ σὺζύγιόν της. Δὲν ἔαμψαν ἔπειτα νὰ δοκιμῇ οὔτε τὴν γλυκύτητα τοῦ κρασιοῦ, οὔτε τὴν ὀδὴ ἀνὰ ἀπόλαυσιν λίγου ξενυχτιοῦ. Έπρεπε μὲ τὴν δῖον τοῦ ἡλίου, νὰ εὑρίσκειται ὑπὸ τὴν οἰκονομικῇ στέντην.

Δὲν ἴπο ὅμως καί δόσκολον εἰς τὴν κυρίαν καθηντοῦ νὰ ἐπιβάλῃ αὐτὴν τὴν ἰσχύον ἔλαπιν εἰς τὸν σὺζύγιόν της, διότι καί ἀνεξαρτήτως τῆς σὺζύγιος ἡ πείλας ὁ κύριος καθηντής ἴπο ἄμψ-πας, σάν κεφαλαῖον ὀροκευτικῆς ἱστο-ρίας. Κάθε Κυριακὴν ἐπῆγινε μὲ τὴν γυναίκα του εἰς τὴν μικρὴ ἐκκλησία τῆς λουτροπόλεως καί μετὰ τὴν λειτουργίαν ἔαμψαν κρηγνῦμα εἰς τὸ ἐκκλησίασμα. Συνοστοῦσε ἀποκνὴ ἀπὸ παντὸς κακοῦ καί πονηροῦ καί προσπαθοῦσε πρό παν-τός νὰ κτυπήσῃ τὴν ἀκολασίαν, τὸ εἶ-νε τὸ ἀλάτι τῆς ζωῆς τῶν λουτροπόλε-ων. Τὸ ἀγαπημένον τοῦ ρητὸν ἴταν :

«Εάν ὁ σκανδαλίζῃ ὁ ὀφθαλμός σου, ἐκβάλει αὐτόν, ἵνα μὴ ὦν τὸ σῶμα ριφθῇ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.»

Περὶ τὸν νὰ σῶς πῦ, ὅτι τὸ κρηγνῦ-μα δὲν εἶχε καί μεγάλῃ ἀπῆκνῃ στίς τάξεις τῶν παραθερίζοντων, ὅπως μπο-...

«Εάν ὁ σκανδαλίζῃ ὁ ὀφθαλμός σου, ἐκβάλει αὐτόν, ἵνα μὴ ὦν τὸ σῶμα ριφθῇ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.»

Περὶ τὸν νὰ σῶς πῦ, ὅτι τὸ κρηγνῦ-μα δὲν εἶχε καί μεγάλῃ ἀπῆκνῃ στίς τάξεις τῶν παραθερίζοντων, ὅπως μπο-...

Περὶ τὸν νὰ σῶς πῦ, ὅτι τὸ κρηγνῦ-μα δὲν εἶχε καί μεγάλῃ ἀπῆκνῃ στίς τάξεις τῶν παραθερίζοντων, ὅπως μπο-...

ροῦσε νὰ κρίνῃ κανεῖς ἐκ τοῦ ὅτι οὔ-δεις μονόφθαλμος κυκλοφοροῦσε εἰς τὴν ἀκτὴ, παρ' ὅ,τι δλους τοὺς ἔσκαν-δάλιζαν οἱ ὀφθαλμοὶ τὸν σὸ θέαμα τὸ-σων ὠραίων λουομένων.

Στὴν ἰδίᾳ λουτρόπολι παρεβέρει καί μία κάποια Νινὸν, μία γυναίκα ἀπ' αὐτῆς

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

«Εδοκίμασε ν' ἀπαγάγῃ ὁ κ. Αέ-ρας μερικές λουμένες, ὅπως ὁ μυθολογικός Βορρὰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

Κατεδίκασε ἐν συνεχείᾳ πῶσα ἀκολα-σίαν. Έκαυτήριασε τις ἀπολαύσεις τῆς σαρκός. Ήπειλσε τοὺς σπερρινούς «δὲ φθαρμένους ἀνθρώπους» μὲ τὴν γένε-σαν τοῦ πυρός.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημείον εὑρίσκετο ἡ συν-ομιλία, σάν ἐφύσθη στήν ἀκτὴ ἑνα φο-βερὸ μελτέμι. Ένας ἀέρας τρέλλος ἄ-πειλοῦσε νὰ μὲς ριζῇ χάμυ. Κάθε τόσο ἐδοκίμαζε ν' ἀρπάξῃ τὰ γυαλιά τοῦ κυ-ρίου καθηντοῦ.

—Εἶνε καιρὸς νὰ γυρίσωμε, μὲ εἶπε ὁ συνομιλητής μου. Ἡ κυρία μου θὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὴν καμπίνα μας. Πρέπει νὰ ὑπάγω γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇ. Ές ἄλ-λο ἄρσιον κ' αὐτὸς ὁ διαβολοαέρας καί δὲν μπορεῖ κανεῖς νὰ μείνῃ πῶ ἑ-ξω.

Έγυρισαμε λοιπὸν μὲ τὸν κύριον κα-θηντὴ πρὸς τις καμπίνας. Ὁ ἥλιος μὲ-

δουλεῖα του, ἔλεγαν γελῶντας ἡ νεα-ροί.

Κάποιος ἄλλος πὺ κακεντρεχῆς ἐσπε-σε νὰ φέρῃ τὴν εἰδοὶ στήν γυναίκα τοῦ καθηντοῦ.

—Ὁ σὺζύγιός σας, τῆς εἶπε, ἐμπῆκε στήν καμπίνα τῆς δεσποινίδος Νινὸν.

Ἡ κονητὴ μὲναιρα, ἀφ' ὅς ἐξαφ

Η ΚΟΥΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΝΕΤΑ

Ένα συγκλονιστικό έρωτικό θαλασσινό άγανθωμα του κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

Η Κουρά Δέσποινα—θυγατέρα του καπετάν Μάρκου που τον σκότωσαν με προδοσία οι Βενετοί—ορκίζεται να εκδικηθεί τους δολοφόνους του πατέρα της. Με τα καρδιά της έχει γίνει ο τρόμος των Βενετών, που τα κυβερνάει αυτή με τον αρραβωνιαστικό της, τον καπετάν Μανέττα. Κάποτε όμως άρρωστος και τη μετέφεραν στο Καστελλόριζο από όπου μία μέρα οι Βενετοί αφού άνοιξαν με ισχυρή οπλήση από τον καπετάν Μανέττα την όρμησαν σκάδα και τη μετέφεραν στην Άνδρο. Εκεί απεύθυνε για να την έλευθερώσουν τόσο ο στόλος της με τον καπετάν Μανέττα, όσο και ο Τουρκικός στόλος υπό τον Χαϊρεδίν, που ήταν παλιός φίλος του πατέρα της, του καπετάν Μάρκου. Έν τω μεταξύ η Δέσποινα έδειχνε να λυσιτελεί από το Βενετικό δεισιματικό Ρενιέρη και απεύθυνε να αναλάβει την άρση του στόλου της. Οι δύο στόλοι κατατροπώνουν τον Βενετικό και μετά το πέρας της ναυμαχίας η Δέσποινα επισκέπτεται την ναυαρχίδα του Χαϊρεδίν, ο οποίος καταπλήκτει από την πάλαια της, της χάρη της ως ηγεμονία την νύκτα. Άνδρα, την όποιαν και κατέλαβε. Αρκαλούμεν ο Χαϊρεδίν παρέστη στους γάμους της με τον Μανέττα και έφυγε με το στόλο του.

170Ν

Σαν έφθασε στη Βενετία η είδηση, πως ο καπετάν Μανέττα Χαιρεδίν, Μπαράσος κατατρόπωσε τον στόλο του Δανδολού και πως τα νησιά του Αιγαίου Πελάγους τα κατέλαβεν η Τουρκία, ο κόσμος όλος αναστάθηκε. Πρώτη φορά η κραταιά δημοκρατία πάθαινε τέτοια συμφορά. Ο Δόγης εκδόθηκε άμεσως το φοβερό Συμβούλιο των 10 και αποφασίσθηκε όπως χωρίς άνοδο ή ολόκληρος ο στόλος της Βενετίας, αφού επισκευασθούν τα καράβια και ναυπηγηθούν νέα, να γυρίσει στην Αδριατική προς συνάντησι του στόλου του Μπαρμπαρόσα.

Ο Δανδολός διατάχθηκε, στην Κρήτη που ήταν, να κοπιάει άμεσα στην Βενετία για να 'λ' απολογηθεί.

Ο Δανδολός κατάλαβε άμεσα πως τον περίμενε η τύχη του καπετάν Μάρκου.

Ας αφήσουμε λοιπόν τώρα τους Βενετούς να απομυζώνται κι' έμεις ας γυρίσουμε στην Άνδρο, για να ιδούμε τι κάνει η όρμη μας κουράρα με τον άδικο της δική της Άνδρου καπετάν Μανέττα.

Το ταίριαστό ζευγάρι περνούσε ή μέρες ευτυχισμένες. Οι δύο νέοι είχαν εκάσει τα βάσανά των, τις λύπες των και τους κινδύνους που πέσαναν και παραδόθηκαν με όλη την δύναμη και με όλη την ψυχή στην απόλαυση του έρωτά των. Η Δέσποινα έγινε ανύμφη, η Εύτυχια της συντέλεσε ώστε να γίνει πιο ώριμα. Πως να γνωρίσει ποτέ κανείς από πρόσωπο της τρυφερότητας και χαριτωμένης γυναικότητας του καπετάν Μανέττα την άποψη του κουράρα, που την ετόρμασαν Άλγερινοι και Βενετοί, που έδωσαν τόσες φορές τα κύματα του Αιγαίου με το αίμα των εχθρών!

Τώρα ήτο γλυκειά, καλόκαρδη, όλο με το χαμόγελο στα ροδινά της χείλη και τα μάτια της, τα μάτια εκείνα που είχαν το χόρμη της θαλάσσης, ήταν πάντα ύγρα και πάντα καρφωμένα στα μάτια του αγαπημένου της αντρούλη.

Ήταν ένα εξαιρετικά ευτυχισμένο ζευγάρι και μαζί του ήταν ευτυχισμένοι και οι κάτοικοι του νησιού.

Ο καπετάν Ρενιέρης φέρεθηκε ελεύθερος να δένε ναυαγισμούς στην Κρήτη, γιατί συχναίνονταν τους Βενετούς να καίγονταν την άμια του Συμβούλου των 10. Έμεινε στην Άνδρο, στη δύση, του καπετάν Μανέττα. Έφερε στο έλεός του νησί τη γυναίκα του και τα παιδιά του και ήταν και αυτοί ευτυχισμένοι μαζί με τους ευτυχισμένους καπετάν Μανέττα και Δέσποινα.

ρίμεναν με άγνωση τη συνάντησή αυτή των δυο φοβερών στόλων, του τουρκικού με τον βενετοεικό, γιατί από τη συνάντησή αυτή εξηγήτο η τύχη του κόσμου. Την πιο μεγάλη ψυχική αγωνία την υπέφεραν οι χριστιανοί της Άνδρας, οι Έλληνες. Οι Γραικοί των Ευρωπαϊών κι' οι Ρομιοί των Τούρκων. Το ταλαιπωρο γένος των Έλλήνων δεν ήξερε τι πρέπει να ευχόμην. Δεν ήξερε ποιους να προτιμήσει. Τους Τούρκους ή τους Βενετούς; Κι' εδώ γιάλας κι' εκεί γιάλας!

Μόνον οι νησιώτες ξέρανε τι πρέπει να ζητήσουν από το Θεό. Ξέρανε πως αν νικούσαν οι Βενετοί, οι όρθοδοξοι θα χονόταν για πάντα. Τον είχαν δοκιμάσει καλά τον άμιο και ακλήρο ζυγό των Βενετιανών. Είχαν δοκιμάσει και το ζυγό των Τούρκων. Ο ζυγός αυτός ήταν σκληρός, αλλά δεν ήταν άμιο. Και γι' αυτό προτιμούσαν και παρακαλούσαν τον Θεόν των χριστιανών όπως από τη ναυμαχία του έπρόκειτο να λάβη χώραν στα νερά της Κρήτης, θύονταν νικητάι οι Τούρκοι.

Καλύτερα το σαρικί του Τούρκου, παρά το κολλάκι του φραγκοκαπίτα!

Με πιο μεγάλη ανυπομονησία απ' όλους περίμεναν τη φοβερή συνάντησή της φοβερά ναυμαχία ο καπετάν Μανέττας και η γυναίκα του η Δέσποινα. Κάθε μέρα γνάζανε στο πέλαγος και ένα κοίτη για να ρυτί τα μεγάλα καράβια που ταξίδευαν, αν άκουσαν τινίτες, αν είκοι καμμία είδηση...

Μα η είδηση που περίμεναν άργουσε να έλθω.

Ένα δράδυ λέγει ο καπετάν Μανέττας ότι γυναίκα του:

—Δεν κάναμε καθόλου καλά να κρατήσουμε τα καράβια μας εδώ για να μάς

φυλαγούν. Έπρεπε να τα στείλουμε μαζί με τον Μπαρμπαρόσα. Θα τον βοηθούσαν καλά σε στιγμές ανάγκης.

—Έχεις δικιο, κι' εγώ αυτό θα σου λέγα, άπαντά η Δέσποινα.

—Τότε ξέρεις τι να κάνουμε; Να τα στείλουμε να τον θρουν, κάνει ο Μανέττας.

—Μπαράδο, Κωνσταντή—αυτό ήταν το μικρό όνομα του καπετάν Μανέττα—αυτό θα σου λέγα κι' εγώ, άπαντά και πάλιν η Δέσποινα.

Παύσι για λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα ο Μανέττας ξαναρχίζει:

—Μα κάνει να τα στείλουμε έτσι χωρίς άρνηση... Έγώ λέγω πως καλό θα είναι να μη μέσο στα καράβια μας και να τα οδηγήσω εγώ. Σκέψου πως από τη ναυμαχία αυτή που πρόκειται να γίνει εξαρτάται και η τύχη η δική μας. Τι λες εσύ;

—Λέγω πως έχεις δικιο.

—Μπαράδο δέσποινα. Λοιπόν θα δώσω διαταγή να έτοιμασθούν τα καράβια μας και αύριο το πρωί φεύγω. Έσύ θα με αντικαταστήσεις εδώ στη διοίκηση.

—Το σκέφθηκες σοδάρά αυτό;

—Και θέλω.

—Κολά. Άν τυχόν όμως και—δ' μη γένοντο—νικήθω, εγώ τι θα γίνω εδω; Θα έλθουν οι Βενετοί και θα πληρώσω όλους τους λογαριασμούς.

—Έχεις δικιο—κάνει ο Μανέττας—αλλά πως να γίνει; Να μην πάω σε δουλειά πάλιν να κρατήσω, κακό, να πάω, πάλιν κακό. Τι να κάνω, θέε μου; Πάω να τρελλωθώ...

—Θα σε θγαλώ εγώ από την άπορία, Κωνσταντή, του κάνει η Δέσποινα, από τα μάτια της οποίας άρχισαν να βγαίνουν άστραφές.

Ούτε ένα δάκρυ δεν κύλησε από το μάτι της. Η Δέσποινα ξαναγίνεκε η γυναίκα του πολέμου και τών αμάτων.

Παίρε πάλι να είναι η τρυφερά γυναίκα του σπιτιού και όποιος την γνώριζε καταλάβαινε πως κάποια σοδορή σκέψι δούλευε μέσα στο μυαλό της.

Όταν τα καράβια έφυγαν και κάθονταν πίσω από τον κόβο, η Δέσποινα, που με τη μεγάλη άρκα της (Σκύλας) τα είχε συνοδεύσει για κάμποσα μίλια, άντι να γυρίσει στο μουράγιο του λιμανιού ανέθηκε επάνω στο καράβι και φωνάζοντας τών λοστρόμο του λέγει:

—Νά έτοιμάστε το καράβι. Τα πλοία μας να μη έλθω μέσα από νύκτα. Τα μεσάνυχτα φεύγουμε. Κράτησε το πρώτο μουσικό. Κανένας δεν πρέπει να μάθω το περμικό.

Ύστερα όντικε έξω και τράβηξε στο παλάτι της.

—Σύρε και φώνας τον καπετάν Ρενιέρη, διατάζει έναν στρατιώτη της.

Σε λίγα λεπτά ο ευγενής Ρενιέρης έμπεκε μέσα στο γραφείο της Δέσποινας.

—Καπετάν Ρενιέρη—του λέγει η Δέσποινα—με βοηθήσανε οι άρκα φορές; Έλω να με βοηθήσει και τώρα.

—Στους όριμούς σου, άρχοντισσά μου, άπαντά ο Ρενιέρης.

—Ξέρεις ότι ο άνδρας μου πάει με τα καράβια μας να συναντήσουν τον Χαϊρεδίν και να τον βοηθήσει εναντίον των Βενετιανών.

—Αν άλη αυτή η άπειρή δραστηριότης καπνίζαται σε παραγωγικά έργα, ο κόσμος θα ήτο άρρωστος ευτυχέστερος. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

—Τι λέγε, Δέσποινά μου, εσύ δεν είσαι μόνον άνδρεια, είσαι και σοφή.

—Άκουσε λοιπόν τι θα γίνει. Θα πάρεις τα καράβια όλα και θα μου άρσης έμένα τη (Σκύλλα). Άμα ιδω τα σκούρα θα μη μέσο και τότε οι Βενετοί ίσχυουν με μέ σουλάζον, ζωντανά όμως δεν θα με πιάσουν ποτέ! Τι λες;

Λέγοντας αυτά η Δέσποινα, έσπικώθηκε όρθη. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν σαν παπαρούνες και τα γαλανά μάτια της ήσαν την έκφραση που έπαιρνε όταν έπολεμάσε με το σπιδ στα χέρια.

Ο άνδρας της την κύτταζε με θυμισμό. Έσπικώθηκε άπάντη, την άγκάλιασε και φιλούστας την στο στήθος της λέγει:

—Καλά τάλεγα εγώ πως έχω γυναίκα παλικάρι μά και σοφή.

Την άλλη μέρα την αύτη, πολύ πριν άνατείλει ο ήλιος, τα τέσσερα καράβια του στόλου της Δέσποινας, έχοντας άρκα κητό τον καπετάν Μανέττα, άσπασαν και κάμανε πανά για τη θαλάσρα της Κρήτης. Η Δέσποινα συνάδευσε τον άνδρα της επάνω στον (Ατρώπιον) και κρεμώντας στο λαιμό του έναν άσημνο σταυρό, τον φίλησε στοργικά λέγοντας του:

—Πήγαινε στο καλό. Ο Θεός να σε βοηθήσει και να γυρίσεις νικήτης και τρωπαιχός.

Ούτε ένα δάκρυ δεν κύλησε από το μάτι της. Η Δέσποινα ξαναγίνεκε η γυναίκα του πολέμου και τών αμάτων.

Παίρε πάλι να είναι η τρυφερά γυναίκα του σπιτιού και όποιος την γνώριζε καταλάβαινε πως κάποια σοδορή σκέψι δούλευε μέσα στο μυαλό της.

Όταν τα καράβια έφυγαν και κάθονταν πίσω από τον κόβο, η Δέσποινα, που με τη μεγάλη άρκα της (Σκύλας) τα είχε συνοδεύσει για κάμποσα μίλια, άντι να γυρίσει στο μουράγιο του λιμανιού ανέθηκε επάνω στο καράβι και φωνάζοντας τών λοστρόμο του λέγει:

—Νά έτοιμάστε το καράβι. Τα πλοία μας να μη έλθω μέσα από νύκτα. Τα μεσάνυχτα φεύγουμε. Κράτησε το πρώτο μουσικό. Κανένας δεν πρέπει να μάθω το περμικό.

Ύστερα όντικε έξω και τράβηξε στο παλάτι της.

—Σύρε και φώνας τον καπετάν Ρενιέρη, διατάζει έναν στρατιώτη της.

Σε λίγα λεπτά ο ευγενής Ρενιέρης έμπεκε μέσα στο γραφείο της Δέσποινας.

—Καπετάν Ρενιέρη—του λέγει η Δέσποινα—με βοηθήσανε οι άρκα φορές; Έλω να με βοηθήσει και τώρα.

—Στους όριμούς σου, άρχοντισσά μου, άπαντά ο Ρενιέρης.

—Ξέρεις ότι ο άνδρας μου πάει με τα καράβια μας να συναντήσουν τον Χαϊρεδίν και να τον βοηθήσει εναντίον των Βενετιανών.

—Αν άλη αυτή η άπειρή δραστηριότης καπνίζαται σε παραγωγικά έργα, ο κόσμος θα ήτο άρρωστος ευτυχέστερος. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Ίδιώτερος έντονος είναι η χαρά αυτή τόσο του φθινοπώρου. Το καλοκαίρι είχε καθιέρωση την βασιλεία της ομοιομορφίας. Όλες οι γυναίκες ήσαν ομοιόμορφες. Τώρα είναι ευτυχής μόνον ο γυναικείος πληθυσμός, που ε'χ' προνομιούχως την χαρα της μεγάλης μεταβολής.

Και η αλήθεια αυτή δεν ίσχυε μόνον για τις πλούσιες κυρίες που έτοιμαζον το πολυτελέστερο φθινοπωρινό τους δεσάτιο. Ισχύει και για τις φτωχούλες που έτοιμάζον ένα άπλο φορεμάκι χαριτωμένο και πφθινό, ίσχυει για κάθε γυναίκα που πρόκειται να φέρει ένα καινούργιο πιπτενίο ή πανάκριβο φόρεμα.

Οι βιτρίνες της οδού Έρμου πολιορκούνται από τις κυρίες, όπου έκτι θανάτι τα θώματα των φθινοπωρινών κρεσσίων...

Οι υπάλληλοι έξαναλουν όλη την εύγλωττία των,διά να πείσουν την χαριτωμένη και ντροπαλή πελατεία των.

Την άρχη την έκαμε ο ούρανός. Ένα πρωί η καταγάλανη γυμνότης του έκαλύφθη από ένα σικ φόρεμα άπο μικρά τρανοπαράν σύννεφα με άσπρη γίνετα προσωπική, άπο στερεότυπη, κοκλίη. Άποκτά φαντασία, ιδιορρυθμία και έπομένως γοντε α. Κάθε γυναίκα πρόκειται να φορεθ άχι μόνον άχι καινούργιο, αλλά και άχι άλλοιότιχο. Και αυτός είναι άκριβός ο άλογος που η όδός Έρμου έχει γίνει τώρα ο στόχος της γενικής επίθεσης, ο άντικειμενικός σκοπός της έκστρατείας των γυναικείων φουστάνων, που πολιορκούν τα καταστήματα, τα άτελι, τις βιτρίνες.

Άν τις κύτταζε—έννοούμε τις βιτρίνες—σας καταλαμάνει ήλιγγος. Τι άτελειωτή ποικιλία ύφανμάτων, τι άπειράριθμη παραλλαγή μοντέλλων, τι άστρονομική ποικιλία ειδών στολισμού, τι άράνταση έναλλάγι χρωμάτων, σκεδίων, στυλ, γούστου, τάσεων και ιδιοτροπιών.

Πως τα καποφέρνουν οι γυναίκες να θνάξουν από τον λαβύρινθο αυτό της άφάνειας και της ποικιλίας ένα συμπέρασμα:

Σκεφθήκατε ποτέ, πόση διάδοσις χρειάζεται, πόση σνέσις, πόση έμφρονη γούστο για να ανακαλύψει κανείς ανάμεσα ο' όλα αυτά τα έκθέματα της κομφοπτικής έναν όποιοδήποτε συνδυασμό; Το πως θα γίνει το φορεμα, με τι τρόπο θα γίνει, με ποιά κόμφο, με ποιά γραμμή, με ποιά μόδα—είνε ένα πρόβλημα τόσο περίπλοκο, που μόνο το περυσινό θετο και πραγματικά θηλικό μυαλό της γυναικίας μπορεί να το λύσει.

Οι υπάλληλοι έχουν το ύψος όμοιομορφίας. Με το στερεότυπο κομμένο άποτυπωμένο στο πρόσωπό τους, δοκιμάζουν με άόρρητη την εκπληκτική εύγλωττία των για να κατανοήσουν την άκατάσχετη φουρία αλλά και την άπειρή ιδιοτροπία της κομψής των πελατείας.

—Αυτό το βελούρο ντέ λαίν... είναι ντενιέ κρέ, κυρία μου...

—Ναι, αλλά το χρώμα...

—Θέλετε σκουρότερο; Έχετε άκιο, το φουρέ σας πάει περίφημο. Τέτοια χρώματα ταιριάζουν με την όλη σας εμφάνιση... Λιγάκι πιο άνοιχτό. Εξοικονομώ...

—Να σας κατεβάσω άμέσως άλλο τόπι...

Τα τόπια καταβάνουν όλα και η κυρία θρίσκειτα τώρα περισσότερο μπερδεμένη. Πόσοι παράνομοι πρέπει να ληφθούν υπ' όψη! Θα του άρεσει του Νίκου αυτό το χρώμα; Κι' αν ο Πέτρος το άρει κάπως άκριβό; Κι' αν η Ράφαη ή πως δεν της πάει; Κι' αν η Νταίζη άγοράσει κάτι άκριβότερο; Κι' έπειτα αν...

—Αυτό το βελούρο ντέ λαίν... είναι ντενιέ κρέ, κυρία μου...

—Ναι, αλλά το χρώμα...

—Θέλετε σκουρότερο; Έχετε άκιο, το φουρέ σας πάει περίφημο. Τέτοια χρώματα ταιριάζουν με την όλη σας εμφάνιση... Λιγάκι πιο άνοιχτό. Εξοικονομώ...

—Να σας κατεβάσω άμέσως άλλο τόπι...

Τα τόπια καταβάνουν όλα και η κυρία θρίσκειτα τώρα περισσότερο μπερδεμένη. Πόσοι παράνομοι πρέπει να ληφθούν υπ' όψη! Θα του άρεσει του Νίκου αυτό το χρώμα; Κι' αν ο Πέτρος το άρει κάπως άκριβό; Κι' αν η Ράφαη ή πως δεν της πάει; Κι' αν η Νταίζη άγοράσει κάτι άκριβότερο; Κι' έπειτα αν...

—Αυτό το βελούρο ντέ λαίν... είναι ντενιέ κρέ, κυρία μου...

—Ναι, αλλά το χρώμα...

—Θέλετε σκουρότερο; Έχετε άκιο, το φουρέ σας πάει περίφημο. Τέτοια χρώματα ταιριάζουν με την όλη σας εμφάνιση... Λιγάκι πιο άνοιχτό. Εξοικονομώ...

— Σιώνος οι ἀνοήσιες ! ἔπεε κάπως σκυθρωπὸς ὁ κ. Οὐτρέι. Τώρα χρειάζεται τάδε καὶ προσοχή. Νὰ προ-
βλεπῇ τὴν ὑπερβία καὶ τὰ κλει-
δωτῆς ἁλά...

— Καὶ θέβιας, κ. Οὐτρέι.
Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ μῶλῃ καὶ τὸ
μικρὸ τὸ θύμα, φελῆ. Τὸν ὑπάκουε
πάντα καὶ κάποιο φόβο καὶ κάποια
ντ, εὐχαριστήμιον.

— Ὁκ, ἐφάρξῃ
νὰ τῆς
δινῇ τῆς κατακτήσεις του.

— Ὁ βῆμις γυναικίς προτιμῶν τοὺς
κυρίους κάπως ὀριμους, σοβαροὺς
...ῆταν ὁ ἐπιλογος του.

— Ἐκεῖνη, κοινούσε νυσταγμένη
τὸ κεφάλι της. Ὁ βῆμις δὲν περνούσαν
ἐπὶ, χωρὶς κανένα ἐπισπείδιο ὅταν μιά
φραβὰς ὁ κ. Οὐτρέι ἔφθασε χαρούμε-
νς, εὐχαριστήμιον.

— Ὁκ, καλὴ...

— Ἡ δεύτερη πράξι μυσφαινοῦσαν
ὁ θριδικὸς τοῦ προσώπου τοῦ ἐπαίξε
ὁ μεγάλος ἥθροας. Ἦσαν πνευματῶς
δης, δυνατὴ πῆξ, μεγάλη καρδία,
ἐνῶ ὁ νεαρός ἀντίπαλος του φαίνε-
σε ἕνας τιπότηνος, ἕνας ἀνόητος.

— Καὶ ἔφερες πῶσον χρόνον εἶνε ὁ
Γκομπερβάλ ; αὐτὸς ὁ θαυμάσιος ἡ-
θοποιός ; Πεννητασένά παρακαλῶ.
Διηλάτῃ ἕνα χρόνιο πὸν μεγάλος αὐτός

κρατήθῃ. 'Α, δαλ, κί δαλ !

— Μὰ στὸ θεὸ σας, κ. Οὐτρέι, τοῦ
ἀπάντησε, ἔσεις δὲν με ἤπιασε καὶ πη-
γουμε νὰ τὸν θαυμάσιουμε. Ἐσείς δὲν
μοὺ παραγγέλλετε τόπος μέρες τὸ κε-
φάλι με τοὺς θριδικὸς του καὶ τῆς
ἐρωτικῆς του κατακτήσεις ; Τί τὰ ἐά-
ξετε λοιπὸν μὲ μένα ; ...

ΖΑΝ ΜΙΡΑΜΠΩ

υπαλληλόν τ' εργάτων μεταφορών, υψίστατος από δωδεκά με-
χηρί τριάντα χιλιάδες κραδαμούς. Ο σφωφές δε φορτίου
αυτοκινήτων με κακὴν ουσίαν, υποβάλλει το ρολόι του
εἰς τὴν δοκιμασίαν πενήντα χιλιάδων κραδαμῶν τὴν ἡμέραν.
Καὶ ὅμως ἔχομεν τὴν ἀπαιτήσιν νὰ πηγαῖν ἄνω καλὰ τοῦ
ρολόι μας καὶ νὰ διατηρῇ τὴν ἀκρίβειαν ἐπὶ ἐξομωδῆς, ἡ-
μεῖς καὶ ἐπὶ ἀκρόμῳ. Ἀλλ' ὁρμητικὴ ἐπιπόρευσις εἶνε ἡ προε-
χομένη ἀπὸ τῆς καιρῆς καὶ κλιματολογικῆς μεταβολῆς. Τὸ
νὰ μεταλλάξῃ ὑπόκειται τὴν θεραπείαν ὅλων αὐτῶν τῶν
κακῶν καὶ τὴν κατοικήσιμον ὁρόλογον μεγάλης ἀντοχῆς καὶ
κακῶς τῆς.

Σ τ ο μ ο σ τ ο : Έξω, κυρί-
εσ και κύριοι, κλείστε έναν πόλι-
εσαν την Τροχάρα της αρχαίας
Ρώμης, με την θερμότητα στο

...ἀνα ἐπὶ τὰς ὕψους ἀρχὴν, ἐφῆκεν
ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς κατακτήσεώς σου.
Οὐ ἔξυπνες γυναικίς προτιμῶν τοὺς
κύριους κτήρας ὀρίμους, σαρδάρους
...τῆς ἀνὰ ἐπιλόγιός σου.

Ἐκείνη, κοινουῖς νουσταγιμένη τὸ
κεφάλι της. Οὐ βροδοῖς περνοῦσαν
τίμη, χωρὶς κανένα ἐπιπόδιόν σου μιά
δραχμὴ δὲ κ. Οὐτρεῖς ἔφρασε χαροῦνός
της, εὐχαριστήριος.

...καὶ...

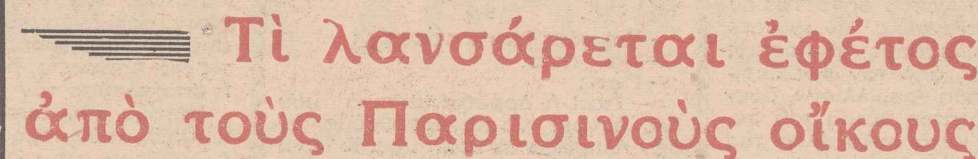
Ἡ δὲ δεύτερη πράξις μισοφάνιστανε
τὸ θράσος τοῦ προσώπου τοῦ ἐπαισι
τοῦ μεγάλου ῥήτορος. Ἰσχυρὴ πειρασμῶ
της, δυνατὴ ψυχῇ, μεγάλη καρδί
ἐνθὸς το νεαρὸς ἀντίπαλός τοῦ φαίνετα
νε ἕνας τυπώσιμος, ἕνας ἀνόητος.

— Καὶ ἔφερες πόσων χρόνων εἶνε δὲ
Γκομπέρλα; αὐτὸς δὲ θαυμάσιος ἡ
δοσιος; Πεννηταπένεια περκακάω.
Διὰ τὴν ἕνα χρόνιόν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ

— Μὰ στὸ Θεὸ σας, κ. Οὐτρίε, τοῦ
πάντησε, ἐσεῖς δὲν με πῆρατε καὶ πῆ-
σαμε νὰ τὸν θαυμάσουμε. Ἐσεῖς δὲν
τοῦ παραγεμίσατε τόσες μέρες τὸ κε-
φάλι μὲ τοὺς θριάμβους τοῦ καὶ τίς
φωτῆκες τοῦ κατακτῆσεις ; Τί τὰ ἐά-
σατε λαοὶν μὲ μὲνα ;...

ΖΑΝ ΜΙΡΑΜΠΩ

Σ τ ο μ ο σ τ ο : Έξω, κυρί-
εσ και κύριοι, κλείστε έναν πόλι-
εσαν την Τροχάρα της αρχαίας
Ρώμης, με την θερμότητα στο

ΕΝΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΝ

Του Γάλλου δημοσιογράφου ANTON ΖΙΣΚΑ

«Από τὸν καιρὸν ποὺ περιφέρομαι στὰ περάτα τῆς οὐκουμένης, κυνηγώντας περὶ ἐπὶ τοὺς καὶ συγκινήσεις, γνώρισα πολλοὺς παράξενους ἀνθρώπους, μὲ συνέθη νὰ παρακολουθῶ τοὺς κόσμους τῆς τρέλλης, τῆς ἰδιοτροπίας, τῆς μαγίας».

Ὁ πεῖσις περιέρχων διώκων ἀπὸ ὅλους τοὺς τύπους τοῦ συνήθητος στὰς περὶ διέξω μου ἦσαν ἕνας φιλοσοφός, χοντρός, φλεγματώδης Ἀγγλος γιατρός, διευθυντὴς σήμερα μίας κλινικῆς στὸ Μιλτάγουοϊ. Τὸν ἐξαίρετικόν αὐτὸν ἀνθρώπον τὸν ἐγγνώρισα στὸ Πεκίνο, κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς κοκταίλ-πάρ-τυ, ποὺ τὸ παρέθεσε ὁ διοικητὴς τῆς Ἀγγλικῆς μοίρας τῆς Ἀνω Ἀνατολῆς πρὸς τιμὴν μερικῶν ἐπισήμων ξένων.

Ἐνῶ συζητούσαμε περὶ διαφορῶν ζητημάτων, ξαφνικὰ ὁ Ἀγγλος γιατρός ρώτησε ἕνα ἀξιωματικὸν τῆς μοίρας, ἀν ἤξερε ποὺ καὶ ποῦ θὰ μπορούσε νὰ παρακολουθῇ μιά... θανατικὴ ἐκτέλεσι, μὲ σπαθὶ ὅμως! Ἄμειψας τὸν κυττάζοντα ὁ ἀξιωματικὸς... Ὡς τὸσο, ἕνας ἀπὸ μᾶς τὸν ἐπιπροσώπων, σεν ὅτι ἡ κυβερνήσις τοῦ Ναγκιν ἔχει καταργήσει ἀπὸ καιρὸν αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως καὶ ὅτι ἂν ἐπέμενε σῶναι καὶ καλὰ νὰ παρακολουθῇ ἕνα ἀποκεφαλισμό, μὲ σπαθί, ἐπρεπε νὰ πῇ στὴν Γκέκι, στὰ ἐνδότερα τῆς ἀπέραντης ἐπαρχίας τοῦ Χου πιν...
Ὁ γιατρός τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν πληροφορία αὐτή. Καὶ κατόπιν μᾶς ἀνεκοίνωσε ὅτι εἶχε συστατικὰ γράμματά ἀπὸ τὸν ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς πρὸς ὅλα τὰ σημάδια νὰ παρακολουθῇ μὲ σπαθὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ νὰ φιλμήσῃ τις θανατικές ἐκτελέσεις ποὺ θὰ γίνοντο σὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του εἰς τὴν ἐκείνη τὴν...

— Ὅπως ἄλλοι ἀνθρώποι μαζεύουν γραμματοστῆμα, ἡ αὐτογράφῃ ἢ ἀντικείμενα ποὺ ἀνήκουν σὲ μεγάλους ἀνδρες—μᾶς ἐξηγήσαν ἀφελόστατα ὁ παρὰ ἑνὸς αὐτῶν γιατρῶν—ἔτσι καὶ ἐγὼ συλλέγω διάφορες φωτογραφίες θανατικῶν ἐκτελέσεων ἀπὸ δὴ τὰ μέρη τοῦ κόσμου... Καὶ πιστεύω μὲ, ἡ συλλογὴ μου εἶναι πολλὴ μὲν ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ πολλὰς ἄλλας συλλογὰς...
♦♦♦

Καὶ ὁ γιατρός, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν ἐκφράσι φρίκης καὶ ἀδίας ποὺ εἶχε ζωγραφισθῇ στὰ πρόσωπα ὧν μᾶς, συνέχισε μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεπε ἀπὸ τὴν χαρῶμενη συγκίνησι καὶ ἀπὸ τὴν περιφροσύνη...
Παρακολουθῶσα κάποτες, εἰς τὴν Σαγκάη, μιά... νοσητετικὴ ἐκτέλεσι. Εἶχαν τουφεκίσει δεκατέσσαρες λη-

στὲς μαζύ... Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, μπόρεσα νὰ παρακολουθῶ καὶ ἕνα ἀπαγονησιμὸ... Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦμουν πολλὴ τυχερὸς! Εἶχε σταθῇ κοντὴν ἀγγλὴ καὶ ἐφοτογραφήσει ὅλες τῆς φάσεις τῆς ἐγνώσεως τοῦ καταδικαιμένου καὶ τοὺς παρακλιτικὰς σπασμούς τοῦ σώματός του... Ἀ! ἡ δὲν φαντάζεσθε τί συγκινήσεις χωρὶς τὸ θέαμα ἑνὸς ἀπαγονησιμῶ... Ὁ τυφεκισμὸς δὲν μ' ἀρέσει διόλου... Ἡ ἐκτέλεσις γίνε-ται ἀμέσως, χωρὶς κανένα δραματικὸ ἐνδιαφέρον! Τὰ προκαταρκτικὰ ὅμως, εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα... Ὡς ὅσο, ἀφῆλθον μερικὲς λεπτομέρειες.
«Στὴν Κίνα, μόλις τὸ δικαστήριον

σὺν οἱ σφαίρες... Ἐνὰς στρατιώ-

της π. η. αἰσθάνεται τότε τὸν μελλοθάνατον, ἀκούμα τὴν κἀνὴν τοῦ περιστρόφου τοῦ σὸν σφῆρο τοῦ καταδικαιμένου καὶ πυροβολῇ μιά, δύο, τρεῖς φορές... Πρὲς νὰ πυροβολῇ πέντε φορές... Ὡς τὸσο, κάποτε, σὲ μιά παρόμοια ἐκτέλεσι, ὁ δήμιος σταμάτησε σὸν τρίτον πυροβολισμό... Ὡς ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ πῇ ἄκομα δύο φορές τὴν σκανδάλῃ τοῦ περιστρόφου του... Τοῦ κάκου ὁ κόσμος, ποὺ παρακολουθῶς τὴν ἐκτέλεσι, ἀρχισε νὰ τὸν σφυρίζῃ... (Λησμονῆσα νὰ σὰς πῶ

ἐκδόσθαι μιά καταδικαστικὴ ἀπόφασι στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, οἱ συστατικὰς μεταφέρουν τὸν καταδικαιὸν σ' ἕνα διπλανὸ οἰκίημα καὶ τοῦ δύνου νὰ φάει καὶ νὰ πιῇ ὅσον θέλει... Σέρετε, θέ-σεται, πόσον λαίμαργοι εἶναι συνήθως οἱ Κινέζοι... Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καταδικαιμένους καταρροχίζονται ἀπιστεύοντες ποσὴν τροφίμων, σὰν νὰ θέλουν νὰ πᾶν χορτάτοι στὸν ἄλλον κόσμον! Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦν νὰ βάλουν οὔτε μπουκιά ἀπὸ στομάχου ἀπὸ τὸν φόβον του... Ὑστερα ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ φαγοπότι ὁ καταδικαιόμενος ἀπὸ τὸν τῶνον τῆς ἐκτελέσεως. Τὸν δακρύουν καὶ γονατίζει μὲ τὸ πρῶτον γυμνισμὸν σὲ μερικὰς μεγάλες πέτρας, σὲ τις ὁποῖες θὰ πέ-

θῇ στὴν Κίνα οἱ θανατικές ἐκτελέσεις θεωροῦνται λατρὰ πανηγύρια καὶ ὅτι τῆς παρακολουθεῖ χιλιάδες κόσμου ποὺ χειροκροτεῖ τὸν δῆμιον, ὅταν κἀνὴ καλὰ τὴν δουλειά του καὶ ποὺ τὸν ἀποδοκιμάζει, ὅταν φανῇ ἀδέξιος... Ὁ στρατιωτικὸς λοιπὸν ἐκείνους εἶχε πάθει ψυχολογικὸ κλονισμό καὶ δὲν μπορούσε νὰ πρῇ τῆς ὑπολοίπων δύο καθιερωμένων σφαιρῶν... Ἀφῆσα τότε τὸν καταδικαιόμενον, ἔξ ἄλλου, δὲν ἐζύωσε πεῖσι καὶ ἀρχισα νὰ παίρνω διάφορες φωτογραφίες τοῦ δῆμιου... Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε γίνῃ... πραγματικὸ μωσαῖον ψυχικῶν ἐκφράσεων! Οἱ φωτογραφίες ποὺ τοῦ πήρα, εἶναι ἀπὸ τὴν συλλογὴν μου. Τί παραστατικὸ ποὺ ζωγραφί-

ζονται στὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ δῆμιου ὁ τρόμος, ἡ φρίκη, ἡ εὐαισθησία... Πο-τέ δὲν τὸ φανταζόμουν ὅτι οἱ Κινέζοι εἶναι τόσο ἀισθηματικοὶ τύπου!...»
♦♦♦

Ὁ Ἀγγλος γιατρός ἔμελλε λίγο αὐ-τοπληθῆ, μὲ μάστιγας καὶ σὺν τρίτῳ πυροβολισμῷ... Ὡς ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ πῇ ἄκομα δύο φορές τὴν σκανδάλῃ τοῦ περιστρόφου του... Τοῦ κάκου ὁ κόσμος, ποὺ παρακολουθῶς τὴν ἐκτέλεσι, ἀρχισε νὰ τὸν σφυρίζῃ... (Λησμονῆσα νὰ σὰς πῶ

— Ὁ ἀπαγονησιμὸς εἶναι πολλὴ πειθὴ ἐνδιαφέρον θέαμα. Εἶδα κάποτε στὴν Ἀγγλία νὰ κρεμᾶν ἕνα καταδικαιόμενον. Εἶχα τότε μαζί μου καὶ μιά μικρὴ κινηματογραφικὴ μηχανή. Αὐτὴν ὅμως τὴν ὕστερον ἐξέλεοντο μὲ τὴν ἀ-γνώριαν ἑνὸς ἀπαγονησιμῶ, ποὺ τὴν κατέστρεψε ἕνας βλάκας, ὁ ὁποῖος ἔ-πεσε ἀπάνω μου καὶ μοῦ ἐξόλασε τὴν μηχανή!... Μιά ἄλλη φορὰ, ποὺ θὰ μπορούσα νὰ κινηματογραφήσω ἕνα ἀπαγονησιμὸ στὴν Ἰνδία, δὲν μὲ βοή-θησε διόλου τὸ φῶς. Αὐτὲς εἶναι οἱ ἀ-ποδοκιμασίες!

«Στὴν Σαγκάη, ὅμως—στὸν παρά-δεισον αὐτῶν τῶν δῆμιων—ἐστάθηκα καὶ ποτε τυχερῶτερος. Ἐτρέψαν τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἔδεναν τὸν καταδικαιὸν σ' ἕνα στύ-λο, περνώντας ἀπὸ τὸ μὲτωπο τοῦ ἑνα σγωνιῖ, γιὰ νὰ τοῦ κρατήσουν τὸ κε-φάλι ὀρθόν.

«Ὅταν ἐτελείωσαν ὅλα τὰ προκα-ταρκτικὰ, ὁ δῆμιος ἔπερσε ἕνα λε-πτὸ σχοινί ἀπὸ τὸν λαβὴν τοῦ καταδικαι-ομένου καὶ ἔσχευε νὰ τὸ τραβᾷ πίσω ἀ-πὸ τὸν στύλον μ' ἑλὴ τὴν δύναμιν του, ἐνῶ ἕνας ἀξιωματικὸς—ἔλεγε τὸν ὀνό-μα καὶ τὸ στοιχάκι τοῦ Κινέζου γιὰ νὰ ἐγγάθῃ ὅλον τὸν ἄερα ἀπὸ τοὺς πνευμονίους του... Ἡ ἐκτέλεσις αὐτὴ ἐ-βάσταξε κάπου τέσσερα λεπτά τῆς ἄρας... Ἐτοί μπόρεσα νὰ τραβῶ με-ρικὲς ἐξαιρετικὰς φωτογραφίες τοῦ ἀπαγονησιμῶ αὐτοῦ...»
♦♦♦

Καὶ ὁ Ἀγγλος γιατρός προσέθεσε, τριδόντας τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν ἀρ-αγή...
— Αὐτὲς εἶναι ἐκτελέσεις!... Ὅρ-σι μερικὲς φωτογραφίες γιὰ νὰ πει-σθῇτε.

Καὶ, ἐνῶντες ἀπὸ τὴν τῶσθί του ἕνα ἄλμπουμ, τράβηξε ἀπὸ μέσα με-ρικὲς φωτογραφίες, τίς κύτταξε μ' ἐ-ρωτικὰ βλέμματα, περῶνας γιὰ τὸ ἔργον του, καὶ μᾶς τῆς ἐμοίρας, θέ-σεται ὅτι μᾶς προσφέρει ἐνανέκτιμῃ τὸ δώρο...
Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξα σ' αὐτὲς τῆς φωτογραφίας, ἐνοίωσα ναυ-τίαςιν καὶ ἀδία...
♦♦♦

Τὸν περιέρχων εἶναι ὅμως ὅτι μπορεῖ οἱ τοιαῦτα κληροδοσιὰ νὰ μὴν εἶναι πάν-τοτε εὐεργετικά.

Ἐνα τέτοιο παράδειγμα ἔλαβε χώρα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Ἐνας φανατικὸς λάτρης τοῦ ποδοσφαίρου υπερεπείχε, μὲ ἀθῶνα οικονομικά μέσα καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του, ποδοσφαιρικὸν σύλλογον τῆς πόλεως του.

Ὅταν ἀπέθανε, ἡ διαθήκη του ὥριζε ὅτι γενικός ἐκπαινωμένος τοῦ ἴτου καὶ πάλιν ὁ Ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος, ὁ ὁποῖος, φυσικὰ, ἀπεδέχθη μὲ ἀπερίγραπτον χαρὰν τὴν κληροδοσίαν. Τὴν αὐτὴν ὅμως Ὅταν ἐτελείωσαν ἡ ἐκαθάρσις τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος ὁ Σύλλογος ἐπαρροφώθη, μὲ δυνάμιν ἀκρίβην, ὅτι τὸ παθητικὸν ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὸ ἐνεργητικόν καὶ οὕτω ἡ «εὐεργετικὴ κληρονομία» ἀπέβη κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σύλλογου, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν εἰς ἀποδεχθῇ, πᾶν υποχρεωμένος νὰ ἀποζη-μιώσῃ ὅλους τοὺς πιστωτὰς καὶ... ἐπιτῶ-χευσε.

Τὸν περιέρχων εἶναι ὅμως ὅτι μπορεῖ οἱ τοιαῦτα κληροδοσιὰ νὰ μὴν εἶναι πάν-τοτε εὐεργετικά.

Ἐνα τέτοιο παράδειγμα ἔλαβε χώρα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Ἐνας φανατικὸς λάτρης τοῦ ποδοσφαίρου υπερεπείχε, μὲ ἀθῶνα οικονομικά μέσα καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του, ποδοσφαιρικὸν σύλλογον τῆς πόλεως του.

Ὅταν ἀπέθανε, ἡ διαθήκη του ὥριζε ὅτι γενικός ἐκπαινωμένος τοῦ ἴτου καὶ πάλιν ὁ Ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος, ὁ ὁποῖος, φυσικὰ, ἀπεδέχθη μὲ ἀπερίγραπτον χαρὰν τὴν κληροδοσίαν. Τὴν αὐτὴν ὅμως Ὅταν ἐτελείωσαν ἡ ἐκαθάρσις τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος ὁ Σύλλογος ἐπαρροφώθη, μὲ δυνάμιν ἀκρίβην, ὅτι τὸ παθητικὸν ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὸ ἐνεργητικόν καὶ οὕτω ἡ «εὐεργετικὴ κληρονομία» ἀπέβη κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σύλλογου, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν εἰς ἀποδεχθῇ, πᾶν υποχρεωμένος νὰ ἀποζη-μιώσῃ ὅλους τοὺς πιστωτὰς καὶ... ἐπιτῶ-χευσε.

Τὸν περιέρχων εἶναι ὅμως ὅτι μπορεῖ οἱ τοιαῦτα κληροδοσιὰ νὰ μὴν εἶναι πάν-τοτε εὐεργετικά.

Ἐνα τέτοιο παράδειγμα ἔλαβε χώρα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Ἐνας φανατικὸς λάτρης τοῦ ποδοσφαίρου υπερεπείχε, μὲ ἀθῶνα οικονομικά μέσα καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του, ποδοσφαιρικὸν σύλλογον τῆς πόλεως του.

Ὅταν ἀπέθανε, ἡ διαθήκη του ὥριζε ὅτι γενικός ἐκπαινωμένος τοῦ ἴτου καὶ πάλιν ὁ Ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος, ὁ ὁποῖος, φυσικὰ, ἀπεδέχθη μὲ ἀπερίγραπτον χαρὰν τὴν κληροδοσίαν. Τὴν αὐτὴν ὅμως Ὅταν ἐτελείωσαν ἡ ἐκαθάρσις τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος ὁ Σύλλογος ἐπαρροφώθη, μὲ δυνάμιν ἀκρίβην, ὅτι τὸ παθητικὸν ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὸ ἐνεργητικόν καὶ οὕτω ἡ «εὐεργετικὴ κληρονομία» ἀπέβη κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σύλλογου, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν εἰς ἀποδεχθῇ, πᾶν υποχρεωμένος νὰ ἀποζη-μιώσῃ ὅλους τοὺς πιστωτὰς καὶ... ἐπιτῶ-χευσε.

ΔΙΑΘΗΚΑΙ ΦΙΛΑΘΛΩΝ

Σύλλογοι ποὺ καταστρέφονται ἀπὸ τὰς... δωρεὰς

Εἶναι γνωστὸν, πόσες ἰδιοτροπίες κατα-λαβάνουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, μέχρι ποῦ σημείου νὰ γίνωνται τυραννικαὶ καὶ κυριαρχοῦν ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατον. Πράγματι, πλείστοι διαθήκαι ἀπο-τελοῦν τὴν ἀπὴν ἀποδείξιν τῆς ἀληθεί-ας αὐτῆς. Μεταξὺ αὐτῶν ἀξίως ἰδιαίτερας παρατηρήσεως εἶναι διαθήκαι διαφόρων φιλάθλων, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν καὶ μετὰ τὸν θάνατόν τους νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀγά-πην τοὺς πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν ἐν γένει καὶ ἰδιαίτερας πρὸς ἐκεῖνον τὸ σπὸρ τὸ ὁποῖον προτιμοῦσαν.

Τελευταίως, στὸν ἱππόδρομον τοῦ Χάιντορκ Πάρκ στὴν Ἀγγλία, ἐξελέχθη μία περιεργὴ οὐκνὴ: Στὸν οὐτοῖο ὅπου συνήθως οἱ ὀπλῆς τῶν ἀλάνων κινού-νται μὲ δῆπν τὴν δυνατὴν ταχυτῆτα, με-ρικοὶ, σοφοὶ, μαυροπνεύμονες τζέντλε-μαν, ἵσαν ἀποκαλυφθῆναι μὲ τὸ νὰ σκορπίουν τὴν στάχτην μίας ὕβρις εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους.

Ἡ περιεργὴ αὐτὴ διαθήκαις ἴτω κατὰ πᾶν μόνον στὴν Ἀγγλίαν τὴν Χάραν πᾶν φανατικὸν σπὸρτομαν, εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, πᾶν ἡ ἐκμετάλλευσίς τῶν διατάξε-ων τῆς διαθήκαις ἐνὸς μονομαχίου ἱπποδ-ρομίου. Πράγματι, ὅταν ὁ Μίστερ Γου-λιντ ἐκείνη τὰ μάτια του εἰς τὰ ἐγκό-σσια, οἱ συγγενεῖς του πᾶσαν εἰς τὴν διαθήκην τοῦ ἐκδηλωμένην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σκορπίσῃ τὴν στάχτην τοῦ εἰς τὸν σπὸ-ρον τοῦ ἱπποδρόμου τοῦ Χάιντορκ Πάρ-κ,

εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε λείψει νὰ παρε-υρίσκει οὔτε μιά Κυριακὴν εἰς ἀράντα ἀλλόκλητα χρόνια. Ἦθελε τὰ ἀγαπημένα του ἄλογα νὰ παύσιν εἰς τὸν καλμαστόν τους, ἐπὶν οὐ δὲν ἀπέμενε ἀπὸ τὸ σῶ-μα του.

Ἐπειδὴ οἱ ἱερומένοι ἠρνήθησαν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴν τὴν τελευταία ἐπιθυ-μία τοῦ Γουλιντ, τὴν ἐξέτελεσαν οἱ συγ-γενεῖς καὶ φίλοι του.

Ἐνας ἄλλος Ἀγγλος ἐπίσκοπος, μεγάλου βιομηχανοῦ εἰς τὴν ζωὴν του καὶ μανιώδους παίκτης τοῦ γκολφ, ἐξήστει-να ἐνταφιασθῇ εἰς τὸ γήπεδον ὅπου εἶ-χε ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἀγαπημένον του παι-χνίδι καθ' ὅλην τὴν ζωὴν.

Εἶχε καθορίσει μάλιστα ν' ἀνοίξουν τὸν τάφον του κοντὰ τὴν ἐνάντιν τρύπα, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ δυσκολότερη εἰς τὸ παίχιδι αὐτό. Ἐννοοῖται ὅτι ἡ ἐπιθυμία του ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸ ἀκέραιον.

Ὁ Ἀνδρέας Νι. ἕνας πλούσιος γαιο-κτημὴν τῆς Βουδαπέστης δὲν ἴτω καθό-λου εὐχοισιμῆς μὲ τὴν ἐπιδοσίαν εἰς τὸν ἀθλητισμὸν, ποὺ μοναχογιουῖ του. διαθήκην τοῦ ἐκδηλωμένην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σκορπίσῃ τὴν στάχτην τοῦ εἰς τὸν σπὸ-ρον τοῦ ἱπποδρόμου τοῦ Χάιντορκ Πάρ-κ,

θιστὴ ρήτρα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἄλλον σκο-πὸν ἀπὸ τὸ νὰ ζυγνιθῶν ὀλίγον τὸν ὀ-κνηρὸν ἀπογόνον του. Ὁ ἀθλομανὴς πα-τὴρ ὥριζε ὅτι ὁ υἱὸς του θὰ γίνετο κύ-ριος τῆς ἀρκετὰ μεγάλης περιουσίας του μόνον ὅταν δὲν εἶχε πετύχει τοὺς ἀκρίβους ἀθλητικὰς ἐπιδόσεις, τίς ὁποῖες ὥριζε ἀκριβῶς. Ἐπρεπε, ὑπὸ αὐτοπρὸν ἔλεγον εἰδικῶς νὰ τρέξῃ τὰ 100 μέτρα εἰς 13", νὰ πηδήσῃ 6 μέτρα εἰς μήκος καὶ 1 μ. 10 εἰς ὕψος.

Μία τελείως ἀντιαθλητικὴ ρήτρα τοῦ νασιόν εὐρέθηκε εἰς τὴν διαθήκην ἑ-νὸς μεγελοεμπόρου τῆς Πράγας, ὁ ὁποῖος σπὴ ζωὴν ἦταν γνωστός ὑπὸ τὸν τί-τλον «ὁ ἐκθέρων τοῦ ποδοσφαίρου ἀρι-στ».

Ὁ κύριος αὐτὸς ὥριζε ὅτι ἡ μεγάλην του περιουσία θὰ κατενέμετο εἰς πέντε ἴσα μέρη εἰς τοὺς πέντε υἱοὺς τοῦ μόν-ων ἐπ' ὅσον ὁ μὲν μικρότερος, ὁ ὁποῖ-ος κατὰ μανιώδους ποδοσφαιριστὴς, θὰ ἐ-κατέλειπε τελείως τὴν ὑπόληψιν, οἱ δὲ τέσσαρις ἄλλοι θὰ ἐπαίρναν ὅρκον καὶ θὰ ἔδιδαν τὸν λόγον τῆς τιμῆς τοῦσθι δὲν θὰ ἐπαζαν ποτὲ «τὸ πρόστυχο παίχιδι τοῦ ποδοσφαίρου».

Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθλητισμοῦ στὴ Γερμανίαν, ἀναγράφεται ἰδιαίτερας τὸ ὅ-

Εἶναι γνωστὸν, πόσες ἰδιοτροπίες κατα-λαβάνουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, μέχρι ποῦ σημείου νὰ γίνωνται τυραννικαὶ καὶ κυριαρχοῦν ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατον. Πράγματι, πλείστοι διαθήκαι ἀπο-τελοῦν τὴν ἀπὴν ἀποδείξιν τῆς ἀληθεί-ας αὐτῆς. Μεταξὺ αὐτῶν ἀξίως ἰδιαίτερας παρατηρήσεως εἶναι διαθήκαι διαφόρων φιλάθλων, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν καὶ μετὰ τὸν θάνατόν τους νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀγά-πην τοὺς πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν ἐν γένει καὶ ἰδιαίτερας πρὸς ἐκεῖνον τὸ σπὸρ τὸ ὁποῖον προτιμοῦσαν.

Τελευταίως, στὸν ἱππόδρομον τοῦ Χάιντορκ Πάρκ στὴν Ἀγγλία, ἐξελέχθη μία περιεργὴ οὐκνὴ: Στὸν οὐτοῖο ὅπου συνήθως οἱ ὀπλῆς τῶν ἀλάνων κινού-νται μὲ δῆπν τὴν δυνατὴν ταχυτῆτα, με-ρικοὶ, σοφοὶ, μαυροπνεύμονες τζέντλε-μαν, ἵσαν ἀποκαλυφθῆναι μὲ τὸ νὰ σκορπίουν τὴν στάχτην μίας ὕβρις εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους.

Ἡ περιεργὴ αὐτὴ διαθήκαις ἴτω κατὰ πᾶν μόνον στὴν Ἀγγλίαν τὴν Χάραν πᾶν φανατικὸν σπὸρτομαν, εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, πᾶν ἡ ἐκμετάλλευσίς τῶν διατάξε-ων τῆς διαθήκαις ἐνὸς μονομαχίου ἱπποδ-ρομίου. Πράγματι, ὅταν ὁ Μίστερ Γου-λιντ ἐκείνη τὰ μάτια του εἰς τὰ ἐγκό-σσια, οἱ συγγενεῖς του πᾶσαν εἰς τὴν διαθήκην τοῦ ἐκδηλωμένην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σκορπίσῃ τὴν στάχτην τοῦ εἰς τὸν σπὸ-ρον τοῦ ἱπποδρόμου τοῦ Χάιντορκ Πάρ-κ,

θιστὴ ρήτρα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἄλλον σκο-πὸν ἀπὸ τὸ νὰ ζυγνιθῶν ὀλίγον τὸν ὀ-κνηρὸν ἀπογόνον του. Ὁ ἀθλομανὴς πα-τὴρ ὥριζε ὅτι ὁ υἱὸς του θὰ γίνετο κύ-ριος τῆς ἀρκετὰ μεγάλης περιουσίας του μόνον ὅταν δὲν εἶχε πετύχει τοὺς ἀκρίβους ἀθλητικὰς ἐπιδόσεις, τίς ὁποῖες ὥριζε ἀκριβῶς. Ἐπρεπε, ὑπὸ αὐτοπρὸν ἔλεγον εἰδικῶς νὰ τρέξῃ τὰ 100 μέτρα εἰς 13", νὰ πηδήσῃ 6 μέτρα εἰς μήκος καὶ 1 μ. 10 εἰς ὕψος.

Μία τελείως ἀντιαθλητικὴ ρήτρα τοῦ νασιόν εὐρέθηκε εἰς τὴν διαθήκην ἑ-νὸς μεγελοεμπόρου τῆς Πράγας, ὁ ὁποῖος σπὴ ζωὴν ἦταν γνωστός ὑπὸ τὸν τί-τλον «ὁ ἐκθέρων τοῦ ποδοσφαίρου ἀρι-στ».

Ὁ κύριος αὐτὸς ὥριζε ὅτι ἡ μεγάλην του περιουσία θὰ κατενέμετο εἰς πέντε ἴσα μέρη εἰς τοὺς πέντε υἱοὺς τοῦ μόν-ων ἐπ' ὅσον ὁ μὲν μικρότερος, ὁ ὁποῖ-ος κατὰ μανιώδους ποδοσφαιριστὴς, θὰ ἐ-κατέλειπε τελείως τὴν ὑπόληψιν, οἱ δὲ τέσσαρις ἄλλοι θὰ ἐπαίρναν ὅρκον καὶ θὰ ἔδιδαν τὸν λόγον τῆς τιμῆς τοῦσθι δὲν θὰ ἐπαζαν ποτὲ «τὸ πρόστυχο παίχιδι τοῦ ποδοσφαίρου».

Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθλητισμοῦ στὴ Γερμανίαν, ἀναγράφεται ἰδιαίτερας τὸ ὅ-

Εἶναι γνωστὸν, πόσες ἰδιοτροπίες κατα-λαβάνουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, μέχρι ποῦ σημείου νὰ γίνωνται τυραννικαὶ καὶ κυριαρχοῦν ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατον. Πράγματι, πλείστοι διαθήκαι ἀπο-τελοῦν τὴν ἀπὴν ἀποδείξιν τῆς ἀληθεί-ας αὐτῆς. Μεταξὺ αὐτῶν ἀξίως ἰδιαίτερας παρατηρήσεως εἶναι διαθήκαι διαφόρων φιλάθλων, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν καὶ μετὰ τὸν θάνατόν τους νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀγά-πην τοὺς πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν ἐν γένει καὶ ἰδιαίτερας πρὸς ἐκεῖνον τὸ σπὸρ τὸ ὁποῖον προτιμοῦσαν.

Τελευταίως, στὸν ἱππόδρομον τοῦ Χάιντορκ Πάρκ στὴν Ἀγγλία, ἐξελέχθη μία περιεργὴ οὐκνὴ: Στὸν οὐτοῖο ὅπου συνήθως οἱ ὀπλῆς τῶν ἀλάνων κινού-νται μὲ δῆπν τὴν δυνατὴν ταχυτῆτα, με-ρικοὶ, σοφοὶ, μαυροπνεύμονες τζέντλε-μαν, ἵσαν ἀποκαλυφθῆναι μὲ τὸ νὰ σκορπίουν τὴν στάχτην μίας ὕβρις εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους.

Ἡ περιεργὴ αὐτὴ διαθήκαις ἴτω κατὰ πᾶν μόνον στὴν Ἀγγλίαν τὴν Χάραν πᾶν φανατικὸν σπὸρτομαν, εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, πᾶν ἡ ἐκμετάλλευσίς τῶν διατάξε-ων τῆς διαθήκαις ἐνὸς μονομαχίου ἱπποδ-ρομίου. Πράγματι, ὅταν ὁ Μίστερ Γου-λιντ ἐκείνη τὰ μάτια του εἰς τὰ ἐγκό-σσια, οἱ συγγενεῖς

οδός ήμουν βάρος... Μην επιμένετε.
Και έτσι άφησαν τον Χανς, έχαιρεται
σαν τον καλόν Μυκ και έφυγαν για τη
Γαλλία.
Τώρα η Μάρθα, ο Ροβέρτος και ο Δαρ-
νεντά ήσαν μία ψυχή κι' ένα σώμα.
«Ερμού και οι τρεις, ηνώθησαν και
παραμένουν φίλοι πιστοί. Η Μάρθα δε-
χτηκε να μείνει πλησίον του Δαρνεντά, γι-
ατί δεν ήθελε να επιδορώνη επί πλέον
τον καλό γιατρό και τη γυναίκα του, αν
αυτοί δεν την άφηναν να φύγν.
—'Αρκετά σας έδάρυνα, είπε... 'Αρκε-
τά... Είμαι σκαθισμένη μέχρι θανάτου...
'Αλλά δεν θα μπορέσω πιά να μείνω...
Μην επιμένετε...
Ο χωρισμός δεν έγινετο άνευ οδυ-
νης.

Και ο Νουαριέ και η Μάρθα ήσαν πα-
λύ συγκινημένοι, αν και πίστευαν ότι
στο τέλος θα την έπειθαν να παραμείνι.
'Αλλά η Μάρθα επέμενε.
Και οι δυστυχείς γέροντες την άπε-
χωρίσθησαν όσον το δυνατόν θερμό-
τερα.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Η ζωή των τριών ναυαγών της ζωής
υπήρχε περιπετειώδης.
Επήγαν εις το Γαλλικόν Τογκίνον, πα-
ρέμειναν εις ένα κτήμα, το όποιον τους
μετέβησε ο κ. Ντε Χουλιέ, φίλος του Ι.
ατρού, προς τών όποιον τους είχε συ-
στήσει, και έκέρδιζαν αρκετά.
Ο Ροβέρτος μεγάλωνεν εν τω μεταξύ.
Έγινε πρώτος τέδεως γαιοκτήμων. Η-
το η ψυχή του κτήματος.
'Αλλά μίαν ημέραν εξέδεχθη, την ε-
πέσειον Ιθαγενών.

Ο Ροβέρτος και ο Δαρνεντά, με τους
άνεργους των, άναμνίστηκαν σαν λείον-
τες και καθάρθσαν ν' άποκορύσουν την
έπιθεσιν. Έν τω μεταξύ ήσαν έννοχες
οικτικές και κατεβύζαν τους έπι-
δομαίς. Έφθασαν μέχρι του κρησφα-
γίου του. 'Αλλά έκεί, εις μίαν μηχανή,
συνελήθη ο επί κεφαλής των ταγματά-
ρχος αικμάλως. Οι άνδρες του ήθελαν
να τον εγκαταλείψουν. 'Αλλά ο Ροβέρ-
τος τους ένεβουόισε, προχώρησε και
έφευγε στη φυλάη των έκδρών.

Ευτυχώς εγκρίφως. Διότι την στιγμήν
έκείνην οι έκδροι ήτοιμάζοντο να ύπο-
χωρήσουν και είχαν θέσει πύρ εις την
φυλακήν του αικμάλως του.
Οι στρατιώται καθάρθσαν να τον σώ-
σουν, αλλά δυστυχώς είχε χάσει τα μά-
τια του. Είχε πυλωθή από τη φωτιά...
Έξω φρενών ο Ροβέρτος, τους παρ-
ώμισε να καταβύζουν τους εκδρούς
και να συλλάβουν τον άσκηγόν του.
Οι στρατιώται τον ήκολούθησαν. 'Αλλά
ήτο άσχημα. Τών μόνον που παρέτρησαν,
ήτο ότι κανείς στον όρμηγόν των ήσεν
ενδρίκεται ένας Ευρωπαίος άξιωμα-
τικός, Σαντός, φηλός, σωματάρχης, με
γαλανά λάμποντα μάτια.
Ποίος να ήτο άρα γε;
Αυτό άποκόλει τον Ροβέρτον. Γιατί
τον άκουε να φωνάζη προς τών αικμά-
λτων του, φωνών:
— Συνταγματάρχα, δεν θα μπορέσης
να με ήδης άλλη φορά... 'Αρκετό ει-
ναι συναντηθήκαμε δύο φορές στο πε-
δίον της μάχης.

— 'Αλλά έλαι αυτά! οι έντυπώσεις έόδυ-
σαν όταν έφερε τον συνταγματάρχη
στην άγροικία του και άντελήθη την
μυτέρα του να τρέμη.
— Τι έκεί, μυτέρα; την έρώτησε...
— Τίποτα...
— Μα τρέμεις...
— Από την συγκίνηση... Τόσοι τραυμα-
τίαι...
Ο Ροβέρτος την έπίστευσε. Και ήρ-
χισε και αυτός να περιποιείται τους τραυ-
ματίας και ιδιαιτέρως τών συνταγματαρ-
χην, του όποιου το πρόσωπον ήτο όλό-
κληρο σκαπισμένον από τους έπιδέ-
σμούς.

'Αλλά η Μάρθα ήτο μελαγχολική.
—Θ' άποκτήση το φως του; ρωτούσε δι-
σκάως το γιατρό.
— Όχι, αν και δύσκολο... άπαντούσε
έκείνος.

Το ενδιαφέρον αυτό άρχισε να προ-
ελαύνη την προσοχή του τραυματίου.
Κι' έρώτησε το γιατρό, ποιοι είναι αυ-
τοί οι άνθρωποι που τών περιποιούνται...
—Ο άποικος Δαρνεντά και η άδελφή
του, είπεν ο γιατρός.
—'Αλλά άρετά τους έδάρυνα... Πρέπει
να με στείλετε στο νοσοκομείο... Άισθα-
νομαι τώρα καλύτερα...
—Κι' έγώ έχω αυτή τη γνώμη. 'Αλλά
δεν σας άφίνουν...
—Ποιός;
—Έκείνοι που ός περιποιούνται... Μία
νέα και ώρα γυναίκα, με υπέροχα πα-
ρτια και ψυχή άγγέλου, η Μάρθα Δαρνε-
τά, συνταγματάρχα μου.

Τό όνομα αυτό τών έκανε να φρενιά-
ση. Μάρθα ήσαν τό όνομα της κόρης
του.
'Αλλά και το έπιθετο Δαρνεντά δεν
του ήταν άγνωστο.
—Περιεργό, ψήφισες. Στο 1870 είχα
στο λόχο μου έναν έθελοντή Δαρνε-
τάλ.
Και στρέφοντας προς το γιατρό, τών

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΪ

(Συνέχεια εκ της 12ης σελίδος)

πεισματώδη έφρασκίαν και μερικά διδά-
γματα.
—'Ητο φημιόμενος έφρασκός, είχε έ-
πανέλθει από άγώνας έφρασκίας που εί-
χανε γ'νει στο Βέλγιον, είχε άντιπροσω-
πεύσει και άλλες φορές την 'Ελλάδα
σε άγώνες επε ντε κομπα στην Αύ-
στρία και στην 'Ιταλία και τώρα εφρί-
σκε την ευκαιρία, από συμπάθεια στον
Ζάρμα και από έθνικην φιλοτιμίαν, να
προσθέσιν εις την εξάσκασιν ό τι ήθελε
περισσότερον από τών νεαρό άξιωματι-
κό που έπίστευε πως θα του έκρησι-
κευεν.

Πέρασε όλόκληρη ώρα και όταν ο τα-
γματάρχης του ίππικού έφευγε, έσφιξε
εγκάρδιως το χέρι του Ζάρμα και του
εγκρίθη να θριαμβεύση.
—Δεν έξέρω ποιός είναι ο έξνος που
θα κτυπήσεις, του είπε, αλλά να έχετε
ύν' όψιν σας ότι δεν θα σας φεισθή και
συνεπώς να μην τού φεισθήτε κι' έσεις.
—Δεν έχω κανένα τέτοιο σκοπό, πα-
ρετήρησε ο Ζάρμας.
—'Ητανε οκτώμιση η ώρα και οι δύο
μάρτυρες του δεν είκανε γυρίσει α-
κόμα.
Ο Σερραφελή άνησυχούσε μην περάση
η έννάτη ώρα και άργήση περισσότερο
να πάρη στο σπίτι της θείας του.

έρώτησε:
— Ποιά ηλικία έχει αυτός ο άποικος,
παρακαλώ;
— Σαραντά χρόνων περίπου.
—'Ακριβώς... Τόσο πρέπει να είναι κι'
έκεινος.
—Ποιός; ρώτησε ο γιατρός, που δεν
είχε άκούσει καλά.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

**Η καλύτερα προφύλαξις από τα
εξυαύματα του ήλιου και κρούσης
δροσερον, υγιές δέρμα με NIVEA**

Ο ήλιος είναι ενεργός, ο ήλιος φέρει
υγεία, χαρίζει την χαράν της ζωής και δι-
δει νέας δυνάμεις, επιφέρει όμως εγκαύ-
ματα επικίνδυνα.

Διά να μη πάθης κανείς εγκαύματα πρέπει
να τρίβεται καλά με NIVEA, κρέμα ή λάδι.
Η κρέμα NIVEA και το λάδι NIVEA προφυ-
λάττουν άσφαλώς το δέρμα από τα εγκαύ-
ματα, χωρίς να περιέχουν θλαδεράς χη-
μικάς ουσίας. 'Επί πλέον εμποδίζουν το
δέρμα να ξηρανθή και να σκάση.

Η EUCERIT, την όποιαν περιέχουν και τα
δύο αυτά προϊόντα, δυναμώνει το
δέρμα και το διατηρεί
υγιές και δροσερόν.

Επομένως μεταχει-
ρίζεοε διά τών άέρα
και τών ήλιο NIVEA.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία
και μπουφωεία. Το μικρό κυτίον
δρχ. 8.50, το μεσαίον 15, το μεγάλο 30.

NIVEA CREME

Το όνομα αυτό τών έκανε να φρενιά-
ση. Μάρθα ήσαν τό όνομα της κόρης
του.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της 6ης σελίδος)

να γκρεμισασκιστή. Τόσο ήταν μεγάλη
η έκκλησις του εφάνηκαν στη λέσχη.
Τραβήχτηκαν ιδιαιτέρως και του άνε-
κωνισαν ότι καθάρθσαν να συναντή-
σουν τών 'Αγγλον άξιωματικών στο έα-
νοδοκείον της «Μεγάλης Βρετανίας».
—Ο φίλιμος! έψιθύριον. Ο εξάδε-
λφός μου ο φίλιμος!
Ο νεαρός εφπαιρίσθη άναγκάστηκε
τότε ν' άπευθύνη στον έαυτόν του μιά
δριμείαν έπιπλήξιν:
«Φίλε μου Ραούλ, είπε, είσαι θλάκας
δσο δεν παίρνε άλλο. Θα έπρεπε άμέ-
ως να μαντέψης ότι ένας άνθρωπος
που μπαίνει από τό πάτωμα άντι να μπη
απ' την πόρτα, έχει λόγους να κρύβε-
ται. Μπορεί λοιπόν θαυμάσια να είναι έ-
νας εφπαιρίσθς μεμφομεμένος. Πρέπει
λοιπόν να είσαι πολύ πλίκος για να μη
καταλάβης άμέως ότι ο μεταμφιεσ-
μένος αυτός εφπαιρίσθς δεν είναι άλλος
από τών φίλιπων ντε Μπλοσάκ, άρχι-
γόν της οικογενείας μας!»

—'Επειτα όμως ο Ραούλ έκομε και μίαν
άλλη σκέψη, πιο θλιβερήν ακόμα:
—'Η άμωρη 'Εδραίοπολη άγαπάει τών
εξάδελφών μου! είπε. Τι άτυχία!
Και έστέναξε θαδελί.
Οι δύο έρωτευμένοι κοινούντιασαν, κρα-
τώντας ο ένας το χέρι του άλλου.
Πόσον ώρα έμειναν σ' αυτή τη στάσι,
κοιουθενιάζοντας;
Ο Ραούλ, καθώς στεκόταν άκίνητος
και τούς παρατηρούσε, δεν είχε πιά έ-
πλινγνισιν του χρόνου.

Έξαφνα, ένας κρότος άντήχησε στον
άέρα
—'Ηταν το ρολόί της έκκλησίας του 'Α-
γίου Μιχαήλ, νου τυπώσε τις ήγεις με-
τά τα μεσάνυχτα.

Οι δύο έρωσαι άντλήλασαν ια' ένα
παθήναι, άπέλυσαν φιλί.
—'Επειτα, αυτός τών όποιον ο Ραούλ
άνεγνώρισε ως τών εξάδελφών του, ση-
κώθηκε κι' έπρόχωρησε προς τό άνοιγμα
του πατώματος.

Μιά λέξη, που ειλπίθηκε γαλλικά, έφθα-
σε ως την άκοή του Ραούλ.
—'Ειά σου!

Και ο έραστής έφυγε και το πάτωμα
έκλεισε άπάνω απ' το κεφάλι του.
Ο Ραούλ ήθελε κι' αυτός να φύγν.
Έν τούτοις, μιά παράδειν γοητεία τών
κρατούσων γαρφμίσμων στην άκρη έκείνη
της στέγης, όπου ήταν άρκετή η παρα-
μικρή α'ί'νιμη κίνησις για να πέση και
να σκατωλή στο πλακόστρωτο ή'ς αούλης.
Ένα νέο έπείσοδιο συνέθε εν τω με-
ταξύ.

Ένα παραπέτασμα σκωήθηκε στο βά-
θος του διαύλου κι' ένα κομμάτι του
τοίχου υπεχώρησε.
—Μα ή διάβολο, στοιχειωμένο είναι αυ-
τό το σπίτι! έκανε ο Ραούλ. Πρό όληγυ
άνοιξε το πάτωμα και τώρα άνοιγει ο
τοίχος!

Και καθώ' έκανε αυτή τη σκέψη, ένας
άνθρωπος ήπαρουσίσθηκε στο νέο αυτό
άνοιγμα.

Τών άνθρωπων αυτών ο Ραούλ τών ά-
ναγνώρισε άμέως. —'Ηταν ο 'Εδραίος
Σμουλιέ.

Έκομε ένα νεύμα της νδρας και αυ-
τή σκωήθηκε, έόθυσε τη λάμπα, έκλεισε
το παράθυρο και ο Ραούλ δεν μπόρεσε
να ήδη άλλο τίποτε.

—Και τώρα, φίλε μου Ραούλ, είπε ο
νεαρός Γασκός στον έαυτόν του, είναι
ώρα να ής να κοιμηής.

Και ξανάκανε τών επινύδωνον δρόμον
που είχε κάμει την πρώτη φορά για να
φθάση ως εκεί.

Η σανίδα ήταν πάντα τοποθετημένη
οάν γέφυρα μεταξύ της στέγης και του
παρεθύρου του Ραούλ.

Ο ήρως όμως έπρόχωρησε σταθερά,
έφθασε ως το παράθυρο του χωρίς να
πάθη τίποτε, έπράθηκε μέσα τη σανίδα,
την έθαλε έκεί όπου την έθρεκε, άναψε
το κερί κι' ένδύθηκε.

—'Επειτα έπιασε στο κρεβάτι και δεν
άργησε ν' άποκοιμηθή, άφσ' έκομε την
έχεις γνωστήκη σκέψη:

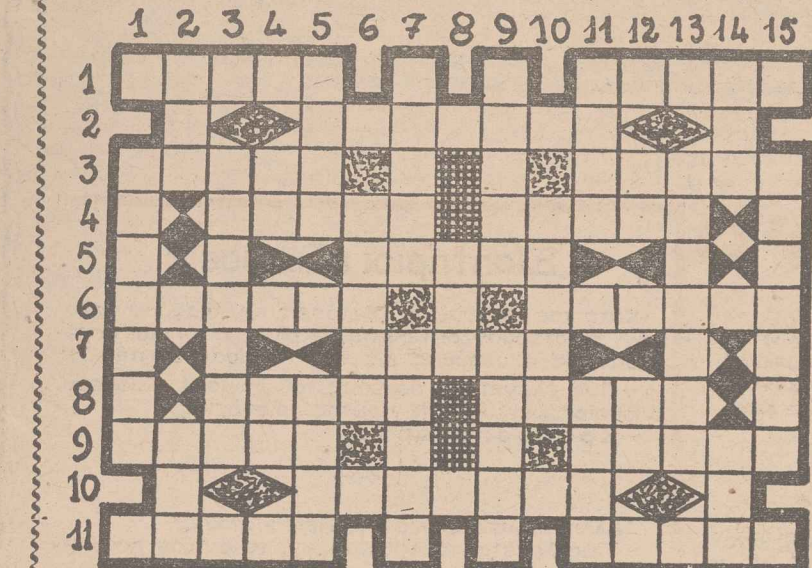
—Τόσο ήθελα να είχα άπατητή! 'Αν
ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ο εξάδε-
λφός μου, πόσο θ' αγαπούσα την άμω-
ρην 'Εδραίοπολη και θα έζικνούσα για
την κατάκτησι του κόσμου για να μπο-
ρέω να της προσφέρω ένα βασίλειο!

Και η σκέψη αυτή δεν τών έμπόδιε
καθόλου να κοιμηθή.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον

Νέα σειρά
ΑΡΙΘΜΟΣ 11

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΣΜΟΙ :
- 1.—Μεγάλη θεά της άρκσίας έλ-
ληνικής μυθολογίας. — 'Επιρρημα
τροπικόν, άκριβώς, άπαραλλάκτως.
 - 2.—Σφαχθία, πραγματικός, ουχί
υποθετικός.
 - 3.—Τοποθετώ τινά που' όρίζω,
προσδιορίζω.—Τα όποια...
 - 4.—Είπε άπαράμιτος διά την κα-
τασκευήν ενός δρόμου επί του ό-
ποιου περνούν πολλά τροχοφόρα.—
'Αγαπημένον ποτόν των 'Ελλήνων.
 - 5.—Άμνη της Β. 'Αδριανικής, τρο-
φοδοτούσα τών Κιανών Νεϊκόν.
 - 6.—Χρηματικός τίτλος, άντιπρο-
σωπεύων μέρος του κεφαλαίου επί
χειρισθείς τινος και άποφέρων ά-
νάλογον κέρδος εις τόν κτήσαντα.
 - 7.—Προβήμα, ή'λιος ή' περλίνα έπι-
στήμην ή τέχνην ένασκαφής,
προς έκθάμισιν και άσκησιν αυ-
τής.
 - 8.—'Αποουσία ή' άποδημί, ευρί-
σκειται μακράν τών γεννηθέντων μου.
 - 9.—Τά άνωτέρω στρώματα της ά-
τμοσφαιρας.—Πρό καιρού, έπακθή
είς 'Αθηναϊκόν κινηματογράφον ή
τανία ή...συνφωία του Μπετό-
δεν).
 - 10.—Σκαπτικόν έργαλείον.—'Όνο-
μα της πρωτεύουσας του θιβέτ.
 - 11.—'Απότομος πτώσις εδάφους,
βάθρονον, άβυσσος.
 - 12.—Επιφανειακή ή και κατά θέ-
θος οκισμή στερεού σώματος.—Ευ-
χαριστίσις παραγόμενη έξ έντυπώ-
σεως τών αιώθησων ιδίως.
 - 13.—Μακρά και εύρεία όδός συν-
κοινωνίας (μεταφορική σημασία).
 - 14.—Πράξις τολμηρά και κατ' έπέ-
λ.

Α. ΔΕΠ.

Η παροιμία
(ΑΡΙΘΜΟΣ : 4)

A=1	I=9	P=17
B=2	K=10	Σ=18
Γ=3	A=11	T=19
Δ=4	M=12	Y=20
E=5	N=13	Ο=21
Z=6	Σ=14	X=22
H=7	Ο=15	Ψ=23
Θ=8	Π=16	Ω=24

Βασίζόμενοι στους αριθμούς που
άναποικούν εις κάθε γραμμήν
του 'Αλφαβήτου, εις τών άνωτέρω
δημοσιευόμενον πίνακα, προπα-
ραίτε να άνακαλύψετε την πα-
ροιμίαν που κρύβεται πίσω από
τους διαφόρους κατωτέρω δημοσιο-
μένους αριθμούς :

15161	52011	11115
20131	61511	11159
16519	59131	59117
35913	11471	25172

Αίβη

Π. κ. : 16151 — 11518 — 16.15.11.
15.18 = ΠΟΛΟΣ

Μανικόν τετράγωνον

33	34	35	36
37	38	39	40
41	42	43	44
45	46	47	48

Πτερωτά συλλαβαί
(ΑΡΙΘΜΟΣ 1 :)

Έγκανιζόμενον σήμερον ένα νέον
παγινίδι, το όποιον θεωρείται ά-
παράμιτον εις όλες άνεξαρτήτως
της σελίδος τών παγινιδίων τών
ζώντων ευρωπαϊκών περιοχών.

Πρόκειται περί τών ΠΤΕΡΩΤΩΝ
ΣΥΛΛΑΒΩΝ.

Το παγινίδι αυτό άπαιτεί άλγην
προσοχήν και τίποτε περισσότερο.
'Από κάθε λέξιν πρέπει να λαμβάνονται δύο, τρία ή και πε-
ρισσότερα συλλαβικά γράμματα,
όπως ώστε διαβάσκοντας αυτά να
εφύσκει το όνομα ενός άντικει-
μένου του όποιου δίδεται ο άρι-
θμός.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

- Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟ-
ΛΕΞΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ : 10
- ΟΡΙΖΟΝΤΙΣΜΟΙ :
- 1) ΑΡΤΟΣ. 2) ΤΟΡΝΟΣ — ΙΑΚ-
ΧΟΣ. 3) ΙΑΠΩΝ. 4) ΣΑΥΤΡΑ — ΑΘΗ-
ΝΑΙ. 5) ΟΠΗ. 6) ΜΗΛΟΤΗ — ΑΒΑ-
ΡΙΑ. 7) ΑΙΣ. 8) ΣΙΣΥΡΑ — ΚΙΝΗΜΑ.
 - 9) ΛΥΣΣΑ. 10) ΑΛΙΕΙΑ — ΙΣΟΒΙΑ.
 - 11) ΣΑΞΟΝ.
 - ΚΑΒΕΤΟΣ :
 - 1) ΣΑΜΟΣ. 2) ΔΟΞΑ — ΙΟΛΗ. 3)
ΤΥΛΟΣ. 4) ΑΝΕΥ — ΥΠΕΡ. 5) ΠΗ-
ΤΟΡ. 6) ΑΣΙΑ — ΑΛΑΣ. 8) ΤΥΠΟΠΟΙ-
ΗΣΙΣ. 10) ΣΙΝΑΚΑ'Τ'Ν. 11) ΘΗ-
ΒΑΙ. 12) ΑΚΤΗ — ΝΕΟΣ. 13) ΝΑΡ-
ΚΗ. 14) ΟΥΡΑ — ΜΑΙΑ. 15) ΙΛΑΡΑ.

Άστυνομικόν πρόβλημα
ΑΡΙΘΜΟΣ : 6)

- 1.—'Εφ' όσον το περιστρόφον ά-
ντικε στον υίο Ντυβόλ, ο όποιος
τό είχε τοποθετήσει σ' ένα σαρτά
πρό όκτώ ημερών, θα έπρεπε ό-
πισθόπτε να φέρη μερικά άποτυ-
πώματα του. Δεδομένου όμως ότι
δεν υπάρχει κανένα, αυτό σημαί-
νει ότι κάποιος άνέλανε να τό κα-
θάρισι προεκτεκτικά, προτού έπιθέ-
σει επί της λαβής τα άστυνομικά
τα της νεκρής.
- 2.—Τό αίμα που άνεκάλυψε ά ά-
στυνομικός κάτο από τό προσέ-
κολλον άποδεικνύει ότι κάποιος
έγινε, διότι είναι τελείως άδυ-
νιστον να τό έγύρισε ή νεκρή, έφ'
όσον ο θάνατος έπλήθε αύτοση-
μει.
- 3.—Ένας υίός που άγαπή την
μυτέρα του, δεν θα είχε την ά-
πατομένη ψυχραιμία, θάλεποντάς
την νεκρήν, να μην άγγίξη τίποτε,
αλλά να τό άγγίξη ή φωνή έναν
γιατρός και την άστυνομία.

Κινηματογραφικά έργα
Λαμβάνοντας το πρώτον ή τό
δεύτερον γράμμα έκάστου έργου,
θα εφύσκει το όνομα της περι-
φημής ταινίας του Τίνο Ρόσοι :

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΕΣ ΒΡΑΛΥΕΣ
ή όποία κατεγύστευσε κυριολεκτι-
κώς τούς 'Αθηναίους.

Μανικόν τετράγωνον
(ΑΡΙΘΜΟΣ : 19)

21.	31.	45.	23.
41.	27.	17.	35.
15.	37.	39.	29.
43.	25.	19.	33.

Τόσο πως έπρεπε να τοποθετη
θούν οι διάφοροι αριθμοί διά να
σχηματισθή το ζητούμενον «ΜΑΓΙ-
ΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ».

Τοιούτοσώμας και μόνον, προ-
σθεστικώς τούς 4 αριθμούς έκά-
στης στήλης, όριζαντίως, διαγωνί-
ως και κορώτως θα εφύσκει πάν-
τα ως άποτέλεσμα : «120».

Πάλιν με αριθμούς

Εις τό άνωτέρω δημοσιευόμενον
κλειστό φαίνεται καθαρά έντός
όσας μικρούς έπρεπε να τοποθετη-
θή έκάστος αριθμός, δια να φθά-
σете στο ζητούμενον άποτέλε-
σμα.

Τό σύνολον που έπρεπε να εφύ-
ριτε καί τις δύο περιπτώσεις
είναι : «30».

ΛΕΞΕΙΣ
(ΑΡΙΘΜΟΣ 9)

Πόνος — Άνιός — Όκνός
Σανός — Ύγιος — Ύγιος
Τένος — Τένος — Τένος
Κινός — Νανός — Έκνός
Ρίγος — Οδνός — Οδνός

Δημοσιεύουμε άνωτέρω δεκαπέν-
τε λέξεις πέντε γραμμάτων έκά-
στη, οι όποια τεκνώνουν εις
φράσεις.

Υπάρχουν φυσικά άκόμη πολλές
άλλες που άπαντούν στο πρόβλη-
μα.

Σκοπόβολή

Διά την πρώτην περιπτώσειν ή-
παρχουν τρεις τρόποι :

- 1, 2 και 4-2 και 5-3 και 4.

Διά την δεύτεραν περιπτώσειν
(σύνολον δέκα θαυμάν), υπάρχουν
έπίσης τρεις περιπτώσεις :

- 1, 2, 3, 4-1 και 5-2, 3, 5.

Η δέ άπάντησις εις την τρίτην
έρωτησιν ήταν απλουσιώτατη, έπρε-
πε να προσθέσете και τούς πέν-
τε αριθμούς διά να εφύριτε την ά-
πάντησιν, δεδομένου ότι εις κάθε
περίπτωσιν ή κάθε αριθμός έπρε-
πε να χρησιμοποιηθή μία φορά.

Η άπάντησις λοιπόν ήταν :

Τό έπισκεπτήριο

Τό έπάγγελμα που σχηματίζεται
μέ τα ίδια πάντα γράμματα του έ-
πισκεπτηρίου της παρελθούσης ε-
ποχής :

ΔΑΜ. ΟΦΗΡΟΣ
Είπε : ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ένας μεγάλος σκύλος ήθελε να
τρομάξη τα παιδιά ενώ αυτά διε-
σκέδαζαν δίδοντας ψεύματα στα
παιδιά. Μήπως τών θάλεπε
δεν εφύσκειται πολύ μακριά.

Τό νέο μας παγινίδι

Ο Μάρμας Μαθός άπεφάσισε
πρό ήμερον να υπάγη στο κυνή-
γι... 'Ις ήτο φυσικόν έπείσθησε
έντός του μικρού τετραγώνου,
ένα υπέροχο πτηνόν εφύσκειτο εις
ανάσπασί του, στο ότι έσκαζε
έλυπητά τό δυστυχισμένο πτηνόν,
αλλά στην μεγάλη μωρία του.

Πράγματι, την στιγμή που έλ-
θη ή άνωτέρω φωτογραφία του
(έντός του μικρού τετραγώνου),
ένα υπέροχο πτηνόν εφύσκειτο εις
ανάσπασί του, στο ότι έσκαζε
έλυπητά τό δυστυχισμένο πτηνόν,
αλλά στην μεγάλη μωρία του.

Εις την κατωτέρω δημοσιευο-
μένην εικόνα, θάλεπε 4 γραμμές,
μίαν όριζόντιαν, μίαν καθέτων, και
δύο διαγωνίους. Μήπως δύνασθε
τι πτηνόν είναι :

Όπτική άπάτη

Εις την κατωτέρω δημοσιευο-
μένην εικόνα, θάλεπε 4 γραμμές,
μίαν όριζόντιαν, μίαν καθέτων, και
δύο διαγωνίους. Μήπως δύνασθε
τι πτηνόν είναι :

να εφύριτε, χωρίς να χρησιμοποιή-
σετε κανένα άντικείμενον, ποία
είναι ή μεγαλύτερη :

Όταν θα έχετε σχηματίσει
άριστήν ιδέα, μετρήσατε τότε με
άκριβειαν για να εφύσκεισθε τον
δεν έκάνετε...λάθος !...